พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ

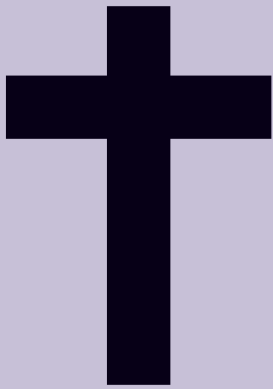

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.
You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:
You include the above copyright and source information.
You do not sell this work for a profit.
You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.
Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a

Contents

มัทธิว 1
มาระโก 63
ลูกา 101
ยอห์น 165
หนังสือกิจการ 213
หนังสือโรม 272
1 โครินธ์ 300
2 โครินธ์ 326
กาลาเทีย 343
เอเฟซัส 353
ฟิลิปปี 363
โคโลสี 370
1 เธสะโลนิกา 377
2 เธสะโลนิกา 383
1 ทิโมธี 387
2 ทิโมธี 395
ทิตัส 401
ฟีเลโมน 405
ฮีบรู 407
ยากอบ 428
1 เปโตร 435
2 เปโตร 443
1 ยอห์น 448
2 ยอห์น 456
3 ยอห์น 458
ยูดาส 460
หนังสือวิวรณ์ 463

ประวัติความเป็นมาของหนังสือมัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า มัทธิวคนเก็บภาษี เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการขูดรีดอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นที่เกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า มัทธิวคนเก็บภาษี

หนังสือของมัทธิวมีชื่อเรื่องว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือสี่เล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้นได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายร้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น กษัตริย์ของชนชาติยิว (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนาธรรมบนภูเขามะกอกเทศ

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด
ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้
กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา
3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ□ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้
กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม 4 รามให้กำเนิดบุตร
ชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตร
ชื่อสัลโมน 5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาสเกิดจากนางราหับ โบอาสให้
กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี 6 เจสซี
ให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อ
ซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอุรียาห์ 7 ซาโลมอนให้
กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์
ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา 8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้
กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซียาห์ 9 อุสซียาห์ให้
กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตร
ชื่อเฮเซคียาห์ 10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์ให้กำเนิด
บุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์ 11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตร
ชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาด
ไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน 12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบา
บิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทิเอล เซลาทิเอลให้กำเนิด
บุตรชื่อเศรุบบาเบล 13 เศรุบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้
กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ 14 อาซอร์ให้
กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตร
ชื่อเอลีอูด 15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์ให้กำเนิด
บุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ 16 ยาโคบให้กำเนิดบุตร
ชื่อโยเซฟ สามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมา
จากนางมารีย์ 17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน
และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน
เป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิ
โลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรภ์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดา
ของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วย
กันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 19 แต่โย
เซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไป

ของเธอ หมายจะถอนหมั้นเสียลับๆ 20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่
ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน
ว่า โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย
เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยซู เพราะ
ว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้ง
หลาย 22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็น
เจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 23 ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง
จะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่าน
ว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา 24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็
กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขานั้น คือได้รับมา
รีย์มาเป็นภรรยา 25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และ
โยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยซู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาล
ของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุง
เยรูซาเล็ม 2 ถามว่า กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอ
ยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมา
หวังจะนมัสการท่าน 3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็วุ่นวาย
พระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย 4 แล้วท่าน
ให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถาม
เขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด 5 เขาทูลท่านว่า ที่บ้านเบธเลเฮม
แคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า 6 บ้านเบธเลเฮม
ในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยู
เดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครอง
อิสราเอลชนชาติของเรา 7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามา
เป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ้วนถี่ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น 8 และ
ท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า จงไปค้นหากุมาร
นั้นอย่างถี่ถ้วนกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไป
นมัสการท่านด้วย 9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และ
ดูเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุ
ดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น 10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว
เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก 11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับ
นางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหยิบทรัพย์

ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน
และมดยอบ 12 และพวกนักปราชญ์ได้ยินคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน
มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏ
แก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไป
ประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะ
แสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” 14 ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุก
ขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ 15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรด
สิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้
เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า “เราได้เรียกบุตรชายของเรา
ออกมาจากประเทศอียิปต์”

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึง
ใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุ
สองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ้วนถี่
นั้น 17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า
18 “ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้
เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟัง
คำเล้าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว”

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ *(ลก 2:39-40)*

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้
เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ 20 สั่งว่า “จงลุก
ขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นทีแสวงหา
ชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว” 21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายัง
แผ่นดินอิสราเอล 22 แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาอัสครอบครองแคว้นยู
เดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือน
จากพระเจ้าในความฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี 23 ไปอาศัยใน
เมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดา
พยากรณ์ว่า “เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ”

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน *(มก 1:3-6; ลก 3:2-17;*
ยน 1:6-8, 19-28)

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้น
ยูเดีย 2 กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักร
แห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว 3 ยอห์นผู้นี้แหละซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดา
พยากรณ์ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 4 เสื้อผ้าของ
ยอห์นผู้นี้ทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือ
ตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า 5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย
และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น 6 สารภาพความ
ผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน 7 ครั้น
ยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศ
มา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจาก
พระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วย
ผลที่เกิดขึ้น 9 อย่านึกเหมาเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเรา
บอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับรา
ฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ 10 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้
นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับ
บัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา
ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของ
พระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริ
สุทธิ์และด้วยไฟ 12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรง
ชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้
ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น *(มก 1:9-11;* ลก *3:21-22;* ยน *1:31-34)*

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อ
จะรับบัพติศมาจากท่าน 14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า ข้าพระองค์
ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้า
พระองค์ 15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า **บัดนี้จงยอมเถิด เพราะ
สมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ** แล้วท
่านก็ยอมทำตามพระองค์ 16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา
แล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และ
พระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจ
นกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ 17 และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้า
สวรรค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

4

พญามารทดลองพระเยซู *(*มก *1:12-13;* ลก *4:1-13)*

1 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญา
มารจะได้มาทดลอง 2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิ
บคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร 3 เมื่อผู้ทดลองมา
หาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหิน
เหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร” 4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “**มีพระ
คัมภีร์เขียนไว้ว่า “มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่
บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”** ”
5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ์ และให้พระองค์ประ
ทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร 6 แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตร
ของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า “พระองค์
จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์
จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะ
กระแทกหิน” ” 7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “**พระคัมภีร์มีเขียนไว้อี
กว่า “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน”** ” 8 อีก
ครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดง
บรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น
ให้พระองค์ทอดพระเนตร 9 แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลง
นมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” 10 พระเยซูจึงตรัสตอบ
มันว่า “**อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า
“จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติ
พระองค์แต่ผู้เดียว”** ” 11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มี
เหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน *(มก 1:14-15;* ลก *4:14-15)*

12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็
เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี 13 เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์
ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟ
ทาลี 14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์
ว่า 15 “แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ 16 ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความ
มืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย
ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว” 17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้น
ประกาศว่า “**จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้
แล้ว**”

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ *(มก 1:16-20;* ลก *5:2-11)*

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตร
เห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา

กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง 19 พระองค์ตรัสกับเขา
ว่า **จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดั่งหาปลา**
20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือ
ยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือก
ับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา 22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็
ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา
ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็
บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย 24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่ว
ประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนทีทนทุกข์เวทนา
คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษา
เขาให้หาย 25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และ
กรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพ
ระองค์ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ *(ลก 6:20-49)*

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภู
เขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์ 2 และ
พระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า 3 **บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่อง
ฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของ
เขา 4 บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการ
ทรงปลอบประโลม 5 บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่า
เขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก 6 บุคคลผู้ใดหิวกระหายความ
ชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุขเพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์ 7 บุคคลผู้ใด
มีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา 8 บุคคลผู้
ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า 9 บุคคล
ผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของ
พระเจ้า 10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้
นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา 11 เมื่อเขา
จะติเตียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะ
เรา ท่านก็เป็นสุข 12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จ

ของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้ง
หลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก *(มก 4:21-23;* ลก *8:16-18)*

13 **ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไป**
แล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร
มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ 14 **ท่านทั้งหลายเป็นความสว่าง**
ของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้ 15 **ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้ว**
นำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคน
ที่อยู่ในเรือนนั้น 16 **จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้ง**
ปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญ
พระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 **อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของ**
ศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ
18 **เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วง**
ไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ
จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น 19 **เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อ**
หนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะ
ได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติ
และสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักร
แห่งสวรรค์ 20 **เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรม**
ของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟา
ริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

21 **ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าฆ่าคน**
ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ 22 **ฝ่ายเราบอกท่าน**
ทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูก
พิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า อ้ายบ้า ผู้นั้นต้องถูก
นำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า อ้ายโง่ ผู้นั้นจะ
มีโทษถึงไฟนรก 23 **เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชา**
แล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน
24 **จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสีย**
ยก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน 25 **จงปรองดองกับ**
คู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความ
นั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้

คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ 26 เราบอกความจริงแก่ท่าน
ว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ 27 ท่านทั้ง
หลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าล่วงประเวณีผัวเมีย
เขา 28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจ
กำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว 29 ถ้า
ตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสีย
จากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะ
ไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก 30 และถ้า
มือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสีย
จากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะ
ไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 19:9; มก 10:2-10)*

31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่า
ให้แก่ภรรยานั้น 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา
เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วง
ประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้
นก็ล่วงประเวณีด้วย 33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำ
กล่าวในครั้งโบราณว่า อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตาม
คำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า 34 ฝ่ายเราบอกท่าน
ทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็น
บัลลังก์ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่น
ดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม
ก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ 36 อย่า
ปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาว
หรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่
เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

จงรักศัตรู

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ตาแทนตาและฟัน
แทนฟัน 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวา
ของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้อง
ศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใด
จะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสอง
กิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้
ที่อยากขอยืมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า
จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรัก
ศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชัง

ท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและ
ข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดา
ของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์
ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คน
ชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้
บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่าน
ทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่ง
กว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 48 เหตุ
ฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของ
ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ

6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา *(มธ 6:16-18)*

1 จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น
มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิต
ในสวรรค์ 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่าน
เหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้
รับการสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับ
บำเหน็จของเขาแล้ว 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้าย
รู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระ
บิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ พระองค์เองจะทรงโปรด
ประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน
อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรม
ศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่
ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้า
ในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่าน
ผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้
ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 7 แต่เมื่อท่าน
อธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขา
คิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน *(ลก 11:1-4)*

8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่าน
ต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว 9 เหตุ
ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของ
ข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์
เป็นทีเคารพสักการะ 10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอ

ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็น
ไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำ
วันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ 12 และขอทรงโปรดยกหนี้
ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น
13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้า
พระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและ
สง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 14 เพราะว่าถ้าท่าน
ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของ
เพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่าน
เหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือน
คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาแสร้งทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่า
เขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของ
เขาแล้ว 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงชโลมทาศีรษะและล้างหน้า
18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่
พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอด
พระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่าง
เปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิม
อาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสม
ทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่
ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของ
ท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตาเป็นประทีปของ
ร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง
23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุ
ฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสัก
เพียงใด 24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนาย
ข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง
และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทอง
พร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิต
ของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวาย
ถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร
มิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ 26 จงดู

**นกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่
พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่าน
ทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ 27 มีใครในพวกท่าน โดยความ
กระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ
28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ
่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย
29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี
ของท่าน ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง 30 เหตุฉะนั้น
ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่ง
ขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อน้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่ง
ท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ 31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะ
เอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะ
ว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่าน
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่า
นี้ 33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความ
ชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวง
เหล่านี้ให้แก่ท่าน 34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะ
ว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์
พออยู่แล้ว**

7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

**1 อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ 2 เพราะ
ว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษ
อย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวง
ด้วยทะนานอันนั้น 3 เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน
แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง 4 หรือเหตุไฉน
ท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของ
ท่าน แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง 5 ท่านคนหน้าซื่อ
ใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้
ถนัด จึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริ
สุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะ
เหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย**

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน *(ลก 11:5-13)*

**7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็พบ และคนที่เคาะก็จะ**

เปิดให้เขา 9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอ
ขนมปัง 10 หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย
เองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจาก
พระองค์

กฎทองคำ

12 **เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จง**
กระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและ
คำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

13 **จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้น**
นำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 14 เพราะว่าประตู
ซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

15 **จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดุจแกะ แต่ภายในเขา**
ร้ายกาจดุจสุนัขป่า 16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บ
ผลองุ่นจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม
17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผล
เลว 18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้
19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ 20
เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 **มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า”**
จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดา
ของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ 22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอ
นมากร้องแก่เราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้
พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของ
พระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของ
พระองค์มิใช่หรือ” 23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า “เราไม่เคยรู้จัก
เจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา”

รากฐานสองชนิด *(ลก 6:47-49)*

24 **เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขา**
ก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝน
ก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง

เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา 26 **แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่**
ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บน
ทราย 27 **ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็**
พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก 28 ต่อมาครั้นพระ
เยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอน
ของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่
เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระ
องค์ไป 2 ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์
เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาด
ได้" 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "**เราพอใจแล้ว**
จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 ฝ่ายพระเยซูตรั
สสั่งเขาว่า "**อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต**
และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคน
ทั้งหลาย"

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย *(ลก 7:1-10)*

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่ง
มาอ้อนวอนพระองค์ 6 ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์
เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก" 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
"**เราจะไปรักษาเขาให้หาย**" 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้า
พระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ ขอ
พระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 9 เพราะเหตุว่า
ข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้า
พระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า "ไป" เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า "
มา" เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า "จงทำสิ่งนี้" เขาก็ทำ" 10 ครั้น
พระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพ
ระองค์ว่า "**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความ**
เชื่อที่ไหนมากเท่านี้แม้ในอิสราเอล 11 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า คน**
เป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกา
ยลงกันกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
12 **แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืด**
ภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" 13 แล้วพระเยซูจึง
ตรัสกับนายร้อยว่า "**ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่าง**
นั้น" และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย *(มก 1:29-34;* ลก *4:38-41)*

14 ครั้น พระ เยซู เสด็จ เข้าไป ใน เรือ นข อง เป โตร พระองค์ ก็ ทอด
พระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ 15 พระองค์ทรงถูกต้อง
มือนาง ไข้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 16 พอค่ำลง เขา
พาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วย
พระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษา
ให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์
ที่ว่า ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป
18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์
ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลองใจผู้ติดตามพระองค์ *(ลก 9:57-62)*

19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า
ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น 20 พระเยซูจึงตรัสกับ
เขาว่า **สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรม
นุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ** 21 อีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ทูล
พระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้า
พระองค์ก่อน 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้
คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด**

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู *(มก 4:36-41;* ลก *8:22-25)*

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลั
บอยู่ 25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า พระองค์
เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว 26 พระองค์จึง
ตรัสกับเขาว่า **เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย**
แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป 27 คน
เหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลม
และทะเลก็เชื่อฟังท่าน

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี *(มก 5:1-21;* ลก *8:26-40)*

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาดาราแล้ว มีคนสองคนที่มีผี
สิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดุร้ายนัก จนไม่มีผู้ใด
อาจผ่านไปทางนั้นได้ 29 ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า พระเยซูผู้เป็นพระบุตร
ของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวก
เราก่อนเวลาหรือ 30 ไกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ 31 ผีเหล่
านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูง
สุกรนั้นเถิด 32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า **ไปเถอะ** ผีเหล่านั้นก็
ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผา

ชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น 33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปใน
นคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนทีมีผีเข้าสิง
อยู่นั้น 34 ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว
เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต *(มก 2:3-12; ลก 5:18-26)*

1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์ 2 ดูเถิด
เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระ
เยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า
ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว 3 ดูเถิด พวกธร
รมาจารย์บางคนคิดในใจว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาท 4 ฝ่ายพระเยซูทรง
ทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า **เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจ
เล่า 5 ที่จะว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้น
เดินไปเถิด นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน 6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้
รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้** (
พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า **จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด**
7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน 8 เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขา
ก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจ
เช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี *(มก 2:14-20; ลก 5:27-35)*

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อม
ัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด** เขา
ก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ใน
เรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วม
สำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ 11 เมื่อพวกฟาริสีเห็น
แล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับ
ประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า 12 เมื่อพระเยซูทรง
ได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า **คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คน
เจ็บป่วยต้องการหมอ 13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของ
ข้อความที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา
ด้วยว่าเรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้
กลับใจเสียใหม่** 14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า เหตุ
ไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของ
พระองค์ไม่ถืออดอาหาร 15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **สหายของเจ้า**

บ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง *(มก 2:21-22; ลก 5:36-39)*

16 **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก** 17 **และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้**

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย *(มก 5:22-43; ลก 8:41-56)*

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก" 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย 20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค" 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า "**ลูกสาวเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ**" นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้นทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุลมุนกันอยู่ 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "**จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่**" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น 26 แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด" 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า "**เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้**" เขาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระเจ้าข้า" 29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า "**ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด**" 30 แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า "**จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย**" 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น 32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จ

ออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์
33 เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า
“ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย” 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า
“คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ *(มก 6:5-6; ลก 10:1-3)*

35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่ง
สอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรง
รักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อ
พระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอิดโรย
กระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวก
สาวกของพระองค์ว่า “**การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คน
งานยังน้อยอยู่ 38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรง
เป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของ
พระองค์**”

10

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ *(มก 6:1-13; ลก 9:1-6)*

1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์
ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความ
เจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ 2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อ
ซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบ
ดี กับยอห์นน้องชายของเขา 3 ฟีลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคน
เก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส
4 ซีโมนชาวคานาอันและยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น 5
สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า “**อย่าไปทางที่ไป
สู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย 6 แต่ว่า
จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า 7 จงไปพลางประกาศ
พลางว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” 8 จงรักษาคนเจ็บป่วย
ให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผี
ให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ 9 อย่าหาเหรียญ
ทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในไถ้ของท่าน 10 หรือย่ามใช้ตาม
ทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงาน
สมควรจะได้อาหารกิน 11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบด
ูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะ
จากไป 12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น 13 ถ้าครัว
เรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัว
เรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน 14 ถ้าผู้ใด

ไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือน
นั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย 15 เราบอก
ความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและ
เมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 16 ดูเถิด เราใช้พวกท่าน
ไปดุจแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู
และไม่มีภัยเหมือนนกเขา 17 แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขา
จะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเฆี่ยนท่านในธรรมศาลาของ
เขา 18 และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะ
เห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ 19
แต่เมื่อเขามอบท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร
เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลา
นั้น 20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระ
บิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน 21 แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความ
ตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย
22 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใด
ที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 23 แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จง
หนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไป
ทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ปัญหาของสาวก

24 **ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน 25 ซึ่ง**
ศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่
แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของ
เขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่า
ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้
ประจักษ์ 27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง
และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน
28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จง
กลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรก
ได้ 29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดา
ของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้
30 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น 31 เหตุฉะนั้นอย่า
กลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว 32 เหตุดังนั้น
ผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของ
เราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย 33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์
เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

34 **อย่า คิด ว่า เรา มา เพื่อ จะ นำ สันติภาพ มา สู่ โลก เรา มิ ได้ นำ**
สันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา 35 ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชาย
หมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้
หมางใจกับแม่สามี 36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อ
กัน 37 ผู้ใดที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรั
กบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 38 และผู้ใดที่ไม่รับ
เอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา 39 ผู้ที่จะเอาชีวิต
ของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สู้เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่
เราก็จะได้ชีวิตรอด 40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็
รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา 41 ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่ง
ศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ
และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จ
อย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ 42 และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้
คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้

11

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว
พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของ
เขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(ลก 7:19-29)*

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึง
ได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป 3 ทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมา
นั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขา
ว่า **จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น 5 คือ**
ว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คน
หูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศ
แก่คนอนาถา 6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข 7 ครั้น
สาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า **ท่านทั้ง**
หลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัด
หรือ 8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ
ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ 9 แต่ท่านทั้ง
หลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเราบอก
ท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก 10 คือผู้นั้นเองที่
พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้

นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 11 เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่
กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่ง
สวรรค์ก็ยังใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก 12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหา
ด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ 13 เพราะคำของ
ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึง
ยอห์นนี้ 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็น
เอลียาห์ซึ่งจะมานั้น 15 ใครมีหูจงฟังเถิด 16 เราจะเปรียบคนยุคนี้
เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน 17
กล่าวว่า "พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉัน
ได้พิลาปร่ำไห้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ" 18 ด้วยว่า
ยอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า "มีผีเข้าสิงอยู่" 19 ฝ่ายบุตร
มนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า "ดูเถิด นี่เป็นคนกินเติบและดื่มน้ำ
องุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป" แต่พระปัญญา
ก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น"

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
การอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ 21 "**วิบัติแก่**
เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซอิดา เพราะถ้าการอิทธิ
ฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซ
ดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับ
ใจเสียใหม่นานมาแล้ว 22 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษ
เมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 23 และฝ่ายเจ้า
เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึง
นรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น
ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ 24 แต่
เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของ
เจ้า" 25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้า
แห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่
พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้
สำแดงให้ผู้น้อยรู้ 26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที
ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 27 พระบิดาของเราได้ทรง
มอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา
และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตร
ประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื้อเชิญที่ยิ่งใหญ่

28 **บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา**
และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข 29 จงเอาแอกของเรา
แบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง
และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน 30 ด้วยว่าแอกของเรา
ก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา

12

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มก 2:23-28; ลก 6:1-5)*

1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของ
พระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน 2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูล
พระองค์ว่า ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวัน
สะบาโต 3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดา**
วิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว 4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศ
ของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติ
ห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว
5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโต
พวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด 6 แต่เรา
บอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก 7 แต่
ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า เราประสงค์ความ
เมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่
ไม่มีความผิด 8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบา
โต

ทรงรักษาชายมือลีบ *(มก 3:1-6; ลก 6:6-11)*

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลา
ของเขา 10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า
การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เพื่อเขา
จะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าผู้ใดในพวก**
ท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุ
ดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ 12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะ
มากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้
ในวันสะบาโต 13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือ**
ออกเถิด เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้าง
หนึ่ง 14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึง
จะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และ
คนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้น
ทุกคน 16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้
ใด 17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ
ซึ่งว่า 18 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้
ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะ
ประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ 19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่
ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน 20 ไม้อ้อช้ำแล้วท่านจะ
ไม่หัก ไส้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษา
มีชัยชนะ 21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจ
ของเบเอลเซบูล *(มก 3:23-30; ลก 11:14-23)*

22 ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหา
พระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงพูดจึงเห็นได้
23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ
 24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะ
ใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น 25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิด
ของเขาจึงตรัสกับเขาว่า **ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะ
รกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่
ได้ 26 และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง
แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ 27 และถ้าเราขับผีออก
โดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจ
ของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าว
โทษพวกท่าน 28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า
อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว 29 หรือใครจะเข้าไปในเรือน
ของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะ
จับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือน
นั้นได้ 30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้
กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป**

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ *(มก 3:29-30)*

31 **เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่น
ประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระ
วิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32 ผู้ใดจะกล่าวร้าย
บุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า**

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย *(ลก 6:43-45)*

33 **จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้นั้นดี หรือกระทำให้ต้นไม้**
เลวและผลของต้นไม้นั้นเลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน
34 **โอ ชาติงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่า**
ปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ 35 **คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดี**
แห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว 36 **ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้ง**
หลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การ
สำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา 37 **เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้**
หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า

โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ *(ลก 11:29-44)*

38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า อาจารย์
เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน 39 พระองค์จึงตรัส
ตอบเขาว่า **คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรง**
โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดา
พยากรณ์ 40 **ด้วยว่า โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวาฬสามวันสามคืน**
ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น 41 **ชน**
ชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าว
โทษเขา ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของ
โยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี่ 42 **นางกษัตริย์ฝ่าย**
ทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษ
เขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟัง
สติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่
นี่

บั้นปลายของผู้ที่งมงายหวังพึ่งความดีของตนเอง *(ลก 11:24-26)*

43 **เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร**
เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย 44 **แล้วมันก็กล่าวว่า ข้าจะ**
กลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น และเมื่อมันมาถึงก็เห็น
เรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 **มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ด**
ผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่ง
ร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

ผู้ประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้อง
ของพระคริสต์ *(มก 3:31-35; ลก 8:19-21)*

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวก
น้อง ชาย ของ พระองค์ พา กัน มา ยืน อยู่ ภายนอก ประสงค์ จะ สนทนา กับ
พระองค์ 47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ดูเถิด มารดาและพวกน้อง
ชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ 48 แต่

พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “**ใครเป็นมารดาของเรา ใคร**
เป็นพี่น้องของเรา” 49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวก
ของพระองค์ และตรัสว่า “**ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา**
50 **ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตใน**
สวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช *(มก 4:1-20;* ลก *8:4-15)*

1 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล 2 มีคนพา
กันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดา
คนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง 3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็น
คำอุปมาว่า “**ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และเมื่อเขา**
หว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้างแล้วนกก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตก
ในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก
6 **แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็**
ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี
แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง 9 ใครมีหูจง
ฟังเถิด” 10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัส
กับเขาเป็นคำอุปมา” 11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**เพราะว่าข้อความลึ**
กลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คน
เหล่านั้นไม่โปรดให้รู้ 12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นม
ีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา
13 **เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก**
็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ 14 คำพยากรณ์
ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นทีว่า “พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะ
ไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้ 15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคน
มีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็น
ด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของ
เขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รักษาเขาให้หาย” 16 **แต่ตาของ**
ท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้
ยิน 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้
ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้
แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขา
ก็มิเคยได้ยิน 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่า
นพืชนั้น 19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ
มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่
ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง 20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหิน

**นั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี 21
แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบาก
หรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย 22 ผู้
ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้ว
ความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัด
พระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล 23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกใน
ดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อย
เท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง**

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า **อาณาจักร
แห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน 25
แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมาน
ปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป 26 ครั้นต้นข้าวนั้นงอกขึ้นออกรวง
แล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมา
แจ้งแก่นายว่า นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ
แต่มีข้าวละมานมาจากไหน 28 นายก็ตอบพวกเขาว่า นี้เป็นการ
กระทำของศัตรู พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ท่านปรารถนาจะให้
พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ 29 แต่นายตอบว่า อย่า
เลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย 30 ให้
ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะ
สั่งผู้เกี่ยวว่า จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าว
สาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา**

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(*มก *4:30, 32)*

31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า **อาณาจักรแห่ง
สวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอา
ไปเพาะลงในไร่ของตน 32 เมล็ดนั้นทีจริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่
เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และจำเริญเป็นต้น
ไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้**

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ *(*ลก *13:20-21)*

33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า **อาณาจักรแห่ง
สวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสาม
ถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด** 34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับ
หมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย 35
ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า เราจะ

อ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน
พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า ขอพระองค์ทรงโปรด
อธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนานั้น
37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์** 38
นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่
ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 39 **ศัตรูผู้หว่านข้าวละมาน**
ได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้น
ได้แก่พวกทูตสวรรค์ 40 **เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสีย**
อย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น 41 **บุตรมนุษย์จะใช้**
พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และ
บรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน 42 **และจะทิ้งลง**
ในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 43 **คราว**
นั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวง
อาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์**
ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความ
ปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

45 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไป**
หาไข่มุกอย่างดี 46 **ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่ง**
สารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 **อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลาก**
อยู่ในทะเล ติดปลารวมทุกชนิด 48 **ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่ง**
นั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย 49 **ในการสิ้น**
สุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคน
ชั่วออกจากคนชอบธรรม 50 **แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่น**
จะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ข้อความ**
เหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ เขาทูลตอบพระองค์ว่า เข้าใจ
พระเจ้าข้า 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า **เพราะฉะนั้นพวกธรรมา**

จารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมา เมื่อ พระ เยซู ได้ ตรัส คำ อุปมา เหล่า นี้ เสร็จ แล้ว พระองค์ ก็
เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว
พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้ว
พูดกันว่า คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน 55 คน
นี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชาย
ของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาว
ทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจาก
ไหน 57 เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า
ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์
มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ *(มก 6:14-29; ลก 9:7-9)*

1 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวก
คนใช้ของท่านว่า ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมา
จากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้ 3 ด้วยว่าเฮ
โรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟี
ลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า ท่านผิดพระราชบัญญั
ติที่รับนางมาเป็นภรรยา 5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน
ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ 6 แต่เมื่อวันฉลอง
วันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้ง
หลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่ง
ใดๆ ก็จะให้สิ่งนั้น 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า ขอศีรษะ
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันทีนี่เพคะ 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโร
ดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกาย
ลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็ใช้คนไป
ตัดศีรษะยอห์นในคุก 11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาว
นั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอา
ศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน *(มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)*

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไป
ยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจาก
เมืองต่างๆ เดินตามพระองค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว
ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้
ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย 15 ครั้นเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของ
พระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมาก
แล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหาร
ตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า **เขาไม่
จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** 17 พวกสาวกจึงทูล
พระองค์ว่า ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัว
เท่านั้น 18 พระองค์จึงตรัสว่า **เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด** 19 แล
้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับ
ปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ
และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้
กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุง
เต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้
นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ *(มก 6:45-56; ยน 6:15-21)*

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้าม
ฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้
ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพัง
เพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24
แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่
25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่า
สาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก
พูดกันว่า เป็นผี เขาจึงร้องอึงไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระ
เยซูตรัสกับเขาว่า **จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย**

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์
แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์ 29 พระองค์
ตรัสว่า **มาเถิด** เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระ
เยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า
พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อม
พระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า **โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัย
ทำไม** 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลาย
ที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้าจริงแล้ว 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเน

ซาเรท 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่ว
แคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์ 36 เขาทูลอ้อนวอน
ขอพระองค์โปรดให้เขาได้แตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้
ใดได้แตะต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *(มก 7:1-23)*

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มา
ทูลถามพระเยซูว่า 2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอด
มาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามิได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร” 3 แต่
พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “**เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติ
ของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า 4 เพราะว่าพระเจ้า
ได้ทรงบัญญัติไว้ว่า “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” และ “ผู้ใด
ด่าแช่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย” 5 แต่พวก
ท่านกลับสอนว่า “ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้า
ซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว” 6 ผู้นั้นจึงไม่
ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน” อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้
พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมันไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวก
ท่าน 7 ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้
วว่า 8 “ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเรา
ด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขานมัสการ
เราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้าง
ว่า เป็นพระดำรัสสอน” ” 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัส
กับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้
มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็น
มลทิน” 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้ว
หรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก” 13 พระองค์จึง
ตรัสตอบว่า “**ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย 14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอด
นำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลง
ไปในบ่อ” 15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้
ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด” 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “**ท่านทั้งหลาย
ยังไม่เข้าใจด้วยหรือ 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปใน
ปากก็ลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป 18 แต่สิ่งที่ออกจากปาก
ก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 19 ความคิดชั่ว
ร้าย การฆาตกรรม การผิดผัวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย
การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ 20 สิ่งเหล่า

นี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย *(มก 7:24-30)*

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมือง
ไซดอน 22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูล
พระองค์ว่า โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตา
ข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก
23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มา
อ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา 24
พระองค์ตรัสตอบว่า **เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์
วานอิสราเอล** 25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์
เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด 26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า **ซึ่ง
จะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร** 27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า
จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน 28
แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า **โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้
เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด** และลูกสาวของเขาก็หายเป็น
ปกติตั้งแต่ขณะนั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค *(มก 7:31-37)*

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขา
ทรงประทับที่นั่น 30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคนง่อย
คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาท
ของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย 31 คนเหล่านั้นจึงอัศจร
รย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คน
ตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน *(มก 8:1-9)*

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า **เราสงสาร
คนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะ
กิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้น
แรงลงตามทาง** 33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้ เรา
จะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้ 34 พระเยซูจึงตรัส
ถามเขาว่า **ท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆ
สองสามตัว 35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน 36 แล้วพระองค์
ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหัก
ส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน 37 และคนทั้ง
ปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม

38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก 39
พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

16

พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคดร้องขอหมายสำคัญ *(มก 8:10-12)*

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์
สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น 2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า
“พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า “รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสี
แดง” 3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า “วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดง
และมัว” โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตรู้
และเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ 4 คนชาติ
ชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่
เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้ว
พระองค์ก็เสด็จไปจากเขา 5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้น
ได้ลืมเอาขนมปังไปด้วย

เชื้อเป็นสัญญลักษณ์แสดงถึงคำสอนที่ผิด *(มก 8:13-21)*

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและ**
พวกสะดูสีให้ดี” 7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามิได้เอา
ขนมปังมา” 8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า **“โอ ผู้มีความเชื่อ**
น้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปัง
มา 9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้า
พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคน
สี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่
เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวัง
เชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” 12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า
พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวก
ฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัส
ถามพวกสาวกของพระองค์ว่า **“คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตร**
มนุษย์คือผู้ใด” 14 เขาจึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศ
มา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่ง
ในพวกศาสดาพยากรณ์” 15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **“แล้วพวกท่านเล่า**
ว่าเราเป็นผู้ใด” 16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะ**
ว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเรา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ 18 ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า
ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และ
ประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้ 19 เราจะมอบลูกก
ุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่านท่าน จะผูกมัดสิ่งใดใน
โลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้น
จะถูกปล่อยในสวรรค์” 20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของ
พระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

พระ เยซู ทรง พยากรณ์ ถึง การ ตรึง บน ไม้ กางเขน และ การ ฟื้น คืน พระชนม์ของพระองค์ *(มก 8:31-38; ลก 9:22-27)*

21 ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลาย
ประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้อง
ถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ 22 ฝ่ายเปโต
รเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์
นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย” 23
พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า “**อ้ายซาตาน จงถอยไปข้าง**
หลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริ
ของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์” 24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัส
กับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะ**
ตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา 25 เพราะว่าผู้
ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต
ของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 26 เพราะถ้าผู้ใดจะ
ได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้
ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตน
กลับคืนมา 27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระ
บิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะ
ประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน 28 เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่
รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักร
ของท่าน”

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์น
น้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง 2 แล้วพระกายของพระองค์ก็
เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์
ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง 3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มา
ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ 4 ฝ่ายเปโตร
ทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์
ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับ
พระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" 5 เป
โตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล
้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา
เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด" 6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบ
หน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก 7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "**จง
ลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย**" 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระ
เยซูองค์เดียว 9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า
"**นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์
จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย**" 10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุ
ไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน" 11 พระเยซูตรัสตอบ
เขาว่า "**เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหา
รู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วน
บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน**" 13 แล้วเหล่าสาวกจึง
เข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา *(มก 9:14-29;* ลก *9:37-43)*

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหา
พระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า 15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระ
เมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์
เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ 16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหา
พวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้" 17 พระ
เยซูตรัสตอบว่า "**โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้อ
งอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึง
ไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด**" 18 พระเยซูจึงตรัสสำทับผีนั้น มั
นก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง 19 ภายหลังเหล่า
สาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า "เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับ
ผีนั้นออกไม่ได้" 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "**เพราะเหตุพวกท่านไม่มี
ความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความ
เชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงเลื่อน**

จากที่นี่ไปที่โน่น มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย 21 **แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร**

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ *(มก 9:30-32;* ลก *9:43-45)*

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย** 23 **และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่** พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอรนาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ 25 เปโตรตอบว่า เสีย เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงกันเขาไว้ แล้วตรัสว่า **ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น** 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า เก็บจากผู้อื่น พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย** 27 **แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด**

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด *(มก 9:33-37;* ลก *9:46-48)*

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย** 4 **เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์** 5 **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา** 6 **แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า** 7 **วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น** 8 **ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้**

อยู่เป็นนิตย์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยน
มันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามี
สองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็ก
น้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์
ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย *(ลก 15:1-7)*

11 **เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้**
รอด 12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และ
ตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้น
ไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ 13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่
มิได้หลงหายนั้น 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตใน
สวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 **หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้ง**
ความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้
พี่น้องคืนมา 16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย
ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ 17 ถ้าเขาไม่
ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริ
สตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก
ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อย
ในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 **เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสอง**
คนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
ก็จะทรงกระทำให้ 20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันทีไหนๆในนาม
ของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ *(มก 11:25; ลก 17:3-4)*

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้า
พระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความ
ผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เรามิ**
ได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคูณด้วยเจ็ด 23 เหตุฉะนั้น
อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะ

คิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่ง
ซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า 25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขาย
ตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้
เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ 26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการ
ท่านว่า ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะ
ใช้หนี้ทั้งสิ้น 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้
ปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับ
ใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า
จงใช้หนี้ให้ข้า 29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอน
ว่า ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น 30
แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น
31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจ
ยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน 32 แล
้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว
เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา 33 เจ้าควรจะ
เมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ 34 แล
้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่า
จะใช้หนี้หมด 35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำ
แก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิด
ให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจาก
แคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
2 ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขา
ให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32;* มก *10:1-12;*
ลก *16:18)*

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า ผู้ชายจะหย่าภรรยาของ
ตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ 4
พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้าง**
มนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง 5 และตรั
สว่า เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่
กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 6 เขาจึงไม่เป็น
สองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูก

พันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย 7 เขาจึงทูลถาม
พระองค์ว่า ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา
แล้วก็หย่าได้ 8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลาย
หย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิ
ได้เป็นอย่างนั้น** 9 **ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของ
ตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิด
ประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณี
ด้วย** 10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ถ้ากรณีของฝ่ายชาย
ต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย 11 พระองค์ทรง
ตอบเขาว่า **มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้
ประพฤติได้** 12 **ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี
ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะ
เห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด**

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็กๆ *(มก 10:13-16; ลก 18:15-17)*

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวาง
พระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัส
ว่า **จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่า
อาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น** 15 เมื่อ
พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มก 10:17-30; ลก 10:25-30)*

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้า
จะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์ 17 พระองค์ตรัสตอบเขา
ว่า **ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจาก
พระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือ
รักษาพระบัญญัติไว้** 18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า คือพระบัญญัติข้อ
ใดบ้าง พระเยซูตรัสว่า **อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี
ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ** 19 **จงให้เกียรติแก่บิดา
มารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง** 20 คนหนุ่มนั้
นทูลพระองค์ว่า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็น
เด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **ถ้า
ท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่าน
มีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล
้วจงตามเรามา** 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์
เพราะเขามีทรัพย์สิงของเป็นอันมาก 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าใน
อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก** 24 **เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะ
ลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า** 25 เมื่อ

พวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้น
ใครจะรอดได้” 26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า
**“ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุก
สิ่ง”**

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่ง
สารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง”
28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ใน
โลกใหม่ คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของ
พระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสอง
ที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล 29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือ
พี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะ
เห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็น
มรดก 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย
และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”**

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 **“ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง
ออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ 2 ครั้นตก
ลงกับลูกจ้างวันละเดนาริอันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของ
เขา 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็น
คนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด 4 จึงพูดกับเขาว่า “ท่านทั้งหลาย
จงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตาม
สมควร” แล้วเขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสาม
โมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมง
ก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า
“พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอดวันทำไม” 7 พวกเขาตอบเจ้าของ
บ้านว่า “เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า” เจ้าของบ้านบอกพวกเขา
ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับ
ค่าจ้างตามสมควร” 8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้า
พนักงานว่า “จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมา
ทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก” 9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณ
บ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาริอัน 10 ส่วนคนที่มาทีแรก
นึกว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาริอันเหมือน
กัน 11 เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน 12 ว่า “พวกที่มา
สุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับ**

พวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน 13 ฝ่ายเจ้าของบ้าน
ก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า สหายเอ๋ย เรามิได้โกงท่านเลย ท่าน
ได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาริอันมิใช่หรือ 14 รับค่าจ้างของ
ท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนทีมาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน
15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพ
ระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาตาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี 16 อย่าง
นั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้น
จะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็
น้อย

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และ การ ฟื้น คืน พระชนม์ *(มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23;* มก *10:32-34;* ลก *18:31-34)*

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้
พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า 18 **ดูเถิด เราทั้ง**
หลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับ
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษ
ท่านถึงตาย 19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเฆี่ยนตี
และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันทีสามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง *(มก 10:35-45)*

20 ขณะ นั้น มารดา ของ บุตร แห่ง เศเบ ดี พา บุตร ชาย ทั้ง สอง มา เฝ้า
พระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ 21 พระองค์จึงทรงถามนางนี้
นว่า **ท่านปรารถนาอะไร** นางทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอนุญาต
ให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์
เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง 22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า
ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ
และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ เขาทูลพระองค์ว่า
พวกข้าพระองค์ทำได้ 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **ท่านจะดื่มจากถ้วย**
ของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะ
นั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบ
ให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น
24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคน
นั้น 25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า **ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้**
ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้
อำนาจบังคับ 26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้
เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย 27 ถ้า
ผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของ

พวกท่าน 28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก *(มก 10:46-52; ลก 18:35-43)*

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ฝูงชนเป็นอันมาก
ก็ตามพระองค์ไป 30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อ
เขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิด
เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด 31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้
นิ่งเสีย แต่เขายิ่งร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง
พระเมตตาข้าพระองค์เถิด 32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา
และตรัสว่า **ท่านทั้งสองใคร่จะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน** 33 พวกเขาทูล
พระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น 34 พระ
เยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็น
ได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ *(ศคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)*

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี
เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน 2 ตรัสสั่งเขาว่า
**จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันทีท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่ง
ผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา 3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน
ท่านจงว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์ แล้วเขาจะปล่อย
ให้มาทันที** 4 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดย
ศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า 5 จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์
ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน
6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ 7 จึงจูงแม่ลากับลู
กของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลา
นั้น 8 ฝูงชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตั
ดกิ่งไม้มาปูตามถนน 9 ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลั
งก็พร้อมกันโห่ร้องว่า โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์
ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โฮซันนา ใน
ที่สูงสุด 10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้
งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด 11 ฝูงชนก็ตอบว่า นี่คือ
เยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง *(มก 11:15-18; ลก 19:45-47)*

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดา
ผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขาย
นกเขาเสีย 13 และตรัสกับเขาว่า “**มีพระวจนะเขียนไว้ว่า “นิเวศของเรา
เขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน” แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น
“ถ้ำของพวกโจร”** 14 คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ใน
พระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย 15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับ
พวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่
เด็กร้องในพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็
พากันแค้นเคือง 16 และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ”
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า
“จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญ
อันจริงแท้”** 17 พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไป
ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป *(มก 11:12-14, 20-24)*

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรง
หิวพระกระยาหาร 19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อ
ต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มี
ผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “**เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป**”
ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป 20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ
แล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด” 21 ฝ่ายพระ
เยซูตรัสตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมี
ความเชื่อและมิได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นทีเราได้กระทำแก่ต้น
มะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า “จงถอยไปลงทะเล”ก็
จะสำเร็จได้ 22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะ
ได้**”

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ *(มก 11:27-33; ลก 20:1-8)*

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่าน
มีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” 24 พระเยซูตรัสตอบ
เขาว่า “**เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเรา
ได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 25 คือ
อบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์**”
เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า “มาจากสวรรค์” ท่านจะถามเราว่า “
เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า” 26 แต่ถ้าเราจะว่า “มาจากมนุษย์” เราก็
กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับ
เขาว่า “**เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดย
สิทธิอันใด**

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 **แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน
บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า “ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของ
พ่อเถิด” 29 บุตรคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ไป” แต่ภายหลังกลับใจ
แล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบ
ว่า “ข้าพเจ้าไปขอรับ” แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำ
ตามความประสงค์ของบิดาเล่า”** เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคน
แรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อน
ท่านทั้งหลาย 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบ
ธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้
เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจ
เชื่อยอห์น**

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ *(อสย 5:1-7;* มก *12:1-9;* ลก
20:9-19)

33 **จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำ
สวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อย่ำองุ่นในสวน และ
สร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้นฤดูเก็บ
ผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับ
ผลองุ่น 35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เฆี่ยนตีเสียคน
หนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่ง
เขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำ
แก่เขาอย่างนั้นอีก 37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา
พูดว่า “พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา” 38 แต่เมื่อบรรดา
คนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า “คนนี้แหละเป็น
ทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย” 39 เขา
จึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย 40 เหตุ
ฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่า
นั้น”** 41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่า
นั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดย
ถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป” 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้ง
หลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธ
เสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้

เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา 43 เหตุฉะนั้นเราบอก
ท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้
แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น 44 ผู้ใดล้
มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้
ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง 45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยิน
คำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยั่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา 46
แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชน
นับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส *(ลก 14:16-24)*

1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า 2 **อาณาจักรแห่งสวรรค์**
เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับ
ราชโอรสของท่าน 3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาใน
งานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา 4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่น
ไปอีก รับสั่งว่า ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้
แล้ว วัวและสัตว์ขุนแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สึงสารพัดก็เตรียมไว้
พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด 5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไป
เสีย คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย 6 ฝ่ายพวก
นอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอัปยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย 7
แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยก
กองทหารไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย 8 แล้
วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่
ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน 9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง
พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้ 10 ผู้รับใช้เหล่
านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้
งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก 11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้น
เสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส
12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่
สวมเสื้อสำหรับงานสมรส ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก 13 กษัตริย์จึง
รับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มืด
ภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 14 ด้วยผู้ที่ได้
รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียภาษี *(มก 12:13-17; ลก 20:20-26)*

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของ
พระองค์ได้อย่างไร 16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้

ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็น
คนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมิได้เอาใจ
ผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด 17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวก
ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูก
ต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” 18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้าย
ของเขาจึงตรัสว่า “**พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม** 19 **จงเอา
เงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน**” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่ง
ถวายพระองค์ 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “**รูปและคำจารึกนี้เป็นของ
ใคร**” 21 เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “
**เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจง
ถวายแด่พระเจ้า**” 22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว
เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย
(มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การ
ฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 24 “อาจารย์เจ้าข้า
โมเสสสั่งว่า “ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อ
สายของพี่ชายไว้” 25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้
วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่
สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุ
ฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใด
ในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว” 29 พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า “**พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์
เดชของพระเจ้า** 30 **ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น
จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือน
พวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์** 31 **แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น
ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า**
32 “**เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็น
พระเจ้าของยาโคบ” พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรง
เป็นพระเจ้าของคนเป็น**” 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจ
ด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด *(มก 12:28-34; ลก 10:25-28)*

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอั้นอยู่
จึงประชุมกัน 35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถาม
พระองค์ว่า 36 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใด
สำคัญที่สุด” 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “ “**จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้**

เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความ
คิดของเจ้า 38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่
สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 40 พระราช
บัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด *(มก 12:35-37; ลก 20:41-44)*

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขา
42 **พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตร**
ของผู้ใด เขาตอบพระองค์ว่า เป็นบุตรของดาวิด 43 พระองค์ตรัส
ถามเขาว่า **ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้**
เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า 44 องค์พระผู้
เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของ
เรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน
45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตร
ของดาวิดอย่างไรได้ 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง
ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม *(มก 12:38-40; ลก 20:45-47)*

1 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า **พวก**
ธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่ง
ซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของ
เขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำ
ตามไม่ 4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วน
เขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย 5 การกระทำของเขาทุกอย่าง
เป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้กลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวม
เสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว 6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่ง
ตำแหน่งสูงในธรรมศาลา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และ
ชอบให้คนเรียกเขาว่า รับบี รับบี 8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียก
ท่านว่า รับบี ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และ
ท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่า
เป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า นาย ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียว
คือพระคริสต์ 11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้
ของท่านทั้งหลาย 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใด
ถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี *(มก 12:38-40; ลก 20:47)*

13 **วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด**
ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะ
พวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัด
ขวางไว้ 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้า
ซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้ารีบเอาเรือนของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐาน
เสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น 15
วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วย
พวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คน
เดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่ง
กว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า 16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้า
กล่าวว่า ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่
ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตาม
คำปฏิญาณ 17 คนโฉดเขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำ
หรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 และว่า ผู้ใดจะ
ปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณ
อ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ
19 คนโฉดเขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือ
แท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะ
ปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่
บนแท่นบูชานั้น 21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระ
วิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะปฏิญาณ
อ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้
ประทับบนพระที่นั่งนั้น 23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริ
สี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแหน่ ยีหร่า
และขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความ
เมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้
กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย 24 คนนำทางตาบอด
เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป 25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมา
จารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่
ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมา
กิเลส 26 พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก
่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย 27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจาร
ย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์
ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไป
ด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด 28 เจ้าทั้งหลายก็เป็น
อย่างนั้นแหละ ภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม
แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า 29 วิบัติแก่

เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้า
ก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์
ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม 30 แล้วกล่าวว่า ถ้าเราได้อยู่ใน
สมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของ
พวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้ 31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็น
พยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์
เหล่านั้น 32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้
ครบถ้วนเถิด 33 เจ้าพวกงู เจ้าชาติงูร้าย เจ้าจะพ้นการลงโทษในนรก
อย่างไรได้ 34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนัก
ปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง
ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เฆี่ยนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่
ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง 35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรม
ซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิต
ของเศคาริยาห์บุตรชายบารัคยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระ
วิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย 36 เราบอกความ
จริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงผิดหวังต่อกรุงเยรูซาเล็ม *(ลก 13:34-35)*

37 **โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้าง**
ผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ
เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 38 ดู
เถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า 39 ด้วยเรา
ว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า
ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระ
เจริญ

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร *(มก 13:1-13; ลก 21:5-19)*

1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์
มาชี้ตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร 2 พระเยซูจึง
ตรัสกับเขาว่า **สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอก**
ความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลง
ก็หามิได้ 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้า
พระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า
เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะ
เสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้ 4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ระวังให้**
ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้าง
นามของเรา กล่าวว่า เราเป็นพระคริสต์ เขาจะล่อลวงคนเป็นอัน

**มากให้หลงไป 6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือ
เรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่า
นี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 7 เพราะประชาชาติจะ
ลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดก
ันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ
8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 ในเวลานั้น
เขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และ
ประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา 10 คราว
นั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชัง
ซึ่งกันและกัน 11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคน
เป็นอันมากให้หลงไป 12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง
เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป 13 แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้
นั้นจะรอด 14 ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้
เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง**

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง *(มก 13:14-23)*

**15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำ
ให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น
ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์** (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)
**16 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย 17 ผู้ที่
อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้าน
ของตน 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 19 แต่
ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อ
นกินนมอยู่ 20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกใน
ฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต 21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์
ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะ
ไม่มีต่อไปอีกเลย 22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มี
เนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรง
ให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ดู
เถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่ หรือ อยู่ที่โน่น อย่าได้เชื่อเลย 24 ด้วยว่าจะ
มีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และ
จะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวง
แม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง 25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อน
แล้ว 26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ดูเถิด ท่านผู้นั้น
อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ
ก็จงอย่าเชื่อ**

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี *(มก 13:24-27; ลก 21:25-36)*

27 **ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตก**
ฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น 28 **ด้วยว่าซากศพ**
อยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น 29 **แต่พอสิ้นความทุกข์**
ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะ
ไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจ
ในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป 30 **เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรม**
นุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์
แล้วเขาจะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า พร้อมด้วย
ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 31 **พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูต**
สวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้ง
ปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้า
ข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุขพันปีของพระองค์ *(มก 13:28-29; ลก 21:29-31)*

32 **บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและ**
แตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 33 **เช่นนั้นแหละ เมื่อ**
ท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึง
ประตูแล้ว 34 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะ**
ไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 35 **ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่**
คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ *(มก 13:32-37; ลก 21:34-36)*

36 **แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้**
รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว 37 **ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร**
เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย 38 **เพราะว่าเมื่อก่อ**
นวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้
เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา 39 **และน้ำท่วมได้**
มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จ
มาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย 40 **เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคน**
หนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง 41 **หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับ**
คนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง 42 **เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้**
ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด 43 **จงจำไว้อย่างนี้**
เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะเฝ้าระวัง
และไม่ยอมให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 44 **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง**

เตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

45 **ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับ**
ใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่าง
นั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง 48 แต่ถ้า
ผู้รับใช้ชั่วนั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงมาช้า 49 แล้วจะตั้งต้น
โบยตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของผู้รับใช้ผู้
นั้นจะมาในวันทีเขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาถึง
สาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่น
จะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

1 **เมื่อ ถึง วัน นั้น อาณาจักร แห่ง สวรรค์ จะ เปรียบ เหมือน หญิง**
พรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเธอ
เป็นคนที่มีปัญญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน 3 พวกที่โง่นั้นเอา
ตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่ 4 แต่คนทีมีปัญญา
นั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้าบ่าว
ยังช้าอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป 6 ครั้นเวลา
เที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่าน
เถิด 7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของ
ตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ขอแบ่งน้ำมันของท่าน
ให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่ 9 พวกที่มีปัญญาจึงตอบ
ว่า ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จง
ไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า 10 เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อ
นั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรส
นั้น แล้วประตูก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้อง
ว่า ท่านเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย 12 ฝ่ายท่านตอบ
ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน 13 เหตุ
ฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุ
ตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดิน
ทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์
สมบัติของเขาไว้ 15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์
และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท
่านก็ออกเดินทางทันที 16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไป
ค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้
กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุด
หลุมซ่อนเงินของนายไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับ
ผู้รับใช้เหล่านั้น 20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์
มาชี้แจงว่า “นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดู
เถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์” 21 นายจึงตอบเขาว่า “ดีแล้ว
เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้า
ให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด” 22 คนที่ได้
รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า “นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะ
ลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์” 23 นาย
จึงตอบเขาว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อใน
ของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนาย
ของเจ้าเถิด” 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า “นายเจ้าข้า
ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก
็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่าน
ไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน” 26 นายจึงตอบเขาว่า “
เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน
เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไป
ฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย 28
เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มีสิบตะลัน
ต์ 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ
แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้
รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับ
เหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระ
ที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ 32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุม
พร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้ง
หลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยง
แกะแยกแกะออกจากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่
เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้อง

ซ้าย 34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระองค์ว่า ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดา
ของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้ตระเตรียมไว้สำหรับท่านทั้ง
หลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก 35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้ง
หลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็น
แขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้
เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้อง
จำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะ
กราบทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรง
หิว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และ
ได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรง
เป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือย
พระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39 ที่ข้าพระองค์เห็
นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่
เมื่อไร 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวก
พี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เรา
ด้วย 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์
ด้วยว่า ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่
ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของ
มันนั้น 42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ
ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับ
เราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและ
ต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา 44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์
ด้วยว่า พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือ
ทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือ
ประชวร หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์
นั้นแต่เมื่อไร 45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคน
หนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา 46 และพวกเหล่านี้
จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรัน
ดร

26

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู *(มก 14:1-2; ลก 22:1-2)*

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่
พวกสาวกของพระองค์ว่า 2 **ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่าอีกสองวันจะถึงเท**
ศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน

3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชน
ได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส
4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย 5 แต่พวกเขาพูดว่า
“ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่าพึ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย *(มก 14:3-9;* ยน *12:1-8)*

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคน
โรคเรื้อน 7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่ง
ถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระ
เศียรของพระองค์ 8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุ
ใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า 9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจก
ให้คนจนก็ได้” 10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “**กวนใจหญิง
นี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา** 11 **ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่าน
เสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป** 12 **ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบน
กายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา** 13 **เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่ง
หญิงนี้ได้กระทำจะเล่าลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย**”

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระองค์ *(มก 14:10-11;* ลก *22:3-6)*

14 ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไป
หาพวกปุโรหิตใหญ่ 15 ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่าน
ทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาส
สามสิบเหรียญ 16 ตั้งแต่เวลานั้นมายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา *(มก 14:12-16;* ลก *22:7-13)*

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซู
ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้
พระองค์เสวยที่ไหน” 18 พระองค์จึงตรัสว่า “**จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง
นั้น บอกเขาว่า “พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือ
ปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา”** ” 19 ฝ่ายสาวกเห
ล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา *(มก 14:17-21;* ลก *22:14-23;* ยน *13:2-30)*

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบ
สองคน 21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า “**เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา**” 22 ฝ่ายพวก
สาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์

เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ 23 พระองค์ตรัสตอบว่า **ผู้ที่เอาอาหารจิ้ม**
ในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา 24 บุตรมนุษย์จะ
เสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศ
บุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง 25
ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ
พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ท่านพูดเองแล้วนี่**

การตั้งพิธีศีลระลึก *(มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)*

26 ระหว่าง อาหาร มื้อ นั้น พระ เยซู ทรง หยิบ ขนมปัง มา และ เมื่อ
ขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **จงรับกินเถิด นี่**
เป็นกายของเรา 27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและ
ส่งให้เขา ตรัสว่า **จงรับไปดื่มทุกคนเถิด 28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเรา**
อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษ
คนเป็นอันมาก 29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่ง
เถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวก
ท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ *(มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)*

30 เมื่อ พวก เขา ร้อง เพลง สรรเสริญ แล้ว เขา ก็ พา กัน ออก ไป ยัง ภูเขา
มะกอก เทศ 31 ครั้งนั้นพระ เยซูตรัสกับ เหล่า สาวก ว่า **ในคืนวันนี้ท่าน**
ทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ
และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป 32 **แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว**
เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน 33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์
ว่า แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หามิได้
เลย 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้**
ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง 35 เปโตรทูลพระองค์ว่า ถึง
แม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์
เลย เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระ เยซู ใน สวน เก ท เส มนี ใกล้ วัน สิ้นพระชนม์ *(มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)*

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้ว
ตรัสกับสาวกว่า **จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราจะไปอธิษฐานที่โน่น** 37
พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรง
เริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก 38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **ใจของ**
เราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด

พระเจ้า ทรง ตอบ คำ อธิษฐาน ของ พระ เยซู ใน สวน เก ท เส มนี *(มก 14:35-41;* ลก *22:41-44;* ฮบ *5:7)*

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน
อธิษฐานว่า “**โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อน**
พ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนา
ของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” 40 พระองค์
จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโต
รว่า “**เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วเวลา**
หนึ่งไม่ได้หรือ 41 **จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการ**
ทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” 42 พระองค์
จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า “**โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์**
ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่ม
แล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์” 43 ครั้นพระองค์เสด็จ
กลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น 44 พระองค์จึง
ทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก 45
แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า “**เดี๋ยวนี้ จงนอน**
ต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะ
ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป 46 **ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้**
ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

การทรยศและการจับกุมพระเยซู *(มก 14:43-50;* ลก *22:47-53;* ยน *18:3-11)*

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบ
สองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง
มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน 48 ผู้ที่จะทรยศ
พระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่เขาว่า “เราจะจุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้น
แหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด” 49 ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระ
เยซูทูลว่า “สวัสดี พระอาจารย์” แล้วจุบพระองค์ 50 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
“**สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม**” คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป 51 ดู
เถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันหูผู้รับใช้คนหนึ่งของ
มหาปุโรหิตขาด 52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**จงเอาดาบของท่านใส่ฝัก**
เสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ 53 **ท่านคิดว่าเรา**
จะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรง
ประทานทูตสวรรค์แก่เรากว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ 54 **แต่ถ้าเป็น**
เช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร”
55 ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า “**ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือ**
จึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอน
ในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่ 56 **แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นทีได้**

บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้” แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาสและสภา *(มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)*

57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวก
ธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ 58 แต่เปโตรได้ติดตามพ
ระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับ
คนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร 59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่
กับบรรดาสมาชิกสภา ได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะ
ประหารพระองค์เสีย 60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลาย
คนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา 61 กล่าว
ว่า “คนนี้ได้ว่า “เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้าง
ขึ้นใหม่ในสามวัน” ” 62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า “ท่านจะ
ไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไร” 63
แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งให้ท่าน
ปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระ
คริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” 64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ท่านว่า
ถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้า
นั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรง
ฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์**” 65 ขณะนั้นมหา
ปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า “เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการ
พยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาท
แล้ว 66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงก็ตอบว่า “เขามีความผิด
ถึงตาย” 67 แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และ
คนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ 68 แล้วว่า “เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรา
รู้ว่าใครตบเจ้า” 69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มี
สาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย” 70 แต่เป
โตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง” 71 เมื่อเปโตร
ได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่
นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำ
ปฏิญาณว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้
ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียง
ของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง” 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสบถและสาบานว่า “ข้าไม่รู้จัก
คนนั้น” ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่
เขาว่า “**ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**” แล้วเปโตรก็ออกไป
ข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน
ปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย 2 เขาจึงมัด
พระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส *(กจ 1:16-19)*

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำ
เงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ 4 กล่าว
ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นจึงว่า
“การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” 5 ยูดาสจึงทิ้งเงิน
นั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย 6 พวกปุโรหิต
ใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงิน
นั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต” 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอา
เงินนั้นไปซื้อทุ่งช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8
เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ 9 ครั้งนั้นก็สำเร็จ
ตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า “และพวกเขาก็รับเงิน
สามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้นั้น” คือที่คนอิสราเอล
บางคนตีราคาไว้ 10 “แล้วไปซื้อทุ่งช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้
ทรงบัญชาข้าพเจ้า”

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า
“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า “**ก็ท่านว่าแล้
วนี่**” 12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์
พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด 13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขา
ได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” 14 แต่
พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชน
ตามใจชอบ 16 คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส 17
เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลาย
ปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า
พระคริสต์” 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความ
อิจฉา 19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้
คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วย
ว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” 20 ฝ่าย

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้
ประหารพระเยซูเสีย 21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะให้เรา
ปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บารับบัส” 22 ปีลาตจึงถามพวกเขา
ว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขา
พากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 23 เจ้าเมืองถามว่า
“ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาทั้งหลายยิ่งร้องว่า “ให้ตรึง
เขาเสียที่กางเขนเถิด” 24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น
ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของ
คนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด” 25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า “ให้
โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” 26 ท่านจึงปล่อยบารับบัส
ให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่
กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม *(มก 15:17-23)*

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปรีโทเรียม แล้ว
ก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์
ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวมพระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็น
มงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์
เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะ
เย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ” 30 แล้วเขา
ก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์ 31 เมื่อพวก
เขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวม
ให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขา
ออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรีนคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้
แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน *(มก 15:24-32;* ลก *23:27-43;* ยน *19:16-27)*

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถาน
ที่กะโหลกศีรษะ 34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็
เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดย
ศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า “เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อ
ของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน” 36 แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์
อยู่ที่นั่น 37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระ
เศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซูกษัตริย์ของชนชาติยิว” 38 คราวนั้นมีโจรสอง
คนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคน
หนึ่ง 39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สั่นศีรษะของ
เขา 40 กล่าวว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ จง
ช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”
41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์

เช่นกันว่า 42 เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขา
เป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และ
เราจะเชื่อเขา 43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้
พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า เราเป็นพระ
บุตรของพระเจ้า 44 ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบ
ช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ *(*มก *15:33-41;* ลก *23:44-49;* ยน *19:30-37)*

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่าย
สามโมง 46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า **เอลี
เอลี ลามาสะบักธานี** แปลว่า **พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของ
ข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย** 47 บางคนใน
พวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า คนนี้เรียกเอลียาห์ 48 ในทันใดนั้น
คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้อ้อ ส่ง
ให้พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์
จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่ 50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีก
ครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน *(*ฮบ *9:3-8; 10:19-20)*

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอด
ล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาก็แตกออกจากกัน 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพ
ของพวกวิสุทธิชนหลายคนที่ล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังที่
พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปใน
นครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก 54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้า
พระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิด
ขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตร
ของพระเจ้า 55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิ
ลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล 56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดา
ลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง *(*มก *15:42-47;* ลก *23:50-56;* ยน *19:38-42)*

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ
เป็นสาวกของพระเยซูด้วย 58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู
ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขา
ก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ 60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐาน
ไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปาก

อุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็
นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้
62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันตระเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริ
สีพากันไปหาปีลาต 63 เรียนว่า เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า
คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า **ล่วงไปสามวันแล้วเราจะ
เป็นขึ้นมาใหม่** 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจน
ถึงวันทีสาม เกลือกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพ
ไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และ
การหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก 65 ปีลาตจึงบอกเขา
ว่า พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้
66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ *(มก 16:1-4; ลก 24:1-49;* ยน
20:1-23)
1 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดา
ลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ 2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก
เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหิน
นั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น 3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือน
แสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ 4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตอง
ค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย 5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้
นว่า อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้อยู่ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึง
ที่กางเขน 6 พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี่ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมา
แล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่
นั้น 7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้น
มาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่า
นทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว
8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งนำ
ความไปบอกพวกสาวกของพระองค์ 9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวก
ของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **จงจำเริญเถิด**
หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์ 10
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเรา
ให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น**

คำรายงานของพวกทหารยาม

11 ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้
เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง
12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็
นอันมากให้แก่พวกทหาร 13 สั่งว่า พวกเจ้าจงพูดว่า พวกสาวกของเขา
มาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่ 14 ถ้าความนี้ทราบ
ถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ 15 พวกทหารจึงยอมรับ
เงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจน
ทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้
ทรงกำหนดไว้ 17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์
แต่บางคนยังสงสัยอยู่ 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า
**ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่
เราแล้ว 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้
รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริ
สุทธิ์ 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด
เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน**

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศเที่ยวแรกที่เมืองอันทิโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละท่านทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีค ศ 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; ฟม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า เล่ม Q (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ เล่ม Q นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (มธ 4:4) และ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของท่านเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่น่าสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ ในทันใดนั้น

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)*

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ 2
ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า ดูเถิด เราใช้ทูตของเรา
ไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 3 เสียงผู้
ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำ
หนทางของพระองค์ให้ตรงไป 4 ยอห์นให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรก
ันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยก

โทษความผิดบาป 5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออก
ไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่าน
ในแม่น้ำจอร์แดน 6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูฐ และใช้หนังสัตว์คาด
เอว รับประทานตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า 7 ท่านประกาศว่า ภายหลังเราจะมี
พระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อม
ตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์ 8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับ
บัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น *(มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)*

9 ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และ
ได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน 10 พอพระองค์เสด็จขึ้น
มาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระ
วิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ 11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้า
สวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก

พญามารทดลองพระเยซู *(มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)*

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุ
รกันดาร 13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิ
บวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติ
พระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี *(มธ 4:12-13; ลก 4:14)*

14 ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรง
ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า 15 และตรัสว่า **เวลา
กำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้ง
หลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด**

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น *(มธ 4:18-32; ลก 5:10-11;
ยน 1:35-42)*

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอด
พระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่
ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง 17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ท่านจงตาม
เรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา** 18 เขาก็
ละอวนตามพระองค์ไปทันที 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อย
หนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้อง
ชายของเขา กำลังซุนอวนอยู่ในเรือ 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียก
เขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์
ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอรนาอุม *(ลก 4:31-37)*

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม และพอ
ถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 22 เขา
ทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้
ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่ 23 มีชาย
คนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา 24 ว่า
“พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่าน
มาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของ
พระเจ้า” 25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “**เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขา
ซิ**” 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมา
จากเขา 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไร
หนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็
เชื่อฟังท่าน” 28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแว่น
แคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแขวงกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร *(มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)*

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปใน
เรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น 30 แม่ยายของซี
โมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่อง
ของนาง 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพยุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็
หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น *(มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)*

32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย
และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์ 33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่
ประตู 34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้
ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่า
มันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ *(ลก 4:42-44)*

35 ครั้น เวลา เช้า มืด พระองค์ ได้ ทรง ลุก ขึ้น เสด็จ ออก ไป ยัง ที่ เปลี่ยว
และทรงอธิษฐานที่นั่น 36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหา
พระองค์ 37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้ง
ปวงแสวงหาพระองค์” 38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ให้เราทั้งหลายไปใน
บ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามาก็เพื่อ
การนั้นเอง**” 39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิ
ลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย *(มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)*

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อพระองค์ และ
ทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาล

ให้ข้าพระองค์สะอาดได้ 41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถู
กต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า **เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด** 42 พอ
พระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด 43 ก่อน
ให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัสแก่เขาว่า **เจ้าอย่าบอกเล่า
อะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่อง
บูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็น
หลักฐานต่อคนทั้งหลาย** 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้อง
มากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อ
ไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมา
หาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย *(มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)*

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอรนาอุมอีก
และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2 และในเวลานั้นคนเป็
นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์
จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหา
พระองค์ มีสี่คนหาม 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก
เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว
เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตร
เห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **ลูกเอ๋ย
บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว** 6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่
ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า 7 ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะ
ยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น 8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซู
ทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
**เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า 9 ที่จะว่ากับคนอัมพาต
ว่า บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า จงลุกขึ้นยกแคร่
เดินไปเถิด นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน 10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะ
ได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาป
ได้** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า 11 **เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยก
แคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด** 12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่
เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญ
พระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี *(มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)*

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์
และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา 14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์

ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่
เขาว่า “**จงตามเรามาเถิด**” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 15 ต่อมาเมื่อ
พระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคน
บาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์
เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก 16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี
เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป
จึงถามสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวก
คนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” 17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึง
ตรัสแก่เขาว่า “**คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เรา
มิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสีย
ใหม่**” 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร
พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของ
พวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ” 19 พระเยซูจึง
ตรัสแก่เขาว่า “**ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าว
ยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออด
อาหารไม่ได้นานเท่านั้น 20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจาก
สหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง *(มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)*

21 **ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อน
ผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น
น้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็
จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่**”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)*

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อ
พวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟา
ริสีจึงถามพระองค์ว่า “ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญั
ติห้ามไว้ในวันสะบาโต” 25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**พวกท่านยังไม่
เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้ง
ท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต
ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้า
พระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวก
ปุโรหิตเท่านั้น และซ้ำยังส่งให้คนทีมากับท่านรับประทานด้วย**” 27
พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่
ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็น
เจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย**”

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต *(มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)*

1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่ง
มือข้างหนึ่งลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้
คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์
ตรัสแก่คนมือลีบว่า **มายืนข้างหน้าเถอะ** 4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้ง
หลายว่า **ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการ
ดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี** ฝ่ายคนทั้งปวง
ก็นิ่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และ
ได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว
่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็น
ปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย *(มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)*

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮ
โรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ 7 ฝ่ายพระ
เยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็
นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จาก
กรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยิน
ถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9 พระองค์จึงตรั
สสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้
ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอัน
มากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูก
ต้องพระองค์ 11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบ
พระองค์ แล้วร้องอึงว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 12 ฝ่าย
พระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน *(มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)*

13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์
ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวก
สิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไป
ประกาศ 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ 16 และซีโม
นนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร 17 และยากอบบุตรชายเศเบดี
กับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า
โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง 18 อันดรูว์ ฟีลิป บารโธโลมิว มัทธิว โธมัส
ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสอิส
คาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน

20 และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทาน
อาหารไม่ได้ 21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออก
ไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า “พระองค์วิกลจริตแล้ว”

ความผิดบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ *(มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)*

22 พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบ
เอลเซบูลสิง” และ “ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น” 23 ฝ่าย
พระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า “**ซาตานจะ
ขับซาตานให้ออกอย่างไรได้** 24 **ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยก
กันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้** 25 **ถ้าครัวเรือนใดๆเกิด
แตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้** 26 **และถ้าซาตานจะต่อสู้
กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป** 27
**ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของ
เขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้น
ทรัพย์ในเรือนนั้นได้** 28 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความ
ผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยก
ให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้** 29 **แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อ
พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นย่อมได้รับ
โทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์**” 30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลาย
กล่าวว่า “พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู *(มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)*

31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก
แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ 32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์
เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหา
พระองค์คอยอยู่ข้างนอก” 33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**ใครเป็นมารดา
ของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา**” 34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่ง
ล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า “**ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของ
เรา** 35 **ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชาย
หญิงและมารดาของเรา**”

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช *(มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)*

1 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากัน
มาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล
และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล 2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการ
เป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 3 “**จงฟัง ดูเถิด**

มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืช
ก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกที่ซึ่ง
มีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่
เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็
ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล 8 บ้าง
ก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่า
บ้าง ร้อยเท่าบ้าง 9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ใครมีหู จงฟังเถิด**
10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสอง
คน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ข้อ**
ความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้
ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมา
ทุกอย่าง 12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟัง
เล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่
และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษเสีย

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น *(มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)*

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้า**
กระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั้
นก็ได้หว่านพระวจนะ 15 ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่าน
แล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะ
ซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย 16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่
น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทั
นทีด้วยความปรีดี 17 แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลัง
เมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็
เลิกเสียในทันทีทันใด 18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคล
ที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่ม
หลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุม
พระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล 20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุ
คคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบ
เท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง

เทียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง *(มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)*

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง**
ใต้เตียงนอนหรือ และมิใช่สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะ
ว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้
ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย 23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด 24 พระองค์
ตรัสแก่เขาว่า **จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขา**
ด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้

อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 **ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา**

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า **อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน** 27 **แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้** 28 **เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง** 29 **ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว**

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)*

30 และพระองค์ตรัสว่า **อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร** 31 **ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน** 32 **แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้** 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมาพระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง *(มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)*

35 เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด** 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ 39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า **จงสงบเงียบซิ** แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป 40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ** 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาดารา *(มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)*

1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาดารา 2 พอ
พระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพ
มีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และ
ไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ 4 เพราะว่าได้
ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมี
แรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาคลั่งร้องอึงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภู
เขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็น
พระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า ข้า
แต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่าน
เล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่
ทรมานข้าพระองค์ 8 ที่พูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า **อ้ายผี
โสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด** 9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า **เจ้า
ชื่ออะไร** มันตอบว่า ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วย
กัน 10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดน
เมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็
อ้อนวอนพระองค์ว่า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าในสุกรเหล่านี้
เถิด 13 พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่
ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลง
ไปในทะเลสำลักน้ำตาย 14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่อง
ทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนุ่งห่มผ้านั่งอยู่มีสติ
อารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก 16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิด
แก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง 17 คนทั้งหลายจึงเริ่ม
พากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา 18 เมื่อ
พระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตาม
พระองค์ไป 19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า **จงไปหาพวก
พ้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว**
20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่
พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของไยรัสเป็น
ขึ้นมาจากความตาย *(มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)*

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมา
หาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล 22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลา
คนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของ
พระองค์ 23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า ลูกสาวเล็กๆของ
ข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา

เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย 24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น
มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคน
หนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมี
หมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทา
แต่ยิ่งกำเริบขึ้น 27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปน
กับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์
28 เพราะเธอคิดว่า ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค
29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหาย
แล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าฤทธิ์ซ่านออกจากพระองค์แล้ว
จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า **ใครถูกต้องเสื้อ
ของเรา** 31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า พระองค์ทอดพระเนตร
เห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรง
ถามอีกหรือว่า **ใครถูกต้องเรา** 32 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ
ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น 33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัว
สั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้ง
สิ้น 34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็
เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด** 35 เมื่อพระองค์ตรัสยัง
ไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า ลูกสาวของ
ท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า 36 ทันทีที่พระเยซู
ทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า **อย่าวิตก
เลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด** 37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้น
แต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ 38 ครั้นพระองค์เสด็จ
ไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำ
ครวญเป็นอันมาก 39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า
**ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่
นอนหลับอยู่** 40 เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์ขับ
คนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสาม
คนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ 41 พระองค์จึงจับมือ
เด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า **ทาลิธา คูมิ** แปลว่า **เด็กหญิงเอ๋ย เราว่า
แก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด** 42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะ
ว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง 43 พระองค์ก็
กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำ
อาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

6

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ *(มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)*

1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และ
เหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์
ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็
ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้
ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างใด จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้ว
ยมือของเขา 3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส
ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็
อยู่ที่นี่กับเรามิใช่หรือ" เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ 4 ฝ่ายพระเยซู
ตรัสกับเขาว่า "**ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้าน
เมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน**"
5 พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูก
ต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค 6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่
มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน *(มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)*

7 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไป
เป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ 8 และตรัสกำชับ
เขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร
หรือย่าม หรือหาสตางค์ใส่ไถ้ไป 9 แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อ
สองตัว 10 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า "**ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยใน
เรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น 11 และถ้าผู้ใด
ไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้
ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่าน
ว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบา
กว่าโทษของเมืองนั้น**" 12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คน
ทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ 13 เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมัน
ชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)*

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนาม
ของพระองค์ได้เลื่องลือไป" แล้วท่านตรัสว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็น
ขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้" 15 แต่คนอื่นว
่า "เป็นเอลียาห์" และคนอื่นๆว่า "เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือน
คนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์" 16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว
่า "คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย"
17 ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่
นางเฮโรเดียสภรรยาฟีลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็น
ภรรยาของตน 18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า "ท่านผิดพระราชบัญญั
ติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน" 19 นางเฮโรเดียสจึงผูก

พยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ 20 เพราะเฮโรดยำ
เกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่าน
ไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับ
ฟังท่าน 21 ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮ
โรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ
ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี 22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ
ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึง
ตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ
” 23 และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่ง
ใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา” 24 หญิง
สาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จง
ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด” 25 ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไป
เฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้
หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” 26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรง
ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน
ก็ปฏิเสธไม่ได้ 27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะ
ยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 28 เอาศีรษะของยอห์นใส่
ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน 29 เมื่อ
สาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน *(ลก 9:10)*

30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขา
ได้กระทำและได้สั่งสอน 31 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ท่านทั้งหลายจง
ไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง**” เพราะว่ามีคนไปมา
เป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; ลก 9:10-17;* ยน *6:5-13)*

32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง 33 คนเป็นอัน
มากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากัน
วิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ 34 ครั้น
พระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่
และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง
พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ 35 เมื่อเวลาล่วงไป
มากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี่กันดารอาหารนัก
และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว 36 ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะ
ได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มี
อะไรที่จะรับประทานเลย” 37 แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า “**พวก
ท่านจงเลี้ยงเขาเถิด**” เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้อ

อาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาริอันให้เขารับประทานหรือ 38 พระองค์
ตรัสตอบเขาว่า **พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ** เมื่อรู้แล้วเขาจึง
ทูลว่า มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว 39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวก
ให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันทีหญ้าสดเป็นหมู่ๆ 40 ประชาชนก็ได้นั่งรวม
กันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง 41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปัง
ห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ
แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้
นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย 42 เขาได้กินอิ่มทุกคน 43 ส่วนเศษขนมปัง
และปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 44 และในจำนวนคน
ที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล *(มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)*

45 และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือ
ข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่ง
ประชาชนกลับบ้าน 46 เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้น
ภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น 47 เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล
ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว 48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่า
สาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์
จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขา
ไป 49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้ว
พากันร้องอึงไป 50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใด
นั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย**
51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็
ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ 52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปัง
นั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท *(มธ 14:34-36)*

53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท 54 เมื่อขึ้น
จากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที 55 และเขารีบไปทั่วตลอด
แว่นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่า
พระองค์อยู่นั้น 56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล
หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์
โปรดให้คนเจ็บป่วยแตะต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แตะต้อง
พระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี *(มธ 15:1-20)*

1 ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุง
เยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์ 2 เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์

บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน
เขาก็ถือว่าผิด 3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณี
สืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่
รับประทานอาหารเลย 4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขา
ก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือ
ล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ 5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมา
จารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตาม
ประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือ
เสียก่อน” 6 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้า
คนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า “ประชาชนนี้ให้เกียรติเรา
ด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 7 เขานมัสการ
เราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้าง
ว่า เป็นพระดำรัสสอน” 8 เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า
และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเหยือก และ
สิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” 9 พระองค์ตรัสแก่
เขาว่า “**เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า
เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน 10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า
“จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” และ “ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดา
ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย” 11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า “ผู้ใด
จะกล่าวแก่บิดามารดาว่า “สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์
แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน” ” แปลว่าเป็นของถวายแล้ว 12 เจ้า
ทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดา
มารดาของตน 13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็น
หมันไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอ
ื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่” 14 แล้วเมื่อพระองค์ได้
ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้งหลายจงฟัง
เราและเข้าใจเถิด 15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะ
กระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ
่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด”
17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพ้นประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของ
พระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 18 พระองค์จึงตรัสแก่เขา
ว่า “**ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆ
แต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่
ได้ 19 เพราะว่าสิ่งนั้นมิได้เข้าในใจ แต่ลงไปในท้องแล้วก็ถ่ายออก
ลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน” 20 พระองค์ตรัสว่า
“สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การ
ล่วงประเวณี การผิดผัวผิดเมีย การฆาตกรรม 22 การลักขโมย การ

โลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโฉด 23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกผีสิง *(มธ 15:21-28)*

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมิให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ 25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่พระบาทของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน 27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า “**ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร**” 28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า “จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก” 29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า “**เพราะเหตุถ้อยคำนี้จงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว**” 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่าผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ *(มธ 15:29-31)*

31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอนดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น 33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น 34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า “**เอฟฟาธา**” แปลว่า “**จงเปิดออก**” 35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุด และเขาพูดได้ชัด 36 พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยิ่งทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก 37 พวกเขาก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า “พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้”

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน *(มธ 15:32-39)*

1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า 2 “**เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน 3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรง**

ตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล 4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูล
ตอบพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน 5
พระองค์ตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า มีเจ็ดก
้อน 6 พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปัง
เจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก
เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน 7 และเขามีปลาเล็กๆอยู่บ้าง พระองค์จึง
ขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย 8 คนทั้งปวงได้รับประทานจน
อิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง 9 คนทีรับประทานนั้นมี
ประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม
(มธ 16:1-12)

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มา
ถึงเขตเมืองดาลมานูธา 11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์
ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ 12
พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า **คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญ
ทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญ
แก่คนยุคนี้** 13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไป
อีก 14 ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อน
เดียวเท่านั้น 15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า **จงสังเกตและระวัง
เชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี** 16 เหล่าสาวกจึงปรึกษา
กันว่า เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง 17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่
เขาว่า **เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง
ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ** 18 **มีตา
แล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ
19 เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บ
เศษที่เหลือนั้นได้กี่กระบุง** เขาทูลตอบพระองค์ว่า ได้สิบสองกระบุง
20 **เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บ
เศษที่เหลือได้กี่กระบุง** เขาทูลตอบว่า ได้เจ็ดกระบุง 21 พระองค์จึง
ตรัสแก่เขาว่า **เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ**

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหา
พระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น 23 พระองค์ได้
ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคน
นั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใด
บ้างหรือไม่ 24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือน
ต้นไม้เดินไปเดินมา 25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขา
เงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน

26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า
อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย

การยอมรับของเปโตร *(มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)*

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆใน
แขวงซีซารียา ฟีลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวก
ว่า **คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด** 28 เขาทูลตอบว่า เขาว่าเป็น
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคน
หนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ 29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **ฝ่ายพวก
ท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด** เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็น
พระคริสต์ 30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึง
พระองค์ 31 พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทน
ทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมา
จารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที
่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ 32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย
ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ 33 พระองค์จึงทรงหัน
พระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า **อ้ายซาตาน
จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า
แต่ตามความคิดของมนุษย์**

ยอม แบก กาง เขน หรื อมี ความ ละอาย ใน การ ติดตาม พระ เยซู *(มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)*

34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์
ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า **ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้น
เอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา 35 เพราะ
ว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะ
เห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 36 เพราะถ้าผู้ใดจะ
ได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้
ประโยชน์อะไร 37 เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณ
ของตนกลับคืนมา 38 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและ
ถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการ
ผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์
จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูต
สวรรค์ผู้บริสุทธิ์**

9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ *(มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)*

1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้**

เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ 2 ครั้นล่วงไปได้หก
วันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล
้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา 3 และฉลองพระองค์ก็ส่อง
ประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้
นก็ไม่ได้ 4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้า
สนทนากับพระเยซู 5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเรา
อยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลัง
หนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" 6 ที่เปโตรพูดอย
่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก 7 แล้วมีเมฆ
มาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็น
บุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด" 8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้
ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา 9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัส
กำชับเหล่าสาวกไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตร
มนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย 10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้
แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่า
อย่างไร 11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลี
ยาห์จะต้องมาก่อน" 12 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "**เอลียาห์ต้องมาก่อน
จริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึ
งบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และ
คนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย 13 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า
เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้
กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน**"

อัครสาวกเก้าคนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ *(มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)*

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็
นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่
15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่ง
เข้ามาเคารพพระองค์ 16 พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า "**ท่าน
ซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด**" 17 มีคนหนึ่งในหมู่ประชาชน
ทูลตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มา
หาพระองค์เพราะผีใบ้เข้าสิง 18 ผีพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มี
อาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์
ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้
" 19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า "**โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะ
ต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพา
เด็กนั้นมาหาเราเถิด**" 20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็น
พระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน
้ำลายฟูมปาก 21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า "**เป็นอย่างนี้มานานสัก**

เท่าไร บิดาทูลตอบว่า ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา 22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด 23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า **ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง** 24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด 25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำทับผีโสโครกนั้นว่า **อ้ายผีใบ้หูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย** 26 ผีนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า เขาตายแล้ว 27 แต่พระเยซูทรงจับมือพยุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น 28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้ 29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร**

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ *(มธ 17:22-23;* ลก *9:43-45)*

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ 31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า **บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันทีสามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่** 32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า *(มธ 18:1-6;* ลก *9:46-48)*

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด** 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน 35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า **ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง** 36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 37 **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา**

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ *(ลก 9:49-50)*

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้
เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพ
วกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรา
มา” 39 พระเยซูจึงตรัสว่า “**อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะ
กระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งอาจกลับ
พูดประณามเรา** 40 **เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเรา
แล้ว** 41 **เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้
พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์
ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หามิได้**

ทรงเตือนถึงนรก

42 **แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้า
เอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า** 43 **และถ้ามือ
ของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้
วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ** 44 **ในที่นั้นตัว
หนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย** 45 **ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลง
ผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสอง
เท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ** 46 **ในที่นั้นตัวหนอน
ก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย** 47 **ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จง
ควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว
ยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก** 48 **ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่
ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย** 49 **ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ
และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ** 50 **เกลือเป็นของดี
แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้ง
หลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน**”

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32; 19:1-9;* ลก
16:18; 1 คร *7:10-15)*

1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยู
เดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหา
พระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น
2 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยา
ของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” 3 พระองค์ตรัส
ถามเขาว่า “**โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร**” 4 เขาทูลตอบว่า “โมเสส
อนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้” 5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขา
ว่า “**โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง** 6
**แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก “พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและ
หญิง** 7 **เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่**

กับภรรยา 8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน เขาจึงไม่เป็น
สองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน 9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรง
ผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย 10 เมื่อเข้าไป
ในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น 11
พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยา**
ใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ 12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน
แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา *(มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)*

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูก
ต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น 14 เมื่อพระ
เยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า **จง**
ยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักร
ของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 15 เราบอกความจริง
แก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือน
เด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้ 16 แล้วพระองค์ทรงอุ้ม
เด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)*

17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์
คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำ
ประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว
่า **ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้า**
องค์เดียว 19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า อย่าล่วงประเวณีผัว
เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จง
ให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน 20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า
อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา 21 พระ
เยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า **ท่านยังขาดอยู่**
สึงหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา
แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตาม
เรามา 22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามี
ทรัพย์สิงของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์
ว่า **คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา** 24 เหล่
าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขา
อีกว่า **ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของ**
พระเจ้าก็ยากนักหนา 25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้า

ในอาณาจักรของพระเจ้า 26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว
่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ 27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้ว
ตรัสว่า **ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า
เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง** 28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่
มทูลพระองค์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติด
ตามพระองค์มา 29 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา
หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น** 30 **ในเวลา
นี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุ
ตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรัน
ดร์** 31 **แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และ
ที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น**

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู *(มธ
20:17-19;* ลก *18:31-33)*

32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้า
เขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาด
กลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขา
ทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น 33 ว่า **ดูเถิด เราทั้งหลายจะ
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิต
ใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ** 34 **คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน
จะเฆี่ยนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สาม
ท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่**

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น *(มธ 20:20-28)*

35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า พระ
อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำ
ตามคำขอของข้าพระองค์ 36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **ท่านทั้งสอง
ปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน** 37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า เมื่อ
พระองค์จะทรงสง่าราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คน
หนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง 38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า **ที่ท่านขอ
นั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศ
มานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ** 39 เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์
ว่า ได้ พระเจ้าข้า พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า **ถ้วยซึ่งเราดื่มท่านจะ
ดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง** 40 **แต่ที่
จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัด
ให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น** 41 เมื่อสาวกสิบ
คนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น 42 พระเยซูจึงทรง

เรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า “**ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ** 43 **แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย** 44 **และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง** 45 **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก**”

คนตาบอดชื่อบารทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย *(มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)*

46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง 47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า “ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” 48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายิ่งร้องเสียงดังขึ้นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” 49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า “จงชื่นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า” 50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู 51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “**เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า**” คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้” 52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “**จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว**” ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย *(ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)*

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาฮีและหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน 2 สั่งเขาว่า “**จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด** 3 **ถ้าผู้ใดถามท่านว่า “ท่านทำอย่างนี้ทำไม” จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่**” 4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน 5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า “แก้ลูกลา

นั้นทำไม 6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้
เอาไป 7 สาวกจึงจูงลูกลามาถึงพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบน
หลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลานั้น 8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตน
ปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูลงตามทางนั้น
9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า โฮซันนา
ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ
10 ความสุขสวัสดิ์มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่
มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด 11 พระ
เยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตร
สิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่า
สาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล *(มธ 21:19-21)*

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว
พระองค์ก็ทรงหิว 13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ
จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่
ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ 14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า
ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย เหล่าสาวกของพระองค์
ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร *(มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)*

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปใน
พระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับ
แลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่ง
ใดๆเดินลัดพระวิหาร 17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า **มีพระวจนะเขียนไว้
มิใช่หรือว่า นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศ
อธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ถ้ำของพวกโจร**
18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะ
ประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาด
ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จ
ออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้น
ไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้
จึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาป
ไว้นั้นก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว

จงเชื่อในพระเจ้า *(ยก 5:15)*

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า **จงเชื่อในพระเจ้าเถิด 23 เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดๆจะสั่งภูเขานี้ว่า จงลอยไปลง
ทะเล และมิได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะ**

เป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง 24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะ
เมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น
25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้
ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการ
ละเมิดของท่านด้วย 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดา
ของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่าน
เหมือนกัน

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู *(มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)*

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จ
ดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่
มาหาพระองค์ 28 ทูลพระองค์ว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใคร
ให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้ 29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **เราจะ**
ถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอก
ท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้น
มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด 31 เขาจึงปรึกษากั
นว่า ถ้าเราจะว่า มาจากสวรรค์ ท่านจะถามเราว่า เหตุไฉนจึงไม่เชื่อ
ยอห์นเล่า 32 แต่ถ้าเราจะว่า มาจากมนุษย์ เขากลัวประชาชน เพราะ
ประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ 33 เขาจึงทูลตอบพระ
เยซูว่า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราจะไม่บอก**
ท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล *(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)*

1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า **ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำ**
สวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และ
สร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 2 ครั้นถึงฤดูผล
องุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับ
ส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน 3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้
นั้นเฆี่ยนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า 4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้
ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้
รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ 5 อีกครั้งหนึ่ง
เจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับ
ใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เฆี่ยนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง 6 เจ้าของสวนยังมีบุ
ตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า พวก
เขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา 7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า คนนี้
แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับ

เรา” 8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น
9 **เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่า**
สวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า 10 ท่านทั้งหลาย
อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า “ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธ
เสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้
เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา” ” 12 ฝ่ายเขาจึงอยาก
จะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัส
คำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย *(มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)*

13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะ
คอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ 14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า “
อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมิได้
เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้า
จริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี” แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่
เขาว่า “**ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่ง**
มาให้เราดู” 16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**รูปและคำ**
จารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ของซีซาร์” 17 พระเยซูจึง
ตรัสแก่เขาว่า “**ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า**
จงถวายแด่พระเจ้า” ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย *(มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)*

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่าการฟื้นขึ้นมาจาก
ความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า 19 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เข
ียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า “ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยายังอยู่ แต่ไม่มี
บุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของ
พี่ชายไว้” 20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย
21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และ
น้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน 22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็น
ภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 23 เหตุฉะนั้น ในวันที
จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็น
ภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” 24 พระเยซู
จึงตรัสตอบเขาว่า “**พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่**
รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า 25 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้น
มาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยา
กันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ 26 และเรื่องคนซึ่ง

ตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่าน
คัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสส
ว่า เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็น
พระเจ้าของยาโคบ 27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่
ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด *(มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)*

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่า
พระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า พระบัญญัติข้อใดเป็น
เอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง 29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า **พระ**
บัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า โอ คน
อิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็น
องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว 30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความ
คิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็น
ใหญ่ 31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เป็นเช่นกันคือ จงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้
ไม่มี 32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า
ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล
้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย 33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ
สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่า
เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น 34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่า
คนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านไม่ไกลจากอาณาจักร**
ของพระเจ้า ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี *(มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)*

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า **ที่พวกธร**
รมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 36 ด้วย
ว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของ
เรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน
37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตร
ของดาวิดอย่างไรได้ ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี
38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า **จงระวังพวกธรรมา**
จารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลาง
ตลาด 39 ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง
40 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว คน
เหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น *(ลก 21:1-4)*

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตร
สังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมาก
มาใส่ในที่นั้น 42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน
มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ 43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของ
พระองค์มาตรัสแก่เขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิ
งม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้นั้น
44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้
หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่
จนหมด**

13

การสนทนาบนภูเขามะกอกเทศ *(มธ 24-25; ลก 21)*

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูล
พระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง 2
พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า **ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อ
นทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้** 3 เมื่อพระองค์ประทับ
บนภูเขามะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์
มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า 4 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่า
การณ์ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า **ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวง
ท่านให้หลง 6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า เรา
เป็นพระคริสต์ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 7 เมื่อท่าน
ทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่น
ตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุด
ปลายยังไม่มาถึง 8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราช
อาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และ
จะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้น
แรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบ
ท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเฆี่ยนท่านในธรรมศาลา และท่านจะ
ต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็น
พยานแก่เขา 10 ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวง
ก่อน 11 แต่ว่าเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่า
จะพูดอะไรดี และอย่าตรึกตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้
ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ 12 แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะ
มอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 13 ท่านจะ
ถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึง
ที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง *(มธ 24:15)*

14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้
เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น
ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) เวลานั้นให้
ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้า
หลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน
16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวัน
เหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนม
อยู่ 18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิด
ขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่าง
ที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต
่อไปอีกเลย 20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรร
ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่
นี่ หรือ ดูเถิด อยู่ที่โน่น อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เที
ยมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและ
การมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23
แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่าน
ทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี *(มธ 24:27-31)*

24 ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์จะมืดไป
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และ
บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป 26 เมื่อนั้นเขา
จะเห็น บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศี
เป็นอันมาก 27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศ
นั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ *(มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)*

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและ
แตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อ

ท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะ
ถึงประตูแล้ว 30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้
จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

31 **ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย**
32 **แต่วันนั้นโมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระ**
บุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว 33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่
เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร 34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์
เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบ
สิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามี
หน้าที่อะไรและได้สั่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้ง
หลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะ
มาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า 36 กลัวว่าจะมา
ฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ 37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็
บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด

14

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู *(มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)*

1 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวก
ปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและ
จะฆ่าเสีย 2 แต่พวกเขาพูดกันว่า ในวันเลี้ยง อย่าเพ่อทำเลย กลัวว่า
ประชาชนจะเกิดวุ่นวาย

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู *(มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)*

3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคน
โรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมัน
หอมนาระดาที่มีราคามากมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้
วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ 4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว
่า เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงิน
กว่าสามร้อยเหรียญเดนาริอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ เขาจึงบ่นว่าผู้
หญิงนั้น 6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า **อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้**
กระทำการดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่าน
จะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ทำได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป 8 ซึ่ง
ผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาชโลมกายของ
เราก่อนเพื่อการศพของเรา 9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย

ว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นทีระลึกถึงเขาที่นั่น

ยูดาสตกลงทรยศพระเยซู *(มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)*

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหา
พวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็
ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศ
พระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา *(มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)*

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับ
ปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ทรง
ปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวย
ที่ไหน 13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า **จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป
14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน
15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด** 16 สาวกสองคนนั้นจึงออก
เดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้ว
ได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ *(มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)*

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อ
กำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี่แหละ** 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากัน
เป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า คือข้าพระองค์หรือ และอีก
คนหนึ่งถามว่า คือข้าพระองค์หรือ 20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี้ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกันกับเรา
21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง**

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก *(มธ 26:26-29; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-26)*

22 ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ
แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา** 23
แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มท

ุกคน 24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิต**
แห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก 25 **เราบอก**
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้ต่อไป
อีกจนวันนั้นมาถึง คือวันทีเราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู *(มธ 26:31-35; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)*

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยัง
ภูเขามะกอกเทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “**ท่านทั้งหลายจะ**
สะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า “เราจะตีผู้เลี้ยง
แกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป” 28 **แต่เมื่อทรงชุบให้เรา**
ฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน” 29 เปโตรทูล
พระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ” 30 พระ
เยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้**
เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” 31 แต่เปโตรทูล
แข็งแรงทีเดียวว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์
ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมานในสวนเกทเสมนี *(มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)*

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์
ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “**จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะเมื่อเราอธิษฐาน**” 33
พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตก
ยิ่งและหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “**ใจเราเป็นทุกข์แทบ**
จะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี่เถิด” 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อย
หนึ่ง ซบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไป
จากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า “**อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรง**
สามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์
เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็น
ไปตามพระทัยของพระองค์” 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่า
สาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “**ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ**
จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ 38 **ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวัง**
และอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง
แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง
ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวก
นอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลืมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด
41 เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**เดี๋ยวนี้ ท่านจง**
นอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูก

ทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว 42 ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป *(มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)*

43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ 44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า เราจุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มั่นคง 45 และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า แล้วจุบพระองค์ 46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู *(มธ 26:51-56)*

47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาขาด 48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา 49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์** 50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา *(มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)*

53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น 54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ 55 พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า 58 ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังแตกต่างไม่ถูกต้องกัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร 61 แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ 62 พระเยซูทรงตอบว่า **เราเป็น**

และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า “พยากรณ์ซิ” และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู *(มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)*

66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม้นดูแล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไก่ก็ขัน 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี้แหละ เป็นพวกเขา” 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็สู่อไปทางเดียวกันด้วย” 71 แต่เปโตรเริ่มสบถและสาบานว่า “คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก” 72 แล้วไก่ก็ขันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า “**ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**” เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

15

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)*

1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “**ท่านว่าแล้วนี่**” 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว” 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบารับบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน *(มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)*

7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาต

ให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า ท่านทั้งหลาย
ปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว
่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกปุโรหิต
ใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลา
ตจึงถามเขาอีกว่า ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้ง
หลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว 13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า ตรึง
เขาเสียที่กางเขนเถิด 14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า ตรึงทำไม เขาได้
ทำผิดประการใด แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด 15
ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้
ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน 16 พวก
ทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปรีโทเรียม แล้ว
เรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม *(มธ 27:27-31)*

17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระ
เศียรพระองค์ 18 แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า
ขอทรงพระเจริญ 19 แล้วเขาได้เอาไม้อ้อตีพระเศียรพระองค์ และได้
ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ 20 เมื่อเยาะเย้ย
พระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้
และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาว
ไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรูฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทาง
นั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป 22 เขาพาพระองค์
มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 23 แล้ว
เขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน *(มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)*

24 ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลาก
แบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร 25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้นั้นเป็น
เวลาเช้าสามโมง 26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์
ของพวกยิว 27 เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวา
พระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์
แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด 29 ฝ่ายคน
ทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สั่นศีรษะของเขากล่าวว่า
เฮ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ 30 จงช่วยตัวเอง
ให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด 31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจาร
ย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า เขาช่วยคนอื่น
ให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ 32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ และสองคนนั้
นทีถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์ 33 ครั้นเวลาเที่ยง
ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 34 พอบ่ายสามโมงแล้ว

พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า “**เอโลอี เอโลอี ลามาสะบักธานี**” แปลว่า
“**พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรง
ทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย**” 35 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็
พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์” 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่น
เปรี้ยว เสียบปลายไม้อ้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดู
ว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” 37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้ว
ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออก
เป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง 39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์
พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณ
จิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” 40
มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มาร
ีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม 41 (ผู้หญิงเหล่า
นั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี”
และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่
นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(*มธ *27:57-61;* ลก *23:50-56;* ยน *19:38-42)*

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะ
บาโต 43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็
นทีนับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยท่าอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึง
กล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู 44 ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์
สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ
45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ 46 ฝ่าย
โยเซฟได้ซื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าป่านพันหุ้ม
ไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วก
ลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ 47 ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดา
ของโยเสส ได้เห็นทีที่พระศพบรรจุไว้

16

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา *(*มธ *28:1-15;* ลก *24:1-49;* ยน *20:1-23)*

1 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยาก
อบ และนางสะโลเม ซื้อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์
2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์ 3 และเขา
พูดกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์” 4 เมื่อเขามองดู
ก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก 5 ครั้นเขาเข้าไป

ในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนุ่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิง
นั้นก็ตกตะลึง 6 ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า อย่าตกตะลึงเลย พวกท่าน
ทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรง
เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพ
ของพระองค์เถิด 7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า
พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็น
พระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว 8 หญิงเหล่านั้นก็
ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใด
เพราะเขากลัว 9 ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมา
รีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี 10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับ
พระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ 11 เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์
ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ 12 ภายหลัง
พระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดิน
ทางออกไปบ้านนอก 13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้
เชื่อ 14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกาย
ลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจดื้อดึง ด้วย
เหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า **ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก
ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน 16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมา
ก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา 17 มีคนเชื่อที่ไหน
หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนาม
ของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา 18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาดื่ม
ยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้
คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค**

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู *(ลก 24:50-53;* กจ *1:6-11)*

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปใน
สวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 20 พวกสาวกเหล่านั้นจึง
ออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วม
งานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบ
นั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น แพทย์ที่รัก (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า เล่ม Q ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก เบื้องบน

หนังสือ ข่าวประเสริฐของพระเยซู ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นทีแน่นอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของท่านเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น ข่าวประเสริฐของพระเยซู ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เราเห็นพระเยซูในพระลักษณะของ บุตรมนุษย์ ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า ข่าวประเสริฐของพระเยซู อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นทีเชื่อได้อย่างแน่นอน
ในท่ามกลางเราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็น
ผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เรารู้ 3 เรียนท่านเธโอฟีลัส ที่เคารพ
อย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่
จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอัน
เกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์
อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอา
โรน 6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนิน
ตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย 7 แต่
เขาไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว
8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่
เวรประจำการของท่าน 9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้อง
เข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วน
บรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น 11 ทูต
สวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่
ข้างขวาแท่นเผาเครื่องหอมบูชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่
ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้
ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตร
เป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น 14 ท่านจะมีความปรีดาและ
ยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา 15 เพราะว่าเขา
จะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่น
หรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์
มารดา 16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็น
เจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์
และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้
กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่
องค์พระผู้เป็นเจ้า” 18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้
อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว” 19 ฝ่ายทูตสวรรค์
นั้นจึงตอบท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 ดูเถิด เพราะท่านมิ
ได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล
้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น” 21 ฝ่ายคนทั้ง
หลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน
22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห
็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ 23 ต่อมาเมื่อ
หมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน 24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยา
ของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 “องค์พระผู้เป็น
เจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดู
ข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายัง
เมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง
ที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิง
พรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ 28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอ
ผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิต
อยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” 29 เมื่อมารีย์เห็นทูต
สวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้น
จะหมายว่าอะไร 30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัว
เลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว 31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์
และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยซู 32 บุตรนั้นจะเป็น
ใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้
แก่ท่าน 33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และ
อาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” 34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า
“เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใด
ไม่” 35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบน
เธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิด
มานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า 36 ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติ
ของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขา
ถือว่าเป็นหญิงหมันก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว 37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่ง
ใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” 38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้า
เป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของ
ท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย 40 แล
้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ 41 ต่อมา
เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น
และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 42 จึงร้องเสียง
ดังว่า “ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของ
ท่านก็ได้รับพระพรด้วย 43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้
คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า 44 เพราะ
ดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้า
ก็ดิ้นด้วยความยินดี 45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระ
ดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา”

คำสรรเสริญของมารีย์

46 นางมารีย์จึงว่า “จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า 47 และ
วิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด
ของข้าพเจ้า 48 เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้
ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่า
ผาสุก 49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนาม
ของพระองค์ก็บริสุทธิ์ 50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรง
พระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป 51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของ
พระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉานซ่านเซ็นไป 52
พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น 53 พระองค์
ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมี
ไปมือเปล่า 54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรง
จดจำพระกรุณาของพระองค์ 55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่าน
เป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา” 56 มารีย์อาศัย
อยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอด
บุตรเป็นชาย 58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรี
ดิ์ด้วย 59 ต่อมาครั้นถึงวันทีแปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหน
ัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา 60 ฝ่ายมารดา
จึงตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น” 61 เขาพากันตอบนางว่า “
ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น” 62 แล้วเขาจึงใช้ใบ้กับ
บิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร 63 บิดาจึงขอกระดานชนวน
มาเขียนว่า “ชื่อของบุตรคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก 64 ใน
ทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้
นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย 66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ใน
ใจและว่า “ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็น
เจ้าอยู่กับเขา 67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า 68 “จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
ของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติ
ของพระองค์ 69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วาน
ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้าง
โลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ 71 ว่าเราจะ
รอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่
ชังเรา 72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา

และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ 73 คือคำปฏิญาณซึ่ง
พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา 74 ว่าเมื่อเราทั้ง
หลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์
โดยปราศจากความกลัว 75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรม
จำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา 76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะ
เรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้ 77 เพื่อจะให้
ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา
78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึง
มาเยี่ยมเยียนเรา 79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และใน
เงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข 80 ฝ่ายทารกนั้
นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรก
ันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม *(มธ 1:18-25; 2:1)*

1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครั
วทั่วทั้งแผ่นดิน 2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรินิอัส
เป็นเจ้าเมืองซีเรีย) 3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของ
ตน 4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด
ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของ
ดาวิด) 5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและ
นางมีครรภ์ 6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะ
ว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา เฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลาง
คืน 9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมี
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก 10 ฝ่ายทูตสวรรค์
องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่าน
ทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง 11 เพราะว่าในวันนี้พระ
ผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดา
วิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมาร
นั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า 13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมา
อยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 รัศมีภาพจงมีแด่
พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้ง

ปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น 15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขา
ขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเล
เฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา
16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ใน
รางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น
18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่
เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้
ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขา
ได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสุหนัต *(ลก 1:59)*

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นาม
ว่า เยซู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมิได้ปฏิสนธิในครรภ์ 22 เมื่อ
วันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลง
แล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ว่า บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวาย
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า) 24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วใน
พระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบ
หนุ่มสองตัว

สิเมโอนผู้ชรากับพระกุมารเยซู

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบ
ธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความ
บรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณ
บริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณ
ทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่
พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ 28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร
และสรรเสริญพระเจ้าว่า 29 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้
ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ 30 เพราะว่าตา
ของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรง
จัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย 32 เป็นความสว่างส่องแสง
แก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์
33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่ง
ท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น 34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่
นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้
เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมาย

สำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏ
แจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานูเอลในตระกูลอา
เชอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และ
อยู่ด้วยกันเจ็ดปี 37 แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไป
จากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้ง
กลางวันกลางคืน 38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่
ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ
ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัส
กาทุกปีๆ 42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนด
วันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุง
เยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 44 แต่เพราะเขาทั้ง
สองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนทีมาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วัน
หนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ
พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหามา
ได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์
ฟังและไต่ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาด
ใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็น
พระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ๋ย ทำไม
จึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก 49 พระกุมาร
จึงตอบเขาทั้งสองว่า **ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉัน
ต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน** 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจ
คำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนา
ซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ใน

ใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที
ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-12;* มก *1:1-8;* ยน *1:6-8, 15-36)*

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิอัสปีลาตเป็นเจ้าเมือง
ยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟีลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทู
เรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิติส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนา
สกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์
นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่
น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรง
ยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิส
ยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคา
แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป 5 หุบเขา
ทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็น
ทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ 6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้
เห็นความรอดของพระเจ้า 7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับ
บัพติศมาจากท่านว่า โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระ
อาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น 8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่
เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้า
ทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจาก
ก้อนหินเหล่านี้ได้ 9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เก
ิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ 10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่าน
ว่า เราจะต้องทำประการใด 11 ท่านจึงตอบเขาว่า ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จง
ปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน 12 พวกเก็บภาษีก็
มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้อง
ทำประการใด 13 ท่านจึงตอบเขาว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัด
 14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการ
ใด ท่านตอบเขาว่า อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจใน
ค่าจ้างของตน 15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่
ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ 16 ยอห์นจึงตอบเขา
ทั้งหลายว่า เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่ง
เสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลอง
พระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ 17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อม
แล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้
ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ
18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย 19 ฝ่ายเฮ

โรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียภรรยาของ
น้องชายชื่อฟีลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น 20 เฮโรด
ยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ *(มธ 3:13-17;* มก *1:9-11)*

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย
ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก 22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์
ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจาก
ฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความ
คาดหมายของคนทั้งหลาย เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี
24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย
ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ 25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็น
บุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักกาย 26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่ง
เป็นบุตรมัทธาธีอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยู
ดาห์ 27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรุบบาเบล ซึ่ง
เป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี 28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี
ซึ่งเป็นบุตรโคสัม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ 29 ซึ่งเป็นบุตรโย
ซี ซึ่งเป็นบุตรเอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธัต ซึ่งเป็นบุตร
เลวี 30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็น
บุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม 31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมน
นัน ซึ่งเป็นบุตรมัทตะธา ซึ่งเป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด 32 ซึ่งเป็น
บุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่ง
เป็นบุตรนาโซน 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮส
โรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตร
อิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ 35 ซึ่ง
เป็นบุตรเสรุก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่ง
เป็นบุตรเซลาห์ 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตร
เชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่ง
เป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตร
เคนัน 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตร
พระเจ้า

4

พระเยซูทรงถูกทดลอง *(มธ 4:1-11; มก 1:12-13)*

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำ
จอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร 2 ทรง
ถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย
และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร 3 พญามารจึง
ทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลาย
เป็นขนมปัง 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า **มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า**
มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระ
วจนะทุกคำของพระเจ้า 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยัง
ภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์
ทอดพระเนตร 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่า
ราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้
แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น 7 เหตุฉะนั้น ถ้า
ท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด 8 ฝ่ายพระ
เยซูตรัสตอบมารว่า **อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระ**
คัมภีร์เขียนไว้ว่า จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของ
ท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว 9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล
้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด
10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของ
พระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้ 11 และ เหล่าทูตสวรรค์
จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะ
กระแทกหิน 12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า **มีคำกล่าวไว้ว่า อย่า**
ทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน 13 เมื่อพญามาร
ทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี *(มธ 4:12-16; มก 1:14)*

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิ
ลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรง
สั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้ง
ปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรง
เจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และ

ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดา
พยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบ
ข้อที่เขียนไว้ว่า 18 **“พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่
บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศ
ข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคน
ที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศ
แก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ 19 และ
ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** 20 แล้ว
พระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของ
คนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า
“คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” 22 คน
ทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำ
อันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คน
นี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“ท่าน
ทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า “หมอจงรักษา
ตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคา
เปอรนาอุม จงกระทำในเมืองของตนที่นี่ด้วย”” ”** 24 พระองค์ตรัสว่า
**“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใด
ได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์
เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่ว
แผ่นดิน 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่
หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟัทแคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรค
เรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีชาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มี
ผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”**
28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลัก
พระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแง่ของเงื้อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่
บนเนินนั้น หมายจะผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่าน
ท่ามกลางเขาพ้นไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอรนาอุม *(มก 1:23-26)*

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่ง
สอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอน
ของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่ง
ในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า “ไฮ้ พระ
เยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อ
จะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”
35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า **“จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ”** เมื่อผี

นั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้
ทำอันตรายเขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คำนี้เป็น
อย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์
เดช มันก็ออกมา" 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่
อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย *(มธ 8:14-17; มก 1:29-38)*

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของ
ซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้
ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และ
ในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 40 ครั้นเวลา
ตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรง
วางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค 41 ผีก็ออกมาจากคนหลาย
คนด้วย ร้องว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า" ฝ่ายพระองค์
ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ 42 ครั้
นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์
ครั้นพบแล้วก็หน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา 43 แต่พระองค์ตรัส
แก่เขาว่า "**เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมือง
อื่นด้วย เพราะว่าที่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง**" 44 พระองค์ทรง
ประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะ
ของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท 2 และพระองค์
ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้น
จากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ 3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของ
ซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่ง
ลงสอนประชาชนจากเรือนั้น 4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่
ซีโมนว่า "**จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา**" 5 ซีโม
นทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวน
คืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของ
พระองค์" 6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขา
ขาด 7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็
มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง 8 ฝ่ายซีโมนเปโตร
เมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระชานุของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า
ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป"
9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอัน

มากที่เขาจับได้นั้น 10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับ
ซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “**อย่ากลัวเลย**
ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน” 11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็
ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย *(มธ 8:2-4;* มก *1:40-44)*

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็
มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า “
พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์
สะอาดได้” 13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “**เราพอใจ**
แล้ว จงสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 14 พระองค์จึง
กำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “**แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และ**
ถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้
เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว” 15 แต่กิตติศัพท์
ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะ
ฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา 16 แต่พระองค์เสด็จออก
ไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต *(มธ 9:2-8;* มก *2:1-12)*

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธร
รมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้น
กาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็น
เจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค 18 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาต
คนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวาง
ตรงพระพักตร์ของพระองค์ 19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก
เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตาม
ช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู 20 เมื่อพระองค์ทอด
พระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า
“**บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว**” 21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใคร
จะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” 22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ
ความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดใน**
ใจอย่างนี้ 23 **ที่จะว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” หรือจะว่า**
“จงลุกขึ้นเดินไปเถิด” นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน 24 **แต่เพื่อท่านทั้ง**
หลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิด
บาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “**เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยก**
ที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด” 25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้ง
ปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลางร้องสรรเสริญ

พระเจ้า 26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไป
ด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”

ทรงเรียกเลวี *(มธ 9:9; มก 1:13-14)*

27 ภาย หลัง เหตุ การณ์ เหล่า นี้ พระองค์ ได้ เสด็จ ออก ไป และ ทอด
พระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์
จึงตรัสกับเขาว่า “**จงตามเรามาเถิด**” 28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุก
ขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อ
เป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมา
เอนกายลงรับประทานด้วยกัน 30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวก
ฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกท่านมากิน
และดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป” 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
“**คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ 32 เรามิได้มาเพื่อ
จะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสีย
ใหม่**” 33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอา
หารเนืองๆและอธิษฐานอ้อนวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน
แต่สาวกของท่านกินและดื่ม” 34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ท่านจะให้
สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ** 35
**แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะ
ถืออดอาหาร**”

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง *(มธ 9:16-17; มก 2:21-22)*

36 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “**ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้า
จากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป
ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย** 37 **ไม่มี
ผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะ
ทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย** 38
แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้
39 **ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะ
เขาว่า “ของเก่านั้นก็ดีกว่า”** ”

6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต *(มธ 12:1-8; มก 2:23-28)*

1 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไป
ที่ในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน 2 บางคนในพวก
ฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้าม
ไว้ในวันสะบาโต” 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่าน
เรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวก
ด้วย** 4 **คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทาน**

ขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้าม
ไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น 5 พระองค์จึงตรัสกับ
เขาว่า **บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย**

ทรงรักษาชายมือลีบ *(มธ 12:9-14; มก 3:1-6)*

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและ
สั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริ
สีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะ
หาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัส
แก่คนมือลีบนั้นว่า **จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า** เขาก็ลุกขึ้นยืน 9 แล
้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะ**
บาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการร้าย
จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตดี 10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุ
กคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า **จงเหยียดมือออกเถิด** เขา
ก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง 11 แต่
คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่
พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน *(มธ 10:2-4; มก 3:13-19)*

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้
อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง 13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวก
ของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์
ทรงเรียกว่า อัครสาวก 14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อัน
ดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟีลิปและบารโธโลมิว 15 มัทธิว
และโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท 16 ยู
ดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์
ด้วย 17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อม
กับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้น
ยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมือง
ไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา 18 และ
บรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย
19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ซ่านออก
จากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น *(มธ 5:2-12)*

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า **ท่านทั้ง**
หลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็น
ของท่าน 21 **ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะ**
ได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้

หัวเราะ 22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน
และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียด
ชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 ในวัน
นั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูเถิด
บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้
กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน 24 แต่วิบัติแก่เจ้า
าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่
เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้ง
หลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิบัติ
แก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของ
เขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน 27 แต่เราบอก
ท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกล
ียดชังท่าน 28 จงอวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่
เคี่ยวเข็ญท่าน 29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่ง
ให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้ว
ยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้ริบ
เอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่าน
ปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน 32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน
จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือน
กัน 33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไร
แก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน 34 ถ้าท่านทั้งหลายให้
ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไร
แก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจาก
เขาอีกเท่ากัน 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อ
เขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลาย
จึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่า
พระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น ท่าน
ทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมี
พระทัยเมตตากรุณา 37 อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่
ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่า
วโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ 38 จงให้ และ
ท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานถ้วน
ยัดสั่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด
จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น 39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็น
คำอุปมาด้วยว่า **คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่**
ตกลงไปในบ่อหรือ 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการ
ฝึกสอนครบแล้วก็จะเป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุไฉนท่านมองดูผง

ที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของ
ท่านเอง 42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า “พี่น้องเอ๋ย
ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของเธอ” แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้ง
ท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออก
จากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเขี่ยผงออกจากตา
พี่น้องของท่านได้ 43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลว
ย่อมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของ
มัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่
เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดี
แห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจ
ของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น 46 เหตุไฉน
ท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า” แต่ไม่
กระทำตามที่เราบอกนั้น

เรือนที่สร้างบนศิลา *(มธ 7:24-27)*

47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เรา
จะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบ
เหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และ
เมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้น
หวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมิได้
กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อ
กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และ
ความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย *(มธ 8:5-13)*

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์
จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม 2 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่
นายรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้
ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับ
ใช้ของตน 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์
ด้วยใจร้อนรนว่า “นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้น
ให้ท่าน 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้
เรา” 6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นาย
ร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย
เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคา
ของข้าพระองค์ 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้า
พระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้

ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็
ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้
ว่า “ไป” เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า “มา” เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้า
พระองค์ว่า “จงทำสิ่งนี้” เขาก็ทำ” 9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้น
แล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่
ตามพระองค์มาว่า “**เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เรา
ไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้**” 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึ
งบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวก
ของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ 12 เมื่อพระองค์มา
ใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชาย
คนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิง
นั้น 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรง
เมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า “**อย่าร้องไห้**” 14 แล้วพระองค์เสด็จ
เข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า
“**ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด**” 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่ม
พูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา 16 ฝ่ายคนทั้งปวง
มีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่
ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา” และ “พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของ
พระองค์แล้ว” 17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้น
ยูเดีย และทั่วแว่นแคว้นล้อมรอบ 18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุ
การณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู *(มธ 11:2-6)*

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า
“ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” 20 เมื่อคนทั้งสอง
นั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามา
หาท่านให้ถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น
” ” 21 ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความ
เจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคน
พระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ 22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว
ว่า “**จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอด
ก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน
คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา** 23
บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเราเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 11:7-13)*

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับ
ประชาชนถึงยอห์นว่า “**ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดู**
อะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ 25 **แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร**
ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่
อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก 26 **แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร**
ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดา
พยากรณ์อีก 27 **คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า “ดูเถิด เราใช้**
ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้า
ท่าน” 28 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิง**
มานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่
ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”
29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติ
ธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไร้เหตุผลของพวกฟาริสี

30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้า
สำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรัสว่า “**เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขา**
เหมือนอะไร 32 **เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า**
“พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาป
ร่ำไห้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้” 33 **ด้วยว่ายอห์นผู้ให้**
รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้ง
หลายว่า “เขามีผีเข้าสิงอยู่” 34 **ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม**
และท่านทั้งหลายว่า “ดูเถิด นี่เป็นคนกินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็
นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป” 35 **แต่พระปัญญา**
ก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น”

หญิงคนชั่วชโลมพระเยซู

36 มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา
พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง
37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซู
ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมัน
หอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้น้ำตา
ไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จุบพระบาทของพระองค์ และชโลม
พระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น 39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้
วก็นึกในใจว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้อง

กายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว 40 ฝ่าย
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง**” เขา
ทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

41 พระองค์จึงตรัสว่า “**เจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็น
หนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ
42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน
เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า
”** 43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้
มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “**ท่านคิดเห็นถูกแล้ว**” 44 พระองค์
จึงทรงเหลียวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “**ท่านเห็นผู้หญิงนี้
หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่
นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45 ท่านมิ
ได้จุบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจุบเท้าของเรา 46 ท่าน
มิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้า
ของเรา 47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมาก
ได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย
ผู้นั้นก็รักน้อย**” 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า “**ความผิดบาปของเจ้า
โปรดยกเสียแล้ว**” 49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์
เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” 50 พระองค์จึง
ตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า “**ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุข
เถิด**”

8

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศ
ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับ
พระองค์ 2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หาย
โรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี
3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิ
งอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน *(มธ 13:1-23; มก 4:1-20)*

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์
จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า 5 “**มีผู้หว่านคนหนึ่งออก
ไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตาม
หนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย 6 บ้างก็ตกที่**

หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น 7 บ้างก็ตกที่
กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่
ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึง
ทรงร้องว่า **ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด** 9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์
ว่า คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร 10 พระองค์จึงตรัสว่า **ข้อความ**
ลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่
สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อ
เขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ 11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระ
วจนะของพระเจ้า 12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล
้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและ
รอดได้ 13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะ
นั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขา
ก็หลงเสียไป 14 ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้ว
ออกไป และความปรารภปรารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่ง
ชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต 15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น
ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็
จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ *(*มธ *5:15-16;* มก *4:21-23;* ลก *11:33)*

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้
เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง
ได้ 17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่
ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่งพราย 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย
จะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติม
ให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจาก
เขา

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ *(*มธ *12:46-50;* มก *3:31-35)*

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้า
ไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก 20 มีคนทูลพระองค์ว่า มารดาและน้อง
ชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์ 21 แต่พระองค์
ตรัสตอบเขาว่า **มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่**
ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง *(*มธ *8:23-27;* มก *4:36-41)*

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้ว
พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น** เขาก็
ถอยเรือออกไป 23 เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิด
พายุกล้ากลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย 24 เขาจึงมา

ปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน**” เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาดารา *(มธ 8:28-34;* มก *5:1-17)*

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาดาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี 27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมิได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์” 29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้นด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) 30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า “**เจ้าชื่ออะไร**” มันทูลตอบว่า “ชื่อกอง” ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา 31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก 32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต 33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย 34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง 35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว 36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร 37 ชาวเมืองกาดาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป 38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า 39 “**จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า**” แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ *(มธ 9:18-26;* มก *5:22-43)*

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วย
ความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ 41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง
ชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอน
พระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา 42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคน
เดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย
เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 43 มีผู้หญิงคนหนึ่ง
เป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็น
ค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ 44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชาย
ฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด 45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า
“**ใครได้ถูกต้องเรา**” เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกัน
จึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และ
พระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า “**ใครได้ถูกต้องเรา**” ” 46 แต่พระเยซูตรัส
ว่า “**มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ซ่านออกจากตัวเรา**” 47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่น
กราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้
ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น 48 พระองค์
จึงตรัสแก่เขาว่า “**ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้
กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด**” 49 เมื่อพระองค์กำลังตรัส
อยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า “ลูกสาวของท่าน
ตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป” 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยิน
จึงตรัสแก่เขาว่า “**อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี**” 51 เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เป
โตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องไห้
ร่ำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “**อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่
นอนหลับอยู่**” 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็ก
นั้นตายแล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็ก
นั้น ตรัสว่า “**ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด**” 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าในเด็ก
นั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่าย
บิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอก
ผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

9

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ *(มธ 10:1-42; มก 6:7-13)*

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรง
ประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆ
ให้หาย 2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และ

รักษาคนป่วยเจ็บให้หาย 3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า “**อย่าเอาอะไรไปใช้
ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสอง
ตัว 4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป
5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลี
ดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา**” 6 เหล่าสาวกจึง
ออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่ง
ให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 14:1-12; มก 6:14-29)*

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรง
กระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความ
ตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก 9 เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่
คนนี้ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหา
โอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)*

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้
กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธ
ไซดา 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับ
เขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้
หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ 12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคน
มาทูลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบ
นี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว
” 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด**” เขาทูลว่า
“เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะ
ไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้” 14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้
ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**จงให้คน
ทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน**” 15 เขาก็กระทำตาม คือ
ให้คนทั้งปวงนั่งลง 16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวน
นั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่า
สาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน 17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษ
อาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร *(มธ 16:13-20; มก 8:27-30)*

18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับ
พระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้
ใด**” 19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า “เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคน
ว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณ

เป็นขึ้นมาใหม่” 20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “**แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด**” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” 21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ
22 ตรัสว่า “**บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันทีสามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่**” 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “**ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา 24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร 26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ 27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังจะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า**”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ *(มธ 17:1-8; มก 9:2-8)*

28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน 29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ 30 ดูเถิด มีชายสองคนสนทนาอยู่กับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ 31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม 32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นทียืนอยู่กับพระองค์ 33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร 34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว 35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” 36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก *(มธ 17:14-21; มก 9:14-29)*

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคน
มากมายมาพบพระองค์ 38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า
อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว 39 และ ดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็
โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่
ใคร่ออกจากเขาเลย 40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมัน
ออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้ 41 พระเยซูตรัสตอบว่า **โอ คนในยุคที่
ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทน
เพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด** 42 เมื่อ
เด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำทับผี
โสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา 43 คนทั้งปวง
ก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้ง
หลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ
นั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก *(มธ 17:22-23; มก 9:30-32)*

44 **จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูก
มอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย** 45 แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้า
ใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้า
ถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง *(มธ 18:1-5; มก 9:33-37)*

46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด
47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่
ใกล้พระองค์ 48 แล้วตรัสกับเขาว่า **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนนี้ในนาม
ของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรง
ใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้น
แหละเป็นผู้ใหญ่** 49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พวก
ข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์
ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา 50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า
**อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเรา
แล้ว**

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่ง
พระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 52 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วง
หน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะ

เตรียมไว้ให้พระองค์ 53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่า
พระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 54 และเมื่อสาวกของ
พระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า
พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญ
เขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ” 55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้าม
ปรามเขา และตรัสว่า “**ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด 56 เพราะว่า
บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลาย
ให้รอด**” แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์ *(มธ 8:18-22)*

57 ต่อมา เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูล
พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะ
ตามพระองค์ไปทางนั้น” 58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “**สุนัขจิ้งจอกยังมี
โพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ**”
59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “**จงตามเรามาเถิด**” แต่คนนั้นทูลตอบ
ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์
ก่อน” 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขา
เองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า**” 61 อีกคน
หนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาต
ให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” 62 พระเยซูตรัส
กับเขาว่า “**ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควร
กับอาณาจักรของพระเจ้า**”

10

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ *(มธ 9:35-38; 10:1-42)*

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ด
สิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้
เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 2 พระองค์ตรัสกับ
เขาว่า “**การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่
เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บ
เกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ 3 ไปเถอะ ดู
เถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า 4 อย่า
เอาไถ้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง 5 ถ้า
ท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆจงพูดก่อนว่า “ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด
” 6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่
สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก 7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กิน
และดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้าง**

ของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น 8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมือง
ใดๆและเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาตั้งให้ 9 และจงรักษาคน
ป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า อาณาจักรของพระเจ้า
มาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว

การพิพากษาอย่างรุนแรง *(มธ 11:20-24)*

10 **ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไป**
ที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า 11 ถึงแม้ผงคลีดินแห่งเมืองของ
เจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่
เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักร
ของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว 12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า
โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 13 วิบัติแก่
เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์
ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน
คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสีย
ใหม่นานมาแล้ว 14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและ
เมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า 15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม
ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก 16 ผู้ที่ฟัง
ท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้
ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า พระองค์
เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนาม
ของพระองค์ 18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราได้เห็นซาตาน**
ตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ 19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจ
เหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มี
สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย 20 แต่ว่าอย่าเปรมปรีดิ์ใน
สิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดิ์เพราะชื่อของ
ท่านจดไว้ในสวรรค์ 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดิ์ใน
พระวิญญาณ จึงตรัสว่า **โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์**
และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรง
ปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรง
เปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็
เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 22 พระบิดา
ของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็น
ผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจาก
พระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้ 23 พระองค์ทรง
เหลียวหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า **นัยน์ตาทั้งหลาย**

ที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข 24 เพราะเราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนา
จะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะ
ได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

25 ดูเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า
อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็น
มรดก 26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่า**
อย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร 27 เขาทูลตอบว่า จงรักองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและ
สิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 28 พระองค์
จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้**
ชีวิต 29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า แล้วใครเป็น
เพื่อนบ้านของข้าพเจ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

30 พระเยซูตรัสตอบว่า **มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไป**
ยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของ
เขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว 31 เผอิญปุโรหิต
คนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง
32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็
เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคน
นั้น ครั้นเห็นแล้วก็มีใจเมตตา 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้
พลางเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของ
ตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ 35 วันรุ่ง
ขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอก
เขาว่า จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะ
ใช้ให้ 36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อน
บ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น 37 เขาทูลตอบว่า คือคนนั้นแหละที่
ได้แสดงความเมตตาแก่เขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ท่านจงไปทำ**
เหมือนอย่างนั้นเถิด

มารธาและมารีย์

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึง
ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์
ไว้ในเรือนของเธอ 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาท
พระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 แต่มารธายุ่งในการปรนนิบัติมาก
จึงมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้อง
สาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอ

พระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด 41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า
มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก
42 **สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะ**
ชิงเอาไปจากเธอไม่ได้

11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของ
พระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์
ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน 2 พระองค์จึงตรัสกับ
เขาว่า **เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้ง**
หลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสัก
การะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของพระองค์
สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่าง
นั้น 3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทุกๆวัน 4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่า
ข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่า
ทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจาก
ความชั่วร้าย

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และ**
จะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า เพื่อนเอ๋ย ขอ
ให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด 6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดิน
ทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน 7 ฝ่ายมิตร
สหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว
ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้
8 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็**
นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้
ตามที่เขาต้องการ 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหา
แล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะ
ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้
ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก้อนหินให้เขาหรือ
หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอา
แมลงป่องให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคน
ชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของ
ท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่
ขอต่อพระองค์

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล *(มธ 12:22-37)*

14 พระองค์ทรงขับผีใบ้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และ
ประชาชนก็ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้
โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น” 16 คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดย
ขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบ
ความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “**ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยก
กันเองก็จะรกร้างไป ครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่ม
สลาย 18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของ
มันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบ
เอลเซบูล 19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่าน
ทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของ
ท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน 20 แต่ถ้าเราขับผีออก
ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว
21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของ
เขาก็ปลอดภัย 22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คน
นั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่
เขาได้ริบเอาไปนั้น 23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่
ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป**

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด *(มธ 12:43-45)*

24 **เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร
เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า “ข้าจะกลับไป
ยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น” 25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาด
และตกแต่งไว้แล้ว 26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง
แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก”**
27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชน
ร้องทูลพระองค์ว่า “ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์เสวยนั้
นก็เป็นสุข” 28 แต่พระองค์ตรัสว่า “**มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยิน
พระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข**”

หมายสำคัญของโยนาห์ *(มธ 12:39-42)*

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า “**คนยุคนี้เป็น
คนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญ
แก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น
30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนีนะเวห์ฉันใด บุตรม
นุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น 31 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศ
ใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนใน**

ยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟัง
สติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่
นี่ 32 ชนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และ
จะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำ
ประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี่

จงให้แสงสว่างของตนส่องออกไป *(มธ 5:15-16;* มก *4:21-22)*

33 **ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบ**
ไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง
ได้ 34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัว
ก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็
เต็มไปด้วยความมืด 35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่ง
อยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง 36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของท่าน
เต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสง
สว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน 37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งใน
พวกฟาริสีอ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรง
เอนพระกายลง 38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็
ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ *(มธ 23:13-35)*

39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า **เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วย**
ชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่ว
ร้าย 40 คนโฉดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่
หรือ 41 แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็
บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย 42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวก
เจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแหน่และขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้
ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวก
เจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย 43 วิบัติ
แก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลา
และชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝัง
ศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามีอะไร

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่า
อย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย 46 พระองค์ตรัสว่า **วิบัติแก่เจ้า**
พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนัก
วางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้

แต่นิ้วเดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝังศพ
ของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดา
พยากรณ์นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการ
ของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล
้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้ 49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้า
ก็ตรัสด้วยว่า เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหา
เขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง 50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะ
ต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหล
ออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิต
ของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตน
้ัน 52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่ง
ความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้า
ก็ได้ขัดขวางไว้ 53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมา
จารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อ
ไปหลายประการ 54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะ
ฟ้องพระองค์ได้

12

เชื้อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่
พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า **ท่านทั้ง**
หลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะ
ว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้
ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยิน
ในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบน
ดาดฟ้าหลังคาบ้าน 4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก 5
แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรจะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่า
แล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า
จงกลัวพระองค์นั้นแหละ 6 นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่
หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย 7 ถึงผมของ
ท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่าน
ทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว 8 และเราบอกท่านทั้ง
หลายด้วยว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้น
ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้า
มนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า 10 ผู้ใด

จะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใด
จะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษ
ให้ผู้นั้นไม่ได้ 11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้า
เจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรือ
อะไร หรือจะกล่าวอะไร 12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรด
สอนท่านในเวลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง 13 และมีผู้
หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอสั่งพี่ชายของข้าพเจ้า
ให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า" 14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "**บุรุษเอ๋ย**
ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน" 15 แล้ว
พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "**จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ**
เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น"

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า "**ไร่นาของ**
เศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก 17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า
"**เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา**" 18 **เขา**
จึงคิดว่า "เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้าง
ใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้
ที่นั่น 19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า "จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์
สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด" "
20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้อง
เรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใคร
เล่า" 21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมิได้มั่งมีจำเพาะ
พระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ" 22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า "**เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวาย**
ถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกาย
ของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร
และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม 24 จงพิจารณาดูอีกา มันมิ
ได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมิได้มียุ้งหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยง
มันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว 25 มีใครในพวก
ท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอก
หนึ่งได้หรือ 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะ
กระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า 27 จงพิจารณาดอกไม้ว่ามัน
งอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้ง
หลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่า
ดอกไม้นี้ดอกหนึ่ง 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่าง
นั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อ

น้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 29 ท่านทั้ง
หลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัย
เลย 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่
ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่า
นี้ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรง
เพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัว
เลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรน
นั้นให้แก่ท่าน 33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่
เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้เก่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อม
สูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะ
ว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซู

35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุ
ดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะ
กลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้
นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับ
ใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมา
เวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่า
นั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้
ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือน
ของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย
เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน 41 ฝ่ายเปโตร
ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้า
พระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตย์ซื่อ

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ซื่อและฉลาด**
ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 43 เมื่อ
นายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 44 เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าว
ของทั้งสิ้นของท่าน 45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า นายของข้า
คงจะมาช้า แล้วจะตั้งต้นโบยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป
46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันทีเขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และ
จะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับ
ใช้นั้นทีได้รู้น้ำใจของนาย และมิได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจ

นาย จะต้องถูกเฆี่ยนมาก 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะ
ถูกเฆี่ยน ก็จะถูกเฆี่ยนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้น
มาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 **เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไร**
เล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง
เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อ
จะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยก
กันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปห้าคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยก
กัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย
และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่
แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี 54 และพระองค์ตรัส
กับประชาชนอีกว่า **เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก**
ท่านก็กล่าวทันทีว่า ฝนจะตก และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่าน
เห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า จะร้อนจัด และก็เป็นจริง 56 เจ้า
คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและ
ท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ 57 เหตุ
ไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งไรเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อ
เจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดอง
กับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้
พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้
ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้
ใช้หนี้ครบทุกสตางค์

13

กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของ
เขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขา
ว่า **ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกา**
ลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 3 เราบอก
ท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้อง
พินาศเหมือนกัน 4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขา
ตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่
อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้า
ท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล *(อสย 5:1-7;* มธ *21:18-20)*

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “**คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูก**
ไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่า
แก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า “ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สาม
ปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกไปเปล่าๆทำไม” 8 แต่
ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า “นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้า
พรวนดินเอาปุ๋ยใส่ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลัง
ท่านจงโค่นมันเสีย” ”

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต 11 และ
ดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง
ยืดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัส
กับเขาว่า “**หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว**” 13 พระองค์
ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยืดตัวตรงได้ และสรรเสริญ
พระเจ้า 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคใน
วันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นใน
หกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย” 15 แต่องค์
พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า “**คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้**
แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ 16 ดู
เถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรีของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปด
ปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะ
บาโต” 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิปักษ์กับ
พระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณ
ความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด *(มธ 13:31-32; มก 4:30-32)*

18 พระองค์จึงตรัสว่า “**อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเรา**
จะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผัก
กาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้น
เป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ *(มธ 13:33)*

20 พระองค์ตรัสอีกว่า “**เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด**
21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจน
แป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” 22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอน
เขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
24 “**จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า**

คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุก
ขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตู
ว่า “นายเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด” และเจ้าบ้านนั้นจะตอบ
ท่านทั้งหลายว่า “เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน” 26 ขณะนั้นท่าน
ทั้งหลายเริ่มจะว่า “ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอน
ที่ถนนของพวกข้าพเจ้า” 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า “เราบอกเจ้าทั้งหลาย
ว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไป
เสียให้พ้นหน้าเรา” 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยา
โคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท
่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยว
เคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ
ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า 30 และดูเถิด จะมี
ผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคน
สุดท้าย” 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่าน
จงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย” 32
พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า “ดูเถิด เราขับ**
ผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการ
ให้สำเร็จ” 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้
เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง *(มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)*

34 **โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้าง**
ผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้
เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
35 **ดูเถิด “บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า” และเรา**
บอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลา
นั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ” ”

14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมานน้ำในวันสะบาโต

1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริ
สีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2
ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 3 พระเยซูจึง
ตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า “**ถ้าจะรักษาคนป่วยในวัน**
สะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่” 4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์

ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป 5 พระองค์จึงตรัสกับเขา
ทั้งหลายว่า “**คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุด
ลากมันออกในวันสะบาโตหรือ**” 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เย่อหยิ่ง

7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือก
เอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า 8 “**เมื่อผู้ใดเชิญท่าน
ไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขา
ได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก 9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้ง
สองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า “จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด” แล้วเมื่อ
นั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 10 แต่เมื่อท่านได้
รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้
เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า “สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ
” แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทาน
ด้วยกันนั้น 11 เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และ
ผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น**” 12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่
เชิญพระองค์ว่า “**เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลา
เย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือ
เพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการ
ตอบแทน 13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย
คนตาบอด 14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทน
ท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจาก
ความตายแล้ว**”

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ *(มธ 22:1-14)*

15 ฝ่ายคนหนึ่งที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้น
จึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็
เป็นสุข” 16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยง
ใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก 17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้
ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า “เชิญมาเถิด
เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว” 18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่ม
พากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไป
ดูนานั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ” 19 อีกคนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้
ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ” 20 อีกคนหนึ่ง
ว่า “ข้าพเจ้าพึ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้” 21 ผู้รับใช้
นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึง
สั่งผู้รับใช้ว่า “จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง
พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” 22 แล้วผู้รับ

ใช้จึงบอกว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่ 23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า จงออกไปตามทางใหญ่
และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม 24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น
ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย

สิ่งที่สาวกต้องสละ

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับเขาว่า 26 **ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 28 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาดูเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ 29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา 30 ว่า คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้ 31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ 32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน 33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม้เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ 35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด**

15

พวกฟาริสีขี้บ่น

1 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ 2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย *(มธ 18:12-14)*

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า 4 **ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ 5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บ่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์ 6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว 7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า**

เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 **หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว 10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่**

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป

11 พระองค์ตรัสว่า **ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน 12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง 13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง 14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา 16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน 17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร 18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย 19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด**

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

20 **แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจุบเขา 21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป 22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา 23 จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด 24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี**

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 **ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้าน**
แล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมา
ถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า "น้องของท่านกลับ
มาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ" 28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา 29 แต่เขาบอกบิดาว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า 30 แต่เมื่อลูกคนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา" 31 บิดาจึงตอบเขาว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า 32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก" "

16

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "**ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย 2 เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า "เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้" 3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า "เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอทานก็อายเขา 4 เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้" 5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า "ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย" 6 เขาตอบว่า "เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง" คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า "เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง" 7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า "ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย" เขาตอบว่า "เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ" คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า "จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ" 8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอัน**

**ถาวรเป็นนิตย์ 10 คนทีสัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของ
มากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่
นกัน 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม
ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า 12 และถ้าท่านทั้งหลาย
มิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของ
ของท่านเล่า 13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่า
จะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่าย
หนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะ
ปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้**

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ย
พระองค์ 15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **"เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีดู
เป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้า
ทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นทีนับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที
่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า 16 มีพระราชบัญญัติ
และศาสดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น
17 ฟ้าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาด
ตกไป**

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง *(มธ 5:31-32; 19:5-11;* มก *10:2-12; 1* คร *7:10-15)*

18 **ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้
ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย**

เศรษฐีและลาซารัส

19 **ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อละเอียด รับ
ประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อ
ลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี 21 และ
เขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มา
เลียแผลของเขา 22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์
ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขา
ก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึง
แหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน 24
เศรษฐีจึงร้องว่า "อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้
ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น
ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้" 25 แต่อับราฮัมตอบ**

ว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับ
ตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้า
ได้รับความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้า
มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึง
เจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้” 27 เศรษฐีนั้น
จึงว่า “บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของ
ข้าพเจ้า 28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่
เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้” 29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า “เขามี
โมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด”
30 เศรษฐีนั้นจึงว่า “มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่
คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่” 31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า
“ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้น
มาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ” ”

17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า “**จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่**
วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 2 ถ้าเอาหินโม่แป้งผูกคอ
คนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้
หลงผิด 3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา
และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา 4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อ
ท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น
แล้วว่า “ฉันกลับใจแล้ว” จงยกโทษให้เขาเถิด” 5 ฝ่ายอัครสาวก
ทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้า
มากยิ่งขึ้น” 6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “**ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่า**
เมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า “จงถอน
ขึ้นออกไปปักในทะเล” และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

7 **ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้**
คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาทีเดียวว่า “เชิญเอนกายลงรับ
ประทานเถิด” 8 หรือจะไม่บอกเขาว่า “จงหาให้เรารับประทานและ
คาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลัง
เจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด” 9 นายจะขอบใจผู้รับใช้นั้นเพราะผู้
รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ 10 ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้ง
หลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วย
ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้
กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น” ”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จ
เลียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี 12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน
หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล
13 และส่งเสียงร้องว่า เยซูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลาย
เถิด 14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า **จงไป
แสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด** ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็
หายสะอาด 15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับ
มาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง 16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์
ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย 17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า **มี
สิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน 18 ไม่เห็นผู้ใดกลับ
มาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้** 19 แล้วพระองค์ตรัส
กับคนนั้นว่า **จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้า
หายปกติ**

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง
เมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็
นทีสังเกตได้ 21 และเขาจะไม่พูดว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น เพราะ
ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย**

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า **วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลาย
ใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น 23 เขาจะพูดก
ับท่านทั้งหลายว่า มาดูนี่ หรือ ไปดูโน่น อย่าออกไป อย่าตาม
เขา 24 ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็
ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละใน
วันของพระองค์ 25 ก่อนนั้นจำเป็นทีพระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน
หลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ 26 ในสมัยของโนอาห์
เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไป
อย่างนั้นด้วย 27 เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามี
ภรรยากัน จนถึงวันนั้นทีโนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้าง
ผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื้อ
ขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง 29 แต่ในวันนั้นทีโลทออกไปจากเมืองโสโดม
ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น 30 ในวันที
่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น 31 ในวันนั้นคนที่อยู่
บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมา
เก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน

32 **จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด** 33 **ผู้ใดอุตส่าห์เอาชีวิตของตน**
รอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด 34 **เรา**
บอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอัน
เดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 35 **ผู้หญิงสองคนจะโม่**
แป้งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 36 **ชายสองคนจะ**
อยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง 37 เขาจึงทูลถาม
พระองค์ว่า จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น

18

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม

1 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควร
อธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ 2 พระองค์ตรัสว่า **ในนครหนึ่งมีผู้**
พิพากษาคนหนึ่งที่มิได้เกรงกลัวพระเจ้า และมิได้เห็นแก่มนุษย์ 3 **ใน**
นครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า ขอแก้แค้น
ศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด 4 **ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจน**
ช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า
และไม่เห็นแก่มนุษย์ 5 **แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก**
เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆ ให้เรารำคาญ
ใจ 6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้**
ได้พูด 7 **พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้**
ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้า
นานหรือ 8 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขา**
โดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลก
หรือ

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่น
นั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า 10 **มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระ**
วิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 **คน**
ฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์
ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง
คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ 12 **ใน**
สัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้า
พระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย 13 **ฝ่ายคน**
เก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตีอกของตนว่า ข้าแต่
พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด
14 **เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตน**

ก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะ
ต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ *(มธ 19:13-15; มก 10:13-16)*

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารก
นั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล
้วตรัสว่า **จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะ**
ว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เรา
บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของ
พระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม *(มธ 19:16-30; มก 10:17-31)*

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้า
จะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก 19 พระเยซูตรัสถาม
คนนั้นว่า **ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่**
พระเจ้าองค์เดียว 20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า อย่าล่วง
ประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ
จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน 21 คนนั้นจึงทูลว่า ข้อเหล่า
นี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กๆมา 22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยิน
อย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดา**
สิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์
สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา 23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็
เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก 24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น
เขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า **คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของ**
พระเจ้าก็ยากจริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่
งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า 26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า
ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ 27 แต่พระองค์ตรัสว่า **สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้**
พระเจ้าทรงกระทำได้ 28 เปโตรจึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดา
มารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของ
พระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลก
หน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์
(มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า
ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่า

ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 **ด้วยว่า
บุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ย
ท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน** 33 **เขาจะโบยตีและ
ฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่** 34 ฝ่ายเหล่าสาวก
มิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้
เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค *(มธ 20:29-34;* มก *10:46-52)*

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่ง
ขอทานอยู่ริมหนทาง 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถาม
ว่าเรื่องอะไรกัน 37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จ
ไป 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตา
ข้าพระองค์เถิด 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้นิ่ง แต่เขายิ่ง
ร้องขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด 40 พระเยซู
ทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พาคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว
พระองค์ทรงถามเขา 41 ว่า **เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า** เขา
ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้ 42 พระเยซูตรัสแก่เขา
ว่า **จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ** 43 ใน
ทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า
และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

19

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป 2 ดูเถิด มี
ชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 ศักเคียส
พยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคน
แน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห
็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่
นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า **ศักเคียส
เอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้** 6
แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี 7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้ว
เขาก็พากันบ่นว่า พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป 8 ฝ่ายศักเคียสยืนทูล
องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของ
ของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **วัน
นี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด
้วย** 10 **เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหาย
ไปนั้นให้รอด**

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่อง
หนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และ
เพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน 12 เหตุ
ฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **“มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับ
อำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา 13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของ
ท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า “จงเอาไปค้าขาย
จนเราจะกลับมา” 14 แต่ชาวเมืองชังท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไป
ทูลท่านว่า “เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา” 15 ต่อมาเมื่อท่าน
ได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้
ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้
กำไรกี่มากน้อย 16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่ง
ของท่านได้กำไรสิบมินา” 17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็น
ผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบ
ครองสิบเมืองเถิด” 18 คนที่สองมาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่ง
ของท่านได้กำไรห้ามินา” 19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า “เจ้า
จงครอบครองห้าเมืองเถิด” 20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า “ท่านเจ้าข้า ดู
เถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ 21 เพราะ
ข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิ
ได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน” 22 ท่านจึงตอบเขาว่า “เจ้าผู้
รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็น
คนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน 23 ก็
เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับ
เงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย” 24 แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “จง
เอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มีสิบมินา” 25 (คนเหล่า
นั้นบอกท่านว่า “ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว”) 26 “เราบอกเจ้า
ทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว
าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา 27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่
ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้า
เรา” ”

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย *(มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน 12:12-19)*

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไป
จะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธ
ฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้
สาวกสองคนของพระองค์ไป 30 สั่งว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรง
หน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่

เลย จงแก้มันจูงมาเถิด 31 **ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ท่านแก้มันทำไม**
จง บอก เขา ว่า เพราะ องค์ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง ประสงค์ ลูก ลา นี้
32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33 เมื่อเขา
กำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า ท่านแก้ลูกลาทำไม 34 ฝ่าย
เขาตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้ 35 แล้วเขาก็จูงลูกลา
มาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรง
ลานั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตาม
หนทาง 37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว
เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดิ์เพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น
จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง 38 ว่า ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จ
มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์
และทรงสง่าราศีในที่สูงสุด 39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูล
พระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน 40 พระองค์ตรัส
ตอบเขาว่า **เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาทั้ง
หลายก็ยังจะส่งเสียงร้องทันที**

ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม *(ลก 13:34-35)*

41 ครั้น พระองค์ เสด็จ มา ใกล้ ทอด พระเนตร เห็น กรุง แล้ว ก็ กันแสง
สงสารกรุงนั้น 42 ตรัสว่า **ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไร
จะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว** 43 **ด้วย
ว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อม
ขังเจ้าไว้ทุกด้าน** 44 **แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้ง
หลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้
ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า**

ทรงชำระพระวิหารอีก *(มธ 21:12-16;* มก *11:15-18;* ยน *2:13-17)*

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่
ซื้อขายอยู่นั้น 46 ตรัสแก่เขาว่า **มีพระวจนะเขียนไว้ว่า นิเวศของเรา
เป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น ถ้ำ
ของพวกโจร**
47 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะ
ประหารพระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะ
ว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู *(มธ 21:23-27;* มก *11:27-33)*

1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหาร
และประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้
ใหญ่มาพบพระองค์ 2 และทูลพระองค์ว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำ
การเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” 3 พระองค์ตรัสตอบ
เขาว่า “**เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด** 4 **คือ
อบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์**” 5 เขาจึง
ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า “มาจากสวรรค์” ท่านจะถามว่า “เหตุไฉนท่าน
จึงไม่เชื่อยอห์นเล่า” 6 แต่ถ้าเราจะว่า “มาจากมนุษย์” คนทั้งปวงก็จะ
เอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”
7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามาจากไหน 8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เรา
จะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิ
อันใด**”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย *(อสย 5:1-7;* มธ *21:33-46;* มก *12:1-12)*

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “**ยั
งมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกล
เสียช้านาน** 10 **เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน
เหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่
คนเช่าสวนนั้นได้เฆี่ยนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า** 11
**แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เฆี่ยนตี
และทำการน่าอัปยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือ
เปล่า** 12 **แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็
ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป** 13 **ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า
“เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตร
นั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ”** 14 **แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตร
นั้นก็ปรึกษากันว่า “คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย
เพื่อมรดกจะตกกับเรา”** 15 **แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวน
องุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น
16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้
อื่นเช่า”** คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็น
เช่นนั้นเลย” 17 ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า “**เหตุฉะนั้นพระ
วจนะซึ่งเขียนไว้นั้นหมายความอย่างไรกันซึ่งว่า “ศิลาซึ่งช่างก่อได้
ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว”** 18 **ผู้ใดล้มทับศิลานั้น
ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจน
แหลกเป็นผุยผง**”

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัส
คำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขา
กลัวประชาชน 20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือน
คนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะ
มอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง 21 คนเหล่านั้นจึงทูล
ถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าว
และสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมิได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของ
พระเจ้าจริงๆ 22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญั
ติหรือไม่” 23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “**ท่าน
ทั้งหลายทดลองเราทำไม** 24 **จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รู
ปและคำจารึกนี้เป็นของใคร**” เขาทูลตอบว่า “ของซีซาร์” 25 แล้ว
พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของ
พระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า**” 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของ
พระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบ
ของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาอีก *(มธ 22:23-33;* มก
12:18-27)

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้น
มาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 28 ว่า “อาจารย์เจ้าข้า
โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า “ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา
แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อ
สายของพี่ชายไว้” 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตาย
ไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มี
บุตร 31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร
แล้วก็ตาย 32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 33 เหตุฉะนั้น ในวันทีจะฟื้นขึ้นมา
จากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของ
ชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว” 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**คนในโลกนี้มีการสมรส
กัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน** 35 **แต่เขาเหล่านั้นทีสมควรจะลุถึง
โลกหน้า และลุถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือ
ยกให้เป็นสามีภรรยากัน** 36 **และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็น
เหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้น
ขึ้นมาจากความตาย** 37 **แต่คนทีตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น
โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
“เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้า
ของยาโคบ”** 38 **พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรง
เป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”**

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ *(มธ 22:41-46; มก 12:35-37)*

39 ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว” 40 หลัง
จากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก 41 พระองค์จึงตรัส
ถามเขาว่า “**ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้น
เป็นได้อย่างไร** 42 **ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่ง
ที่ขวามือของเรา** 43 **จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่น
รองเท้าของท่าน”** 44 **ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็น
เจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้”**

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ *(มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)*

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ว่า 46 “**จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดิน
ไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อั
นมีเกียรติในการเลี้ยง** 47 **เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และอธิษฐาน
โอ้อวดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”**

21

เงินถวายของหญิงม่าย *(มก 12:41-44)*

1 พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมา
ใส่ในตู้เก็บเงินถวาย 2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็น
คนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย 3 พระองค์ตรัสว่า “**เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคน
ทั้งปวงนี้** 4 **เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่
ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับ
เลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด”**

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ *(มธ 24-25; มก 13)*

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่อง
ถวาย พระองค์จึงตรัสว่า 6 “**สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลา
ที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้”** 7 เขาทั้งหลายทูล
ถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร
สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น”

เส้นทางของคนยุคนี้ *(มธ 24:4-14)*

8 พระองค์จึงตรัสว่า “**ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วย**
ว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า “เราเป็นพระคริสต์”
และว่า “เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย
9 **เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจ**
กลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่
มาทันที” 10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้**
ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร” 11 **ทั้งจะเกิดแผ่นดิน**
ไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่าง
ร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจาก
ฟ้าสวรรค์ 12 **แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะ**
ข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไป
ต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13 **การนั้นจะ**
เกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน 14 **เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย**
ต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร 15 **ด้วยว่าเรา**
จะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้าน
และคัดค้านไม่ได้ 16 **แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะ**
ทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย 17 **คนทั้งปวง**
จะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา 18 **แต่ผมของท่านสักเส้น**
หนึ่งจะเสียไปก็หามิได้ 19 **ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของ**
ท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต *(มธ 24:15-21;* มก *13:14-23)*

20 **เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อ**
นั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 **เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่**
ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่
บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22 **เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการ**
แก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 **แต่ในวันเหล่านั้น**
นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความ
ทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้
24 **เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุก**
ประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลา
กำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ *(มธ 24:29-31;* มก *13:24-27)*

25 **จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้ง**
ปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความ
ฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น 26 **จิตใจมนุษย์**
ก็จะสลบไสลไปเพราะความกลัว และเพราะสังหรณ์ถึงเหตุการณ์ซึ่ง

จะบังเกิดในโลก ด้วยว่า บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือน
สะท้านไป 27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรง
ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่ม
จะบังเกิดขึ้นนั้น จงยืดตัวและผงกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะ
ถึงแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ *(มธ 24:32-33; มก 13:28-29)*

29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า **จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวง**
เถิด 30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อน
จวนจะถึงแล้ว 31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่
านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว 32 เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่า
สิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 33 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะ
สูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

34 **แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะ**
ล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึง
ชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว 35 เพราะว่าวันนั้น
จะมาดุจบ่วงแร้วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก 36 เหตุฉะนั้น
จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะ
พ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตร
มนุษย์ได้ 37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก
็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาชื่อมะกอกเทศ 38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์
ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:14-15; มก 14:10-11)*

1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว 2 พวกปุโรหิต
ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร
เพราะเขากลัวประชาชน 3 ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริ
โอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน 4 ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิต
ใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด 5 คนเหล่า
นั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน 6 ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหา
โอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:17-19; มก 14:12-16)*

7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา 8
พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า “**จงไปจัดเตรียมปัสกาให้**
เราทั้งหลายกิน” 9 เขาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้
ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน” 10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “**ดูเถิด**
เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะ
เข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น 11 **จงพูดกับเจ้าของเรือน**
ว่า “พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า “ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวก
ของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน” 12 **เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่**
ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด” 13 เขาทั้งสอง
จึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้
พร้อม

การเลี้ยงปัสกา *(มธ 26:20;* มก *14:17;* ยน *13)*

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวก
สิบสองคน 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เรามีความปรารถนาอย่างยิ่ง**
ที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน 16 **ด้วย**
เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จใน
อาณาจักรของพระเจ้า” 17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรั
สว่า “**จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม** 18 **เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เรา**
จะไม่ดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้า
จะมา”

ทรงประทานพิธีศีลระลึก *(มธ 26:26-29;* มก *14:22-25; 1* คร *11:23-26)*

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลาย
ตรัสว่า “**นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำ**
อย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” 20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วย
กระทำเหมือนกันตรัสว่า “**ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา**
ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู *(มธ 26:21-25;* มก *14:18-21;* ยน *13:18-30)*

21 **แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็อยู่กับเราบนโต๊ะ** 22 **เพราะ**
บุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้
นั้นที่ทรยศพระองค์” 23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใคร
ในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 25
พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “**กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือ**
เขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ 26 **แต่**
พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้

นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือน
คนรับใช้ 27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้
รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่าน
ทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

28 **ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง**
29 **และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เรา**
อย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือน
กัน 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของ
เรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร *(มธ 26:33-35; มก 14:29-31)*

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตาน**
ได้ขอท่านไว้เพื่อจะฝัดร่อนท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี 32 แต่เราได้
อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อ
ท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน 33 ฝ่ายเขาจึง
ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์
ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี 34 พระองค์ตรัสว่า **เปโตรเอ๋ย เรา**
บอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า **เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออก**
ไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มีย่าม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้าง
หรือ เขาทั้งหลายทูลตอบว่า ไม่ขาดสิ่งใดเลย 36 พระองค์จึงตรัส
กับเขาว่า **แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และย่ามก็ให้เอาไป**
เหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ
37 **ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้อง**
สำเร็จในเรา คือว่า ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด เพราะว่าคำ
พยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ 38 เขาทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า
ดูเถิด มีดาบสองเล่ม พระองค์ตรัสกับเขาว่า **พอเสียทีเถอะ**

พระเยซูในสวนเกทเสมนี *(มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)*

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่า
สาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์
ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง** 41
แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่า
ลงอธิษฐาน 42 ว่า **พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วย**
นี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจ

ข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด 43 ทูตสวรรค์
องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ 44 เมื่อ
พระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโท
ของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ 45 เมื่อทรง
อธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอน
หลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก 46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **นอนหลับทำไม
จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง**

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจุบ *(มธ 26:47-56;* มก *14:43-50;* ยน *18:3-11)*

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อ
ว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้
พระเยซูเพื่อจุบพระองค์ 48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า **ยูดาส ท่านจะ
ทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจุบหรือ** 49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์
เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า
ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ 50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้
คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า
พอเสียทีเถอะ แล้วพระองค์ทรงถูกต้องใบหูคนนั้นให้เขาหาย 52 ฝ่าย
พระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวก
ผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า **ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึง
ถือดาบถือตะบองออกมา 53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหาร
ทุกๆวัน ท่านก็มิได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นทีของท่านและ
เป็นอำนาจแห่งความมืด**

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ *(มธ 26:57, 69-75;* มก *14:53-54, 66-72;* ยน *18:12-18, 25-27)*

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ
55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่
ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้
วว่า คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย 57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า แม่เอ๋ย คน
นั้นข้าไม่รู้จัก 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า เจ้าเป็นคน
หนึ่งในพวกนั้นด้วย เปโตรจึงว่า พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น 59 อยู่มาประมาณ
อีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย
เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี 60 แต่เปโตรพูดว่า พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่
รู้เรื่อง เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน 61 องค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลียวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้
เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า **ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเรา
ถึงสามครั้ง** 62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี *(มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)*

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 64 และเมื่อเขาเอา
ผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถาม
พระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า” 65 และเขาพูดคำหมิ่น
ประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา *(มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)*

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธร
รมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และ
พูดว่า 67 “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ทรงตอบเขา
ว่า “**ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถึงเราถามท่าน ท่าน
ก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์
จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ**” 70 คนทั้งปวงจึงถามว่า
“ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**ก็ท่านว่าแล้วว
่าเราเป็น**” 71 เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะ
ว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)*

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มฟ้อง
พระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซี
ซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” 3 ปีลาตจึงถามพระองค์
ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “**ก็ท่าน
ว่าแล้วนี่**” 4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “เราไม่เห็
นว่าคนนี้มีความผิด” 5 เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า “คนนี้ยุยงพลเมือง
ให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลี
หรือ 7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่าน
จึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น 8 เมื่อ
เฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะ
พบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้
เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ
แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ 10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวก
ธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหาร
ของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้
พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคืนดีกันในวัน
นั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย *(มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)*

13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุม
พร้อมกัน 14 จึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่า
เขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่
เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั้น 15 และเฮโรดก็
ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮ
โรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย 16 เหตุฉะนั้น
เมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย 17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่ง
ให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น 18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า
กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด 19 (บารับบัสนั้นติดคุก
อยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม 20 ฝ่ายปีลา
ตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก 21 แต่คนเหล่านั้นกลับ
ตะโกนร้องว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด 22 ปีลาตจึงถาม
เขาครั้งที่สามว่า ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิด
อะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเฆี่ยนเขาแล้วก็จะปล่อย
เสีย 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียทีกางเขน และ
เสียงของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย 24 ปีลาตจึงสั่งให้
เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอนั้น ซึ่ง
ติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้
ตามใจเขา 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนทีมา
จากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคน
เป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะ
พระองค์ 28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า **ธิดาเยรูซาเล็ม
เอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะ
ลูกทั้งหลายของตนเถิด 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลาย
จะว่า ผู้หญิงเหล่านั้นทีเป็นหมัน และครรภ์ที่มิได้ปฏิสนธิ และหัวนม
ที่มิได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทั้ง
หลายว่า จงล้มทับเราเถิด และแก่เนินเขาว่า จงปกคลุมเราไว้
31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้ว
เล่า** 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับ
พระองค์

การตรึงที่กางเขน *(มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)*

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศีรษะ เขาก็ตรึง
พระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์
คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า **ข้า
แต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร**
เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวก

ขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็น
พระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด” 36 พวกทหาร
ก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว
่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” 38 และมีคำ
เขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็นกษั
ตริย์ของพวกยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า “ถ้า
ท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” 40 แต่อีกคนหนึ่ง
ห้ามปรามเขาว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษ
เหมือนกัน 41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เรา
ได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่” 42 แล้วคนนั้นจึง
ทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อ
พระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์” 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบ
เขาว่า “**เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรม
สุขเกษม**” 44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน
จนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ *(มธ 27:50; มก
15:37;* ยน *19:30)*

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า “**พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝาก
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์**” ตรัสอย่าง
นั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุ
การณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคน
ชอบธรรม” 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พา
กันตีอกของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้
ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-61;*
มก *15:42-47;* ยน *19:38-42)*

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดี
และชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขา
ทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยท่า
อาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู
53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไป
ประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วัน
นั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่
ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขา

วางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ *(มธ 28:1-6;* มก *16:1-8;* ยน *20:1-17)*

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้
จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็
นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระ
ศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด
มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่า
นั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า “พวกท่าน
แสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็น
ขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์
ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า “**บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคน
บาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่**” ”
8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้ว
บอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย 10
ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มาร
ีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ
ถือว่าเป็นคำเหลวไหล 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก้มลงมองดูก็เห
็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็น
ไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจาก
กรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์
ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็
เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้
17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เมื่อเดินมานี่ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านโต้ตอบ
กันถึงเรื่องอะไร**” 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่าน
เป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่ง
เป็นไปในวันเหล่านี้” 19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “**เหตุการณ์อะไร**” เขา
จึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดา
พยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระ
พักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย 20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับ
ขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึง

พระองค์ที่กางเขน 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นที
จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์
นั้นเกิดขึ้น 22 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ
นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์
จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรง
พระชนม์อยู่ 24 บางคนที่อยู่กับเราก็ไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือน
พวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่ 25 พระองค์
ตรัสแก่สองคนนั้นว่า **โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดา
คำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น** 26 **จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะ
ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าในสง่าราศีของพระองค์มิใช่
หรือ** 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อ
ให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ 28 เมื่อเขามา
ใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป
29 เขาจึงพูดหน่วงเหนี่ยวพระองค์ว่า เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวน
เย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา
30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบ
ขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา 31 ตาของเขาก็หายฟางและเขา
ก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา 32 เขาจึงพูดกันว่า
ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรง
อธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ 33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมง
นั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่
พร้อมทั้งพรรคพวก 34 กำลังพูดกันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมา
แล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน 35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิด
ขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน *(มธ 28:16-17; มก 16:14;
ยน 20:19-23)*

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่
ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด** 37 ฝ่าย
เขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
**ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้น
ในใจของท่านทั้งหลายเล่า** 39 **จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็น
เราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่าน
เห็นเรามีอยู่นั้น** 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์
และพระบาทให้เขาเห็น 41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็น
เรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัส
ถามเขาว่า **พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม** 42 เขาก็เอาปลาย่าง

ชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ 43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อ
หน้าเขาทั้งหลาย 44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่ง
เราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่
เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์
และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ”** 45 ครั้งนั้น
พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจ
พระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ *(*มธ *28:19-20;* มก *16:15-18;* กจ *1:8)*

46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะ
ต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันทีสาม 47 และ
จะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และ
เรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นทีกรุงเยรูซาเล็ม 48 ท่านทั้งหลาย
เป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น**

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ *(*มก *16:19-20;* กจ *1:9-11)*

49 **และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญานั้นมาเหนือ
ท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่าน
จะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”** 50 พระองค์จึงพาเขา
ออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์อวยพรเขา 51 ต่อมาเมื่อ
ทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์
52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความ
ยินดีเป็นอันมาก 53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและ
เทิดทูนพระเจ้า เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระเยซูเป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค□ศ□ 90

ท่าน ได้ เขี ยน หนังสือ ใน พระ คัมภีร์ ใหม่ ไว้ ห้า เล่ม คือ หนังสือ ยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกกษัตริย์เฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแพร่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเธียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันทร์เริ่มครองราชในปีค□ศ□ 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆ พระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมพึ่งในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับ
พระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า 2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรง
อยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มี
สักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ 4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตน
นั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง 5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด
และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน
เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน
8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น
9 เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก 10 พระองค์
ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์
ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้น
หาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ 12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์
ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ 13 ซึ่งมิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

14 พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และ
เราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตร
องค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *(มธ 3:1-17;* มก *1:1-11;* ลก *3:1-18)*

15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า นี่แหละคือ
พระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า
ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า
16 และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อน
พระคุณ 17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วน
พระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า
ในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรวงของ
พระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว 19 นี่แหละเป็นคำพยานของ

ยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถาม
ท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” 20 ท่านได้ยอมรับ และมิได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า
“ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” 21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่าน
เป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์”
“ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” 22 คนเหล่า
นั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าว
ว่าท่านเป็นใคร” 23 ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกัน
ดารว่า “จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป” ตามที่อิสยาห์
ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” 24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริ
สี 25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์
หรือศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา” 26 ยอห์นได้
ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่ง
ประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมา
ภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของ
พระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้” 28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นทีเบธาบารา
ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นทีซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า *(วว 5:6)*

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “
จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย 30
พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จ
มา เป็น ใหญ่ กว่า ข้าพเจ้า เพราะ ว่า พระองค์ทรง ดำรง อยู่ ก่อน ข้าพเจ้า”
31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นทีประจักษ์
แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” 32 และยอห์นก
ล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดังนกเขาเสด็จลงมา
จากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ 33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่
พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัส
กับข้าพเจ้าว่า “เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้
นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” 34 และข้าพเจ้าก็ได้
เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระราชกิจของพระเยซู อันดรูว์ซักชวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน 36 และ
ท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษ
โปดกของพระเจ้า” 37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตาม
พระเยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระ
องค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “**ท่านหาอะไร**” และเขาทั้งสองทูลพระองค์
ว่า “รับบี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” 39 พระองค์ตรัสตอบเขา

ว่า “**มาดูเถิด**” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขา
ก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่ง
ในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้อง
ชายของซีโมนเปโตร 41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และ
บอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ 42 อันดรูว์
จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึง
ตรัสว่า “**ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเคฟาส**” ซึ่ง
แปลว่าศิลา 43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และ
พระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า “**จงตามเรามา**” 44 ฟีลิปมาจาก
เบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร 45 ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอก
เขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และ
ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโย
เซฟ” 46 นาธานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟี
ลิปตอบเขาว่า “มาดูเถิด” 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหา
พระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “**ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มี
อุบาย**” 48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์
ได้อย่างไร” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่าน
อยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน**” 49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์
ว่า “รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์
ของชนชาติอิสราเอล” 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**เพราะเราบอกท่าน
ว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุ
การณ์ใหญ่กว่านั้นอีก**” 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เราบอกความ
จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และ
เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์**”

2

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระ
เยซูก็อยู่ที่นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น
3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “เขาไม่มีน้ำ
องุ่น” 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า “**หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องอะไรกับท
่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง**” 5 มารดาของพระองค์จึงบอก
พวกคนใช้ว่า “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด” 6 มีโอ
่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้า
ถัง 7 พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “**จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด**” และเขาก็ตัก
น้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “**จงตักเอาไปให้เจ้
าภาพเถิด**” เขาก็เอาไปให้ 9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว

และไม่รู้ว่ามาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้ เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา
10 และพูดกับเขาว่า ใครๆเขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้
ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้
11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี
และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อ
ในพระองค์ 12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร
นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่น
เพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขาย
นกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้
พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร
และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 16 และพระองค์ตรัสแก่
บรรดาคนขายนกเขาว่า **จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศ
ของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย** 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึก
ขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์
ได้ท่วมท้นข้าพระองค์ 18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะแสดงหมาย
สำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้ 19 พระเยซู
จึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า **ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นใน
สามวัน** 20 พวกยิวจึงทูลว่า พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ
และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึง
นั้นคือพระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจาก
ความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้
ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วน
ั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น
มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจร
รย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่า
นั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มีความจำเป็นที่จะมี
พยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว
2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า รับบี พวก
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำ
การอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับ

เขาด้วย 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้**
ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 4 นิโค
เดมัสทูลพระองค์ว่า คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์
มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ 5 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราบอก**
ความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ
ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 6 **ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนั**
งก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ
7 **อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่** 8 **ลมใคร่**
จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่าน
ไม่รู้ว่าลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็
เป็นอย่างนั้นทุกคน 9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า เหตุการณ์อย่างนี้จะ
เป็นไปอย่างไรได้ 10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ท่านเป็นอาจารย์ของชน**
อิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ 11 **เราบอกความจริงแก่ท่าน**
ว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่าน
หาได้รับคำพยานของเราไม่ 12 **ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและ**
ท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร
13 **ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุ**
ตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น 14 **โมเสสได้ยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดาร**
ฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น 15 **เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์**
จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 16 **เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้**
ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่
เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ 17 **เพราะว่าพระเจ้า**
ไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก
แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น 18 **ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่**
ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่
แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจาก
พระเจ้า 19 **หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามา**
ในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะ
กิจการของเขาชั่ว 20 **เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง**
และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ
21 **แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การ**
กระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับ
สาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา 23 ยอห์
นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมี

น้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก 25
เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ
26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์
ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้น
ให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน” 27 ยอห์นตอบว่า “มนุษย์
จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา 28 ท่านทั้ง
หลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่
พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์ 29 ท่านที่มีเจ้
าสาวนั่นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชม
ยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้า
จึงเต็มเปี่ยมแล้ว 30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง”

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจาก
โลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์
ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง 32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอด
พระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์ 33 ผู้ที่รับคำ
พยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง 34 เพราะ
พระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะ
พระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์ 35 พระบิดา
ทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ 36 ผู้ที่เชื่อ
ในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่
พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระ
เยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรง
ให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 3 พระองค์จึงเสด็จออก
จากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก 4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่าน
แคว้นสะมาเรีย 5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคาร์ในแคว้นสะมา
เรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึง
ประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง 7 มีหญิงชาวสะมาเรียคน
หนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า “**ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง**” 8 (ขณะ
นั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) 9 หญิงชาวสะมาเรียทูล

พระองค์ว่า “ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย
เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย” 10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “**ถ้า
เจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า “ขอน
้ำให้เราดื่มบ้าง” เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำ
ประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า**” 11 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มี
ถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน 12 ท่าน
เป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยา
โคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำพุภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “**ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก** 14 **แต่ผู้
ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเรา
จะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์**”
15 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้
ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่” 16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “**ไป
เรียกสามีของเจ้ามานี่เถิด**” 17 นางทูลตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” พระ
เยซูตรัสกับนางว่า “**เจ้าพูดถูกแล้วว่า “ดิฉันไม่มีสามี**” 18 **เพราะเจ้า
ได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่อง
นี้เจ้าพูดจริง**” 19 นางทูลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่า
ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ 20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่
พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม” 21 พระเยซูตรัส
กับนางว่า “**หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมิได้ไหว้
นมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม** 22 **ซึ่งพวก
เจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความ
รอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว** 23 **แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้
ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด
้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่น
นั้นนมัสการพระองค์** 24 **พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นม
ัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง**” 25 นาง
ทูลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จ
มา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” 26 พระเยซู
ตรัสกับนางว่า “**เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น**” 27 ขณะนั้นสาวกของ
พระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง
แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึง
ทรงสนทนากับนาง” 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและ
บอกคนทั้งปวงว่า 29 “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ
ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ” 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไป

หาพระองค์ 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์
เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด” 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เรามีอาหาร
รับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้**” 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอา
อาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ” 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**อาหารของ
เราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้
งานของพระองค์สำเร็จ** 35 **ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเก
ี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด
ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว** 36 **คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง
และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและ
คนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน** 37 **เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็น
ความจริง คือ “คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว”** 38 **เราใช้ท่านทั้ง
หลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้
ประโยชน์จากแรงของเขา**” 39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมือง
นั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่ง
สารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประ
ทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็นอัน
มากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว
่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง
และเรารู้แน่ว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์” 43 ครั้น
ล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะ
พระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้าน
เมืองของตน” 45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลี
ได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำใน
เทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยง
นั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็
นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอรนา
อุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าว
ว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไป
ทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะ
ตายแล้ว 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญ
และการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ**” 49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า “
พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” 50 พระ
เยซูตรัสกับท่านว่า “**กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**” ท่าน

ก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป 51 ขณะที่ท่านกลับไป
นั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่าน
หายแล้ว” 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยทุเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้
ก็เรียนท่านว่า “ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้น
เป็นเวลาที่พระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “**บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**” และ
ท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย 54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สอง
ซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิ
ลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูแกะมีสระอยู่สระหนึ่ง
ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลา
เหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง
กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมากวนน้ำในสระนั้น
เป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็จะหายจาก
โรคที่เขาเป็นอยู่นั้น 5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อ
พระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่าง
นั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ**”
7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น
ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คน
อื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” 8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**จงลุกขึ้นยกแคร่ของ
เจ้าและเดินไปเถิด**” 9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่
ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต 10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่
หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราช
บัญญัติ” 11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หาย
โรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า “**จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด**” ” 12 เขา
เหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า “**จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไป
เถิด**” นั้น เป็นผู้ใด” 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็น
ผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็
นอันมาก 14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับ
เขาว่า “**ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่า
นั้นจะเกิดกับเจ้า**” 15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่
ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระ
เยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่น
นั้นในวันสะบาโต 17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**พระบิดาของเราก็ยัง**

ทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย 18 เหตุฉะนั้นพวกยิว
ยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโต
เท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตน
เสมอกับพระเจ้า 19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่
ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็
นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระ
บุตรจึงทรงกระทำด้วย 20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และ
ทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์
จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้ง
หลายจะประหลาดใจ 21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้น
ขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็
จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น 22 เพราะว่าพระบิดามิได้ทรงพิพากษาผู้
ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร 23 เพื่อ
คนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่
พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่
พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา 24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชี
วิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึง
แล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่ง
พระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต 26 เพราะว่าพระ
บิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระ
บุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น 27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมี
สิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

28 **อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่
อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 29 และจะได้
ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่
ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา**

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

30 **เรา จะ ทำ สิ่ง ใด ตาม อำเภอ ใจ ไม่ ได้ เรา ได้ยิน อย่างไร เรา ก็
พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามิ
ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดา
ผู้ทรงใช้เรามา 31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเรา
ก็ไม่จริง 32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่**

พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง 33 **ท่านทั้งหลายได้**
ใช้คนไปหายอห์น และยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง 34 **เรามิได้**
รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลาย
รอด 35 **ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะ**
ชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น 36 **แต่คำพยานที่**
เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรง
มอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเรา
ว่าพระบิดาทรงใช้เรามา 37 **และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เอง**
ก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของ
พระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ 38 **และท่านทั้งหลาย**
ไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้
เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น 39 **จงค้นดูในพระคัมภีร์**
เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้น
เป็นพยานถึงเรา 40 **แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต**
41 **เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์** 42 **แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้า**
ในตัวท่าน 43 **เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลาย**
มิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น
44 **ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมิได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจาก**
พระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร 45 **อย่าคิดว่าเราจะฟ้อง**
ท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายหวังใจอยู่ 46 **ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อ**
เรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา 47 **แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อ**
เรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน *(มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)*

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะ
เลทิเบเรียส 2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้
เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย 3 พระเยซู
เสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น 4 ขณะ
นั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว 5 เมื่อพระเยซูทรง
เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์
พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า **เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้**
6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว
่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด 7 ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า สองร้อยเห
รียญเดนาริอันก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กละน้อย 8 สาวก
คนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์

ว่า 9 “ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสอง
ตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้” 10 พระเยซูตรัสว่า “**ให้
คนทั้งปวงนั่งลงเถิด**” ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้
ชายได้ประมาณห้าพันคน 11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อ
ขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดา
คนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา 12 เมื่อเขาทั้งหลายกิ
นอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**จงเก็บเศษอาหาร
ที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป**” 13 เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้า
ก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุง
เต็ม 14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็
พูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามา
ในโลก”

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ *(มธ 14:22-36; มก 6:45-56)*

15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้
เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง 16 พอค่ำลงเหล่าสาวก
ของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล 17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเป
อรนาอุม มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา 18 ทะเลก็กำเริบ
ขึ้นเพราะลมพัดกล้า 19 เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหก
กิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็
ตกใจกลัว 20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “**นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย**”
21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึง
ฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่
เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จ
ลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพัง
เท่านั้น 23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง
หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว) 24 เหตุฉะนั้นเมื่อ
ประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไป
และตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอรนาอุม 25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่ง
ทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร
” 26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะ
ได้กินขนมปังอิ่ม 27 อย่าขวนขวายหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่
จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน
เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตร**

แล้ว 28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้อง
ทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้ 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มาน
นั้น 30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำหมาย
สำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำ
การอะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกัน
ดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์ 32
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่**
โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทาน
อาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย 33 **เพราะว่าอาหาร**
ของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่
โลก 34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหาร
นั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด 35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราเป็น**
อาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่
กระหายอีกเลย 36 **แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเรา**
แล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 **สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา**
และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย 38 **เพราะว่าเราได้ลงมาจาก**
สวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำ
ตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 39 **และพระประสงค์**
ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์
ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที
สุด 40 **เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามานั้น ที่จะ**
ให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และ
เราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่อง
พระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า **เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์**
42 เขาทั้งหลายว่า คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของ
เขาเราก็รู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า **เราได้ลงมาจากสวรรค์** 43 พระ
เยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า **อย่าบ่นกันเลย** 44 **ไม่มีผู้ใดมาถึงเรา**
ได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเรา
จะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 45 **มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดา**
พยากรณ์ว่า ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยิน
ได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 **ไม่มีผู้ใดได้เห็นพ**
ระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดา
แล้ว 47 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิ**
รันดร์ 48 **เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น** 49 **บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย**
ได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 **แต่นี่เป็นอาหารที่ลงมา**
จากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 **เราเป็นอาหารที่ธำรงชีวิต**

ซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และ
อาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา 52 แล้ว
พวกยิวก็ทุ่มเถียงกันว่า ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร 53
พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้า**
ท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน
54 **ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้น**
ฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 55 **เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และ**
โลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้ 56 **ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้**
นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 **พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้**
ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็
จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 **นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์**
ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่
กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์ 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรม
ศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู *(มธ 8:19-22; 10:36)*

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า
ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้ 61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่า
สาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **เรื่องนี้ทำให้**
ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ 62 **ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้น**
ไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร 63 **จิตวิญญาณเป็นที**
่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกั
บท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต 64 **แต่ในพวกท่าน**
มีบางคนที่ไม่เชื่อ เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และ
เป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ 65 และพระองค์ตรัสว่า **เหตุฉะนั้นเราจึงได้**
บอกท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของ
เราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น 66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์
หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า **ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไป**
ด้วยหรือ 68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวก
ข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์
69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระ
คริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ 70 พระเยซูตรัสตอบเขา
ว่า **เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่าน**
เป็นมารร้าย 71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน
เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่า
พระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่
จะฆ่าพระองค์ 2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวก
น้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย
เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ 4 เพราะว่าไม่มีผู้
ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่า
นี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด" 5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้
เชื่อในพระองค์ 6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "**ยังไม่ถึงเวลาของเรา
แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ 7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้
แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว
8 พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาล
นั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา**" 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้น
แก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์
ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหา
พระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน" 12 และประชาชน
ก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆ
ว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึง
พระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหาร
และทรงสั่งสอน 15 พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความ
เหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย" 16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า
"**คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็
จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเรา
เอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติ
สำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้
นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย 19 โมเสสได้ให้พระ
ราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษา
พระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม**" 20 คน
เหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน" 21 พระ

เยซูตรัสตอบเขาว่า “**เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ**
22 **โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสุหนัต (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่**
มาจากบรรพบุรุษ” และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้า
สุหนัต 23 **ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสุหนัต เพื่อมิให้ละเมิดพระราช**
บัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชาย
ผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ 24 **อย่าตัดสินตามที่เห็**
นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด” 25 เพราะฉะนั้นชาวกรุง
เยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มิใช่หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่
ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่าน
เลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ 27 แต่เรารู้ว่าคน
นี้มาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์
มาจากไหน” 28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ใน
พระวิหารว่า “**ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิ**
ได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงสัตย์จริง
แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ 29 **แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรา**
มาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา” 30 เขาทั้งหลายจึงหา
โอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่
ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อ
ในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำ
อัศจรรย์มากยิ่งกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” 32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชน
ซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้
เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ 33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราจะอยู่**
กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มา 34 **ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่**
นั้นท่านจะไปไม่ได้” 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหา
เขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและ
สั่งสอนพวกต่างชาติหรือ 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า “**ท่านทั้ง**
หลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา” และ “**ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไป**
ไม่ได้” ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและ
ประกาศว่า “**ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม** 38 **ผู้ที่เชื่อใน**
เรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า “แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วย
ชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น” ” 39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมาย

ถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทาน
พระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู
40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า แท้จริง ท่านผู้นี้เป็น
ศาสดาพยากรณ์นั้น 41 คนอื่นๆก็พูดว่า ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ แต่บาง
คนพูดว่า พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือ
ว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่ง
ดาวิดเคยอยู่นั้น 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันใน
เรื่องพระองค์ 44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้อง
พระองค์เลย 45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี
และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา 46 เจ้าหน้าที่
ตอบว่า ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า
พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ 48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟา
ริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ 49 แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูก
สาปแช่งอยู่แล้ว 50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น
และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 พระราชบัญญัติ
ของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้าง
หรือ 52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จง
ค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี 53 ต่าง
คนต่างกลับไปบ้านของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี
1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จ
เข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประ
ทับนั่งและสั่งสอนเขา 3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคน
หนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิง
ผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า หญิง
คนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ 5 ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้
เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้ 6 เขาพู
ดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรง
น้อมพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยิน
พวกเขาเลย 7 และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรง
ลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า **ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหิน
ขว้างเขาก่อน** 8 แล้วพระองค์ก็ทรงน้อมพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์
เขียนที่ดินอีก 9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจฉัย

ผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด
เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั้น 10 เมื่อพระเยซูทรง
ลุกขึ้นแล้ว และมิได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์
ตรัสกับนางว่า “**หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอา**
โทษเจ้าหรือ” 11 นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระ
เยซูตรัสกับนางว่า “**เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่า**
ทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก *(ยน 1:9)*

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เราเป็นความสว่าง**
ของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่ง
ชีวิต” 13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง
คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง” 14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**แม้เรา**
เป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะ
เรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจาก
ไหนและจะไปที่ไหน 15 **ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรา**
มิได้พิพากษาผู้ใด 16 **แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของ**
เราก็ถูกต้อง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วม
กับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 17 **ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียน**
ไว้ว่า “คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง” 18 **เราเป็นพยานให้แก่**
ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาก็เป็นพยานให้แก่เรา” 19 เหตุ
ฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน” พระเยซูตรัส
ตอบว่า “**ตัวเราก็ดี พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่าน**
รู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” 20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้
ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์
เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า
“**เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการ**
บาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้” 22 พวกยิว
จึงพูดกันว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า “**ที่ซึ่งเราจะไปนั้น**
ท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้” ” 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้งหลาย**
มาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็น
ของโลกนี้ 24 **เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของ**
ท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการ
บาปของตัว” 25 เขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านคือใครเล่า” พระเยซูตรัส
กับเขาว่า “**เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น** 26 **เราก็ยัง**
มีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรา
มานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่
โลก” 27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา 28

พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้**
แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจ
ชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่าง
นั้น 29 **และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิ**
ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์
เสมอ” 30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ 31 พระ
เยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า “**ถ้าท่านทั้งหลายดำรง**
อยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง 32 **และท่านทั้ง**
หลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็น
ไทย” 33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า “เราสืบเชื้อสายมาจากอับรา
ฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า “**ท่านทั้งหลาย**
จะเป็นไทย” ” 34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “**เราบอกความจริง**
แก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป 35 **ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัว**
เรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป 36 **เหตุฉะนั้นถ้าพระ**
บุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ
37 **เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาส**
ที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน 38 **เรา**
พูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็น
จากพ่อของท่าน” 39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็น
บิดาของเรา” พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตร**
ของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ 40 **แต่บัดนี้**
ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความ
จริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ 41 **ท่าน**
ทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ” เขาจึงทูลพระองค์ว่า “เรามิได้
เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า” 42 พระเยซู
ตรัสกับเขาว่า “**ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา**
เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี่แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของ
เราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา 43 **เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจ**
ถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ 44 **ท่านทั้ง**
หลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความ
ปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เดิมมา และมิได้ตั้งอยู่
ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสามันก็พู
ดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการ
มุสา 45 **แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง** 46 **มี**
ผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความ
จริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 **ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวจนะ**

ของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจาก
พระเจ้า 48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะ
มาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ 49 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราไม่มีผีสิง**
แต่ว่าเราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติ
เรา 50 **เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์**
นั้นจะทรงพิพากษา 51 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำ**
ของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย 52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า
เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตาย
แล้ว และท่านพูดว่า **ถ้าผู้ใดรักษาคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตาย**
เลย 53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวก
ศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า
54 พระเยซูตรัสตอบว่า **ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเรา**
ก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของ
เรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน 55 **ท่านไม่รู้จัก**
พระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์
เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระ
ดำรัสของพระองค์ 56 **อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นว**
ันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี 57 พวกยิวก็ทูล
พระองค์ว่า ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ
58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัม**
บังเกิดมานั้นเราเป็น 59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์
แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลาง
เขาเหล่านั้น

9

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคน
หนึ่งตาบอดแต่กำเนิด 2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า
พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา
เขาจึงเกิดมาตาบอด 3 พระเยซูตรัสตอบว่า **มิใช่ชายคนนี้หรือบิดา**
มารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏ
ในตัวเขา 4 **เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา**
เมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ 5 **ตราบใดที่เรายัง**
อยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก 6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์
ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของ
คนตาบอดนั้น 7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า **จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัม**
เถิด (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ 8 เพื่อนบ้าน

และคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า
“คนนี้มิใช่หรือที่เคยนั่งขอทาน” 9 บางคนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่
นว่า “เขาคล้ายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น” 10 เขาทั้ง
หลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร” 11 เขาตอบว่า “ชาย
คนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า “**จงไป
ที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย”** ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้”
12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่
ทราบ” 13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี 14 วันที่พระ
เยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต 15 พวกฟาริ
สีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า
“เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น”
16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะ
เขามิได้รักษาวันสะบาโต” คนอื่นว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้น
ได้อย่างไร” พวกเขาก็แตกแยกกัน 17 เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “
เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชาย
คนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์” 18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยว
กับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดา
มารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา 19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสอง
ว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด
ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น” 20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า
“เราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด 21
แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด
เราก็ไม่ทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้”
22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิว
ตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสีย
จากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขา
เถิด เขาโตแล้ว” 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและ
บอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้อยู่ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป”
25 เขาตอบว่า “ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่
ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้”
26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไร
ตาของเจ้าจึงหายบอด” 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว
และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้
นั้นด้วยหรือ” 28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา
แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส 29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้น
เราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน” 30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออ ช่างประหลาด
จริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตา
ของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใด

นมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น
32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่
บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ 33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะ
ทำอะไรไม่ได้ 34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า แกเกิดมาในการบาปทั้ง
นั้น และแกจะมาสอนเราหรือ แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย 35 พระเยซูทรง
ได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึง
ตรัสกับเขาว่า **เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ** 36 ชายคนนั้นทูล
ตอบว่า ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์
ได้ 37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่
กำลังพูดอยู่กับเจ้า** 38 เขาจึงทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ
แล้วเขาก็นมัสการพระองค์ 39 พระเยซูตรัสว่า **เราเข้ามาในโลกเพื่อ
การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคน
ที่มองเห็นกลับตาบอด** 40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยิน
อย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เราตาบอดด้วยหรือ 41 พระเยซูตรัสกับ
เขาว่า **ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้
ท่านพูดว่า เรามองเห็น เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมี
อยู่**

10

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

1 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มิได้เข้าไปในคอกแกะทาง
ประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร 2 แต่ผู้ที่เข้าทาง
ประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ 3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะ
ย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป
4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตาม
ท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน 5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย
แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า** 6 คำ
อุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของ
พระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **เรา
บอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย 8 บรรดา
ผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา 9 เรา
เป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก
แล้วจะพบอาหาร 10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลาย
เสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบู
รณ์ 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูง
แกะ 12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา**

เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไป
เสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป 13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะ
เขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย 14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และ
เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา 15 เหมือนพระบิดา
ทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูง
แกะ 16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มีอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็
ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็น
ฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว 17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึง
ทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก 18
ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเรา
เอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชานี้
เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา 19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตก
แยกกันอีก 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขา
ทำไม 21 พวกอื่นก็พูดว่า คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้
คนตาบอดมองเห็นได้หรือ

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็น
ฤดูหนาว 23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน 24
แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า จะทำให้
เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด
25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า **เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และ**
ท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็น
พยานให้แก่เรา 26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะ
ของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว 27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของ
เรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตนิ
รันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิง
แกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะ
นั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไป
จากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอ
นหนึ่งอันเดียวกัน 31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์
ให้ตาย 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดี**
หลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหิน
จะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า 33 พวกยิวทูลตอบ
พระองค์ว่า เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพูด
หมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า 34 พระเยซู
ตรัสตอบเขาว่า **ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า**
เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ 35 **ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียก**

ผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้ 36 **ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท เพราะเราได้กล่าวว่า เราเป็นบุตรของพระเจ้า อย่างนั้นหรือ** 37 **ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย** 38 **แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเถิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา** 39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง 42 และมีคนหลายคนที่นั่นได้เชื่อในพระองค์

11

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่ 3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่ 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า **โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น** 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส 6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า **ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด** 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็วๆนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ 9 พระเยซูตรัสตอบว่า **วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้** 10 **แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา** 11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า **ลาซารัสสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น** 12 พวกสาวก

ของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี” 13 แต่
พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัส
ถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า “**ลาซา
รัสตายแล้ว** 15 **เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น
เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด**” 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิ
ดุมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วย
กันกับพระองค์” 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่า เขาเอาลาซา
รัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและ
มารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธารู้ข่าวว่า
พระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ใน
เรือน 21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้อง
ชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย 22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า
สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่
พระองค์” 23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “**น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก**”
24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีก
ในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” 25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “**เรา
เป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขา
ตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก** 26 **และผู้ใดที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตาย
เลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม**” 27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะ
เสด็จมาในโลก” 28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้อง
สาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า” 29 เมื่อมารีย์
ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไป
ในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น 31 พวกยิวที่อยู่กับ
มารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดิน
ออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์” 32 ครั้นมารีย์
มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาท
ของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี่ น้องชาย
ของข้าพระองค์คงไม่ตาย” 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอ
ร้องไห้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อน
พระทัยและทรงเป็นทุกข์ 34 และตรัสถามว่า “**พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้
ที่ไหน**” เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด” 35 พระ
เยซูทรงพระกันแสง 36 พวกยิวจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียง
ไร” 37 และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คน
นี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ
อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า “**จง
เอาศิลาออกเสีย**” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว” 40 พระ
เยซูตรัสกับเธอว่า “**เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะ
ได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า**” 41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้
ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “**ข้าแต่พระบิดา
ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์**
42 **ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้า
พระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี่ เพื่อเขา
จะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา**” 43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้น
แล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “**ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด**” 44 ผู้
ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย
พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด**” 45 ดังนั้น
พวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อใน
พระองค์ 46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระ
เยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

47 ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้
วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ
48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะ
มาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป” 49 แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคา
ยาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่าน
ทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย 50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่
เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้ง
ชาติต้องพินาศ” 51 เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขา
เป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์
แทนชนชาตินั้น 52 และมิใช่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวม
บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน
53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย 54
เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จ
ออกจากที่นั่นไปยังถิ่นทีอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม
และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ 55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเท
ศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้น
ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว 56 เขาทั้งหลาย

จึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว
า ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้
หรือ 57 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้
ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี *(มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)*

1 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่
ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย 2 ที่นั่นเขาจัดงาน
เลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคน
หนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ 3 มารีย์จึงเอาน้ำมัน
หอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมา
ชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น 4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อ
ยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า
5 เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาริอัน แล้วแจกให้
แก่คนจน 6 เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขา
เป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น 7 พระเยซู
จึงตรัสว่า **ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา**
8 **เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป**
9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์
ไม่ใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์
ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย 10 แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะ
ฆ่าลาซารัสเสียด้วย 11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคน
ออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย *(มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)*

12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระ
เยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม 13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออก
ไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ
14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำ
เขียนไว้ว่า 15 ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอ
ทรงลูกลาเสด็จมา 16 ทีแรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุ
การณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มี
คำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้น

ถวายพระองค์ 17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์
ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้น
มาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้ 18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหา
พระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น 19 พวก
ฟาริสีจึงพูดกันว่า “ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตาม
เขาไปหมดแล้ว”

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ
้าง 21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี
และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู” 22 ฟีลิป
จึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับ
สง่าราศี 24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลง
ไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไป
แล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก 25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต
และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้นิรันดร์ 26 ถ้า
ผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติ
เราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรง
ประทานเกียรติแก่ผู้นั้น 27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะ
พูดว่าอะไร จะว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้
พ้นเวลานี้” อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเรา
จึงมาถึงเวลานี้ 28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับ
เกียรติ”** แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะ
ให้รับเกียรติอีก” 29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พู
ดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” 30
พระเยซูตรัสตอบว่า “**เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา
31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดี๋ยวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูก
โยนทิ้งออกไปเสีย 32 และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว
เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”** 33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อ
สำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร 34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์
ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุ
ไฉนท่านจึงว่า “**บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น**” บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใด
เล่า” 35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลาย
อีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความ**

มืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทาง
ไหน 36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น
เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จ
จากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา 37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรง
กระทำการอัศจรรย์หลายประการทีเดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่
เชื่อในพระองค์ 38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า
พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกร
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด 39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อ
ไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า 40 พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้ง
หลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของ
เขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้
หาย 41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล
าวถึงพระองค์ 42 อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์
ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรง
ว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา 43 เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของ
มนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า 44 พระเยซูทรงประกาศว่า
ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
45 และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 46 เราเข้ามาในโลก
เป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมิได้อยู่ในความมืด 47 ถ้าผู้ใด
ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรา
มิได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด 48 ผู้ใดที่
ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำ
ที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย 49 เพราะ
เรามิได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดา
ผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา 50 เรารู้ว่าพระ
บัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เรา
ก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา

13

ก่อนเทศกาลปัสกา *(มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)*

1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้ว
ที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของ
พระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

2 ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสอิส
คาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ 3 พระเยซูทรงทราบว่าพระ
บิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบ

ว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า 4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจาก
การรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรง
เอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ 5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้ง
ต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้นั้น 6
แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์
เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ” 7 พระเยซูตรัสตอบ
เขาว่า “**สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะ
เข้าใจ**” 8 เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์
ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วน
ในเราไม่ได้**” 9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่
เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”
10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “**ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก
ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาด
แล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน**” 11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศ
พระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “**ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน**”
12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์
และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า “**ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้
กระทำแก่ท่านหรือ** 13 **ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์
พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น** 14 **ฉะนั้นถ้า
เราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของ
พวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย** 15 **เพราะว่า
เราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำ
แก่ท่าน** 16 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็
ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้** 17 **ถ้าท่านรู้ดังนี้
แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข** 18 **เรามิได้พูดถึงพวกท่าน
สิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ
ที่ว่า “ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกส้นเท้าต่อเรา”** 19 **เราบอก
ท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น
แล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น** 20 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้
ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับ
พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”**

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ *(มธ 26:20-25;* มก *14:17-21;* ลก *22:21-22)*

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และ
ตรัสเป็นพยานว่า “**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่าน
จะทรยศเรา**” 22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์
ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 23 มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระ
ทรวงของพระเยซู 24 ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่า

คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของ
พระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร”
26 พระเยซูตรัสตอบว่า “**คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้**”
และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสอิสคาริโอ
ทบุตรชายซีโมน 27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิง
ในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “**ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด**”
28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นทีเอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึง
ตรัสกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัส
บอกเขาว่า “จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น” หรือตรัส
บอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง 30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทาน
อาหารชิ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน 31 เมื่อเขา
ออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า “**บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว
และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ 32 ถ้าพระเจ้าได้รับ
เกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติ
ในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ 33 ลูกเล็กๆเอ๋ย
เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่
เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ “ที่เราไปนั้นเจ้า
ทั้งหลายไปไม่ได้” 34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้า
รักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและ
กันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้ง
ปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”**

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ *(มธ 26:33-35;* มก *14:29-31;* ลก *22:33-34)*

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่
ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไป
เดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป**” 37 เปโตรทูลพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้า
พระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์” 38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ท่านจะ
สละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไก่
ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง**”

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ *(1* คร *15:51-52; 1* ธส *4:14-17)*

1 “**อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเรา
ด้วย 2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเรา
คงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และ**

ถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไป
อยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 ท่าน
ทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น 5 โธมัสทูลพระองค์
ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน
พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เรา**
เป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้
นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 **ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย**
และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์ 8 ฟีลิปทูล
พระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลาย
เห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ฟีลิปเอ๋ย**
เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้
เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ขอสำแดง
พระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น 10 **ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ใน**
พระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
นั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรง
กระทำพระราชกิจของพระองค์ 11 **จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระ**
บิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการ
เหล่านั้นเถิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำ**
กิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่
กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา 13 **สิ่งใดที่ท่านทั้ง**
หลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะ
ทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร 14 **ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา**
เราจะกระทำสิ่งนั้น 15 **ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของ**
เรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

16 **เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบ**
ประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป
17 **คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็**
นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะ
พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน 18 **เราจะไม่**
ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน 19 **อีกหน่อย**
หนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเรา

เป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า
เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน 21 ผู้
ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา
และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา
และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา" 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริ
โอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์
แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก" 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
"ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรง
รักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่
รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา
แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่าน
ทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้น
คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา
พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึง
ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่าน
นั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัว
เลย 28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า "เราจะจากไปและจะกลับมา
หาท่านอีก" ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า "เราจะไปหา
พระบิดา" เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้
เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อ
เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่นี้ไปเราจะไม่
สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มี
สิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรง
บัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลาย
ไปกันเถิด"

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา
2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกก
ิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 ท่านทั้งหลาย
ได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน 4 จง
เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้
นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจาก

ท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย 7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 นี้คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า "ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา" ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็

คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา 23 ผู้ที่
เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลาง
พวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะไม่
มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดา
ของเรา 25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของ
พวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามา
หาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิ
ดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และ
ท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่
แรกแล้ว

16

คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน *(มธ 24:9-10;* ลก *21:16-19)*

1 เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ
2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหาร
ชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า 3 เขาจะ
กระทำดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 แต่
ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึก
ว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามิได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่
แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์
ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า พระองค์จะเสด็จ
ไปที่ไหน 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่าน
จึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เรา
จากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้
ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้
พระองค์มาหาท่าน 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรง
กระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึง
การพิพากษา 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึง
ความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้ง
หลายจะไม่เห็นเราอีก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้
ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

12 **เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับ**
ไว้ไม่ได้ 13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว
พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะ
ไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน
และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น
14 **พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่ง**
ที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย 15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมี
นั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่ง
เป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้น
คืนชีพของพระองค์
16 **อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่าน**
ก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา 17 สาวกบางคนของพระองค์
จึงพูดกันว่า ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า **อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะ**
ไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา และ **เพราะเรา**
ไปถึงพระบิดา เหล่านี้หมายความว่าอะไร 18 เขาจึงพูดกันว่า นั้น
หมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า **อีกหน่อย** เราไม่ทราบว่า สิ่งที่
พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร 19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยาก
ทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เรา**
หมายความว่าอะไรที่พูดว่า อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไป
อีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา 20 **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า**
ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลาย
จะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชม
ยินดี 21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึง
กำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกถึงความเจ็บปวด
นั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก 22 ฉันใดก็
ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจ
ท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่าน
ได้ 23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์
จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่ง
ใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่าน
จะมีเต็มเปี่ยม 25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเรา
จะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดา
อย่างแจ่มแจ้ง 26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และ
เราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน 27 เพราะว่า
พระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรา
มาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เรา

จะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก 29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์
ว่า ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา 30
เดี๋ยวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้
ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจาก
พระเจ้า 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ**
32 **ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจาย**
ไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้
เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา 33 **เราได้บอกเรื่องนี้แก่**
ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์
ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว

17

การอธิษฐานอย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู

1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและ
ตรัสว่า **พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของ**
พระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์
2 **ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้ง**
สิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์
ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น 3 **และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขา**
รู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซู
คริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา 4 **ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์**
ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์
กระทำนั้นสำเร็จแล้ว 5 **บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้**
ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้า
พระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา 6 **ข้าพระองค์ได้**
สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทาน
ให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์
แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษา
พระดำรัสของพระองค์แล้ว 7 **บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์**
ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ 8 **เพราะว่าพระดำรัสที่**
พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว
และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขา
เชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 9 **ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อ**
เขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์
ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ 10 **ทุกสิ่ง**
ซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของ
พระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่า

นั้น 11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายังอยู่ในโลก
นี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์
ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่
ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ 12 เมื่อข้าพระองค์ยัง
อยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้
โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูก
ของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ 13 และบัดนี้ข้าพระองค์
กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อ
เขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม 14 ข้า
พระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้
เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่
ของโลก 15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก
แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย 16 เขาไม่ใช่ของโลก
เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้
บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความ
จริง 18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้
เขาไปในโลกฉันนั้น 19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะ
เห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด
้วยเช่นกัน 20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่
เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อ
เขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดา
ทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็
นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลก
จะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้
ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอ
ันเดียวกันนั้น 23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้า
พระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ
์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์
ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ 24 พระบิดาเจ้าข้า
ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้า
พระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะ
ได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก 25 โอ ข้า
แต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จัก
พระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 26 ข้า
พระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศ

ให้เขารู้อีก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา

18

พระเยซูในสวนเกทเสมนี ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม *(มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)*

1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของ
พระองค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปใน
สวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะ
ว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันทีนั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึง
พาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคม
ถือไต้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับ
พระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า **ท่านทั้งหลายมาหาใคร**
5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ พระเยซูตรัสกับเขา
ว่า **เราคือผู้นั้นแหละ** ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้น
ด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราคือผู้นั้นแหละ** เขาทั้ง
หลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า **ท่าน
มาหาใคร** เขาทูลตอบว่า มาหาเยซูชาวนาซาเร็ธ 8 พระเยซูตรัสตอบ
ว่า **เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็
จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด** 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซู
ตรัสไว้แล้วว่า **คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่
ได้เสียไปสักคนเดียว** 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้
คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมั
ลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า **จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่ม
ถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ**

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส *(มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)*

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซู
มัดไว้ 13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของ
คายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น 14 คายาฟาสผู้นี้แหละที่
แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู *(มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)*

15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไป
ด้วย สาวกคนนั้นเป็นทีรู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซู
ถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวก
อีกคนหนึ่งนั้นทีรู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่

เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป 17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า
“ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น” 18 พวกผู้รับ
ใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็
ยืนผิงไฟกัน เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำ
สอนของพระองค์ 20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “**เราได้กล่าวให้โลกฟัง
อย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่
พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย 21 ท่าน
ถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขา
รู้ว่าเรากล่าวอะไร**” 22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่ง
ซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า “เจ้าตอบมหา
ปุโรหิตอย่างนั้นหรือ” 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “**ถ้าเราพูดผิด จงเป็น
พยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเราทำไม**” 24 อันนาสจึง
ให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 25
ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า “เจ้าเป็นสาวก
ของคนนั้นด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ข้าไม่เป็น” 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของ
มหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า “ข้าเห็นเจ้า
กับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ” 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใด
นั้นไก่ก็ขัน

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต *(มธ 27:1-14;* มก *15:1-5;* ลก
23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียม เป็น
เวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็น
มลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถาม
ว่า “พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้” 30 เขาตอบท่านว่า “ถ้าเขาไม่ใช่
ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน” 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า
“พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด” พวกยิวจึง
เรียนท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการ
ผิดกฎหมาย” 32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรั
สว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร 33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรีโทเรี
ยมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวก
ยิวหรือ” 34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า “**ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่าน
เองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา**” 35 ปีลาตทูลตอบว่า
“เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้
กับเรา ท่านทำผิดอะไร” 36 พระเยซูตรัสตอบว่า “**อาณาจักรของเรามิได้**

เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้ 37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ พระเยซูตรัสตอบว่า **ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา** 38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า ความจริงคืออะไร เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย *(มธ 27:15-26;* มก *15:6-15;* ลก *23:18-25)*

39 แต่ พวก ท่าน มี ธรรมเนียม ให้ เรา ปล่อย คน หนึ่ง ให้ แก่ ท่าน ใน เทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส บารับบัสนั้นเป็นโจร

19

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโบยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย 5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ดูคนนี้ซิ 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย 7 พวกยิวตอบท่านว่า พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า 8 ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9 ท่านเข้าไปในศาลปรีโทเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า ท่านมาจากไหน แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด 10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้ 11 พระเยซูตรัสตอบว่า **ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน** 12

ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า “ถ้า
ท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็
พูดต่อสู้ซีซาร์” 13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่
งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์
14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า
“ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย” 15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า “เอา
เขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่าน
จะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่
ตอบว่า “เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน *(มธ 27:33-54;* มก *15:22-39;* ลก *23:33-47)*
16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระ
เยซูไป 17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหน
ึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา 18 ณ ที่นั้น
เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรง
อยู่กลาง 19 ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้
นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว” 20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้
อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้น
เขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน 21 ฉะนั้นพวกปุโรหิต
ใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขออย่าเขียนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว”
แต่ขอเขียนว่า “คนนี้บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว” ” 22 ปีลาตตอบ
ว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป” 23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่
กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหาร
ทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์ชั้นใน
นั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง 24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เรา
อย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อ
พระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า “เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อ
ของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน” พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ 25 ผู้
ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้าสาวของ
พระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา 26 ฉะนั้นเมื่อ
พระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์
ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “**หญิงเอ๋ย จงดู
บุตรของท่านเถิด**” 27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “**จงดูมารดา
ของท่านเถิด**” และตั้งแต่เวลานั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้าน
ของตน 28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระ

คัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า “**เรากระหายน้ำ**” 29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยว
วางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึง
พระโอษฐ์ของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์
ตรัสว่า “**สำเร็จแล้ว**” และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิต
ออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทุบขาของผู้ที่ถูก
ตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะ
บาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทุบ
ขาของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่
เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทุ
บขาของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์
และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำ
พยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้ง
หลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่ง
ว่า “พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว” 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อ
หนึ่งว่า “เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง”

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ *(มธ 27:57-60;* มก *15:43-47;* ลก *23:50-56)*

38 หลังจากนี้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซู
เพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอม
ให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรก
ไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือ
มดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกว่ากิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขา
อัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตาม
ธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้
นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย
42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขา
จึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ *(มธ 28:1-10;* มก *16:1-14;* ลก *24:1-43)*

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ
เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและ
สาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระ

ผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้
ที่ไหน 3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น 4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสอง
คน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน 5 เขาก้มลงมองดู
เห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภาย
หลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ 7 และผ้าพันพระเศียรของ
พระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก 8 แล้วสาวกคนนั้นทีมาถึ
งอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ 9 เพราะว่าขณะนั้นเขายัง
ไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย 10 แล้
วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก้มลง
มองดูที่อุโมงค์ 12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่
ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่
เบื้องพระบาท 13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอ
ตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย
แล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” 14 เมื่อมารีย์พู
ดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่า
เป็นองค์พระเยซู 15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า “**หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้า
ตามหาผู้ใด**” มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์
ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์
ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป” 16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “**มาร
ีย์เอ๋ย**” มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่งแปลว่า อาจารย์
17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “**อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหา
พระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เรา
จะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไป
หาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย**” 18 มารีย์มักดาลา
จึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้
ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โธมัส

19 ค่ำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขา
อยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลาง
เขา และตรัสกับเขาว่า “**สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด**”
20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้าง
ของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี
21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “**สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลาย
เถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉัน**

นั้น 22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือ
เขา และตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด**
23 **ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยก
เสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะ
ติดอยู่กับผู้นั้น**

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโธมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโธมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดุมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสอง
คนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา 25 สาวกอื่นๆจึงบอกโธมั
สว่า เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่โธมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า
ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้า
แยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่สีข้างของ
พระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย 26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของ
พระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว
พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า **สันติสุข
จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด** 27 แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า **จง
ยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่สีข้างของเรา อย่า
ขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด** 28 โธมัสทูลตอบพระองค์ว่า องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์ 29 พระเยซู
ตรัสกับเขาว่า **โธมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็น
เราแต่เชื่อก็เป็นสุข**

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้า
เหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ 31 แต่การที่ได้
จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็น
พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิต
โดยพระนามของพระองค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่า
สาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่าง
นี้ 2 คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่า ดิดุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคา
นาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีก
สองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทั้งหลายจึงพูดกับท
่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับ
ปลาไม่ได้เลย 4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่
รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วย
ปลา
5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “**ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า**” เขาทูล
ตอบพระองค์ว่า “ไม่มี” 6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**จงทอดอวน
ลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง**” เขาจึงทอดอวนลงและ
ได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ 7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึง
บอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์
พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะ
เขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล 8 แต่สาวกอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆ
มา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกล
ประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) 9 เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟ
อยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง 10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลาย
ว่า “**เอาปลาที่ได้เมื่อกี้นี้มาบ้าง**” 11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง
อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็
ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “**เชิญมารับประทานอาหารกัน
เถิด**” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด”
เพราะเขารู้อยู่ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปัง
แจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย 14 นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรง
สำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืน
พระชนม์

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “**ซี
โมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ**” เขา
ทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้า
พระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “**จงเลี้ยงลูกแกะของเรา
เถิด**” 16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “**ซีโมนบุตรชายโยนาห์
เอ๋ย ท่านรักเราหรือ**” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “**จง
เลี้ยงแกะของเราเถิด**” 17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า “**ซีโมนบุตร
ชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ**” เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถาม
เขาครั้งที่สามว่า “**ท่านรักเราหรือ**” และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์

เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รัก
พระองค์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงเลี้ยงแกะของเราเถิด**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

18 **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอวเอง**
และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะ
เหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอวท่าน และพาท่านไปที่
ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป 19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโต
รจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่าง
นั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า **จงตามเรามาเถิด** 20 เปโตรเหลียวหลังเห็น
สาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของ
พระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า
ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระ
เยซูว่า พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร 22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า
ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า
ท่านจงตามเรามาเถิด 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึง
ลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า สาวกคนนั้นจะ
ไม่ตาย แต่ตรัสว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามานั้น จะเป็นเรื่อง**
อะไรของท่านเล่า 24 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้
และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคำพยานของเขาเป็นความ
จริง 25 มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง
ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอ
เมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ ลูกา แพทย์ที่รัก (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลักในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันทิโอก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแพร่พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆ แต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซีซารียาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันทิโอกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซิลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซารียา และในที่สุดได้ผจญกับเรืออับปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้านั้นส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการ

ทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแพร่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปล่า ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดลใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเธโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว
ถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่
พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์
แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น 3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์
ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง
พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏ
แก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไป
จากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์
ตรัสว่า “**ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั่นแหละ 5 เพราะว่ายอห์น
ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพ
ติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**” 6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อม
กัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราช
อาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ” 7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
“**ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้
โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทาน**

ฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้ง
หลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว
้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่น
นั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมี
เมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชาย
สองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลี
เอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจาก
ท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็
นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ *(ลก 24:49)*

12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
ระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุง
เยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้ง
เปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟีลิปกับโธมัส บารโธโลมิวกับมัทธิว ยาก
อบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่
นั้น 14 พวกเขาร่วมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง
และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธีอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดาส

15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้
นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า 16 “ท่านพี่น้องทั้งหลาย
จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้
โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู
17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้ 18 ฝ่าย
ผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตก
กลางตัวไส้พุงทะลักออกมาหมด 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุง
เยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา
คือทุ่งโลหิต 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า “ขอให้ที่อาศัยของเขา
รกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น” และ “ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่ง
ของเขา” 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอ
ตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของ
ยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะ
ต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” 23 เขาทั้ง

หลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่า
ยุสทัส และมัทธีอัส 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรง
ทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือก
คนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวก
แทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน” 26 เขา
ทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัคร
สาวกสิบเอ็ดคนนั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคศเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่
แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก
้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสัณฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และ
กระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด 5 มี
พวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุง
เยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคน
ต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์
ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่
หรือ 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของ
เรา 9 เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโป
เตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย
10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบีย
ซึ่งขึ้นกับนครไซรีน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว
11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าว
ถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง” 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจ
และฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน” 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “คนเหล่า
นั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้ง
ปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้
เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16
แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
17 “พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามา
เหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของ

ท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณ
ของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะ
สำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้อง
ล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะ
กลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ก็จะรอด 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด
คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลาย
ทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้า
ได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่
แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วง
หน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและ
ประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วย
ทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำ
พระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้
เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับท
่ี่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมิได้หวั่นไหว 26 เพราะฉะนั้นจิตใจ
ของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนัง
ของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรง
ทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของ
พระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่ง
ชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสี
พระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
มีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่าน
สิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึง
ทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้
แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบั้นเอว
ของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบน
พระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึง
การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้
ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป 32 พระเยซูนี้พระเจ้า
ได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33
เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และ
ครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา
พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว
34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 36 เหตุ

ฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและของประทานแห่งพระวิญญาณ

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตร
และอัครสาวกอื่นๆว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี 38 ฝ่าย
เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนาม
แห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของ
ท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 39 ด้วย
ว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คน
ทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียก
มาเฝ้าพระองค์ 40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติ
เขาว่า จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้
นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน 42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่น
คงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจ
กันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน 43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุก
คน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ
44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สิ่งของของ
เขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สมบัติ
และสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ 46 เขาได้ร่วมใจ
กันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหาร
ด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป 47 ทั้งได้สรรเสริญ
พระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่
กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็น
เวลาบ่ายสามโมง 2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคย
หามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทาน
จากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร 3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไป
ในพระวิหารก็ขอทาน 4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า จงดูพวก
เราเถิด 5 คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน 6 เปโตรก
ล่าวว่า เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือ

ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด 7 แล
้วเปโตรจับมือขวาของเขาพยุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขา
ก็มีกำลัง 8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเป
โตรและยอห์น เดินเต้นโลดสรรเสริญพระเจ้าไป 9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดิน
และสรรเสริญพระเจ้า 10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงาม
แห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งใน
เหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น 11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอ
ยู่ ฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน
ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านชนชาติอิสราเอลทั้ง
หลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับ
ว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง 13 พระเจ้า
ของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรง
โปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจ
จะปล่อยพระองค์ไป 14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์
บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย
15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็น
ขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ 16 โดยความเชื่อในพระนาม
ของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและ
รู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หาย
ปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าท่านทั้งหลาย
ได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่าน
ก็ทำเหมือนกันด้วย 18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศ
ไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระ
คริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้าง
ความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาชื่นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า 20 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่
อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว 21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับ
ไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดย
ปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก 22
ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้า
ของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือน

อย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้
นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน 23 และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้
หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศ
ไปจากท่ามกลางประชาชน 24 และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซามู
เอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้ 25 ท่าน
ทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า
บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า
26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึง
ทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย
โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับ
นายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง 2 ด้วยเขาเป็น
ทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึง
เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู 3 เขาจึงจับท่านทั้งสอง
จำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว 4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำ
สอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

5 ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์
6 ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆ
ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม 7 เมื่อ
เขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า ท่านทั้ง
สองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด 8 ขณะนั้นเปโตรประกอบ
ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวแก่เขาว่า ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและ
พวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล 9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวัน
นี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว 10
ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของ
พระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้
หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน 11 พระองค์เป็น ศิลา ที่ท่าน
ทั้งหลายผู้เป็น ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว
12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่
ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสอง
ขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคน
ทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู 14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นทีหายโรคยืนอยู่กับเปโตร
และยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ 15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตร
และยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน 16 ว่า “เราจะ
ทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น
ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
17 แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใด
เลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง” 18 เขาจึง
เรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออก
พระนามของพระเยซูอีกเลย 19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การ
ที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของ
พระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด 20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตาม
ที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้” 21 เมื่อเขาขู่สำทับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็
ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น
เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้ง
สิ้นทีพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน 24 เมื่อเขาทั้งหลายได้
ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้า
ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่า
นั้น 25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เหตุ
ใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการ
ที่ไร้ประโยชน์ 26 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนัก
ปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์”
27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และ
ชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว 28 ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์และพระดำริของ
พระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น 29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า
ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของ
พระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า 30 เมื่อพระองค์ได้ทรง
เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมาย
สำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้
บริสุทธิ์ของพระองค์” 31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้

หวั่นไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน
32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของ
ที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง 33 อัครสาวกจึงเป็นพยาน
ด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอัน
ใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน 34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใด
มีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา 35 วางไว้
ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ 36 ฝ่าย
โยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็น
พวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่
เท้าของอัครสาวก

5

อานาเนียและสัปฟีราถึงแก่ความตาย
1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปฟีราได้ขายที่ดินของ
ตน 2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย และ
อีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก 3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า
"อานาเนีย เหตุไฉนซาตานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ 4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็
เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ
มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้
มุสาต่อพระเจ้า" 5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคน
ทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้น
ห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง 7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยา
ของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า
"เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด" หญิงนั้นจึงตอบว่า "
ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ" 9 เปโตรจึงถามนางว่า "ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกัน
ทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคน
ที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย"
10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข
้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง
11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้
ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วย
มือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซา
โลมอน 13 และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขา
มาก 14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน 15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบน
ที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูก
เขาบางคน 16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม
พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มี
ความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง 19 แต่ใน
เวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัคร
สาวกออกไป บอกว่า 20 จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความ
แห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง 21 เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่ง
เช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่าน
ได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล
้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่
พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็น
คุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็น
ผู้ใดอยู่ข้างใน 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวก
ปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็น
อย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้ง
หลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร 26 แล้วนา
ยทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมา
โดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัคร
สาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า เราได้กำชับพวก
เจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่
ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้น
ตกอยู่กับเรา

เปโตรได้ฟ้องสภา

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อ
ฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดย
แขวนไว้ที่ต้นไม้นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็น
ขึ้นมาใหม่ 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของ
พระองค์ให้เป็นเจ้าชาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอล
กลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา 32 เราทั้งหลาย

จึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย
33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัคร
สาวกเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่าย
พระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้
พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขา
ว่า ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธุดาสอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตาม
ประมาณสี่ร้อยคน แต่ธุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็
กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาว
กาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คน
ให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟัง
เขาก็กระจัดกระจายไป 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จง
ปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิด
หรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า
ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับ
พระเจ้า

สาวกที่ถูกข่มเหงยังคงยินดีและเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัคร
สาวกเข้ามาแล้ว จึงเฆี่ยนและกำชับ ไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้ว
ก็ปล่อยไป 41 พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็
นว่า ตนสมจะได้รับการหลู่เกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น 42 ที่ใน
พระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของ
พระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรู
เพราะในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาว
กรีก 2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้ว
กล่าวว่า ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็หาควร
ไม่ 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการ
งานนี้ 4 ฝ่ายพวกเราจะขะมักเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอ

ไป 5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความ
เชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปาร
เมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายศาสนายิว
6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้
อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา 7 การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้
เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุ
โรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

8 ฝ่าย สเท เฟน ประกอบ ด้วย ความ เชื่อ และ ฤทธิ์ เดช จึง กระทำ การ
มหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน 9 แต่มีบางคนมาจาก
ธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบระติน มีทั้งชาวไซรีน ชา
วอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิลีเซียและเอเชีย ได้ลุกขึ้นพากันมาไล่
เลียงกับสเทเฟน 10 คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่าน
กล่าวแก่เขาไม่ได้ 11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่น
ประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า 12 เขายุยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่
กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา 13 ให้พยาน
เท็จมากล่าวว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญั
ติไม่หยุดเลย 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะทำลาย
สถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา 15 พวกสมาชิก
สภาต่างเพ่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

7

1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า เรื่องนี้จริงหรือ

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส
ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อ
ท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
3 และได้ตรัสกับท่านว่า เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติ
พี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น 4 อับราฮัมจึงออกจาก
แผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของ
ท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่
ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมี
มรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร
พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อ
สายของท่านที่มาภายหลังท่าน 6 พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะ
ไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะ

ข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 7 พระเจ้าตรัสว่า “และเราจะพิพากษาประเทศ
ที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่
นี้” 8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสุหนัตไว้กับอับราฮัม เหตุฉะ
นั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสุหนัตในวันทีแปด อิส
อัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็น
บรรพบุรุษของเรา 9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไป
ยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ 10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟ
ให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นทีโปรดปรานและ
มีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่าน
จึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน
11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน
และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร 12 ฝ่ายยาโคบ
เมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้ง
แรก 13 พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จัก
วงศ์ญาติของตนด้วย 14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติ
ของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา 15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่า
นกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ 16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมือง
เชเคมในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์
บิดาของเชเคม 17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้
กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ 18 จนกระทั่ง
กษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ 19 กษัตริย์องค์นั้นได้
ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลู
กอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ 20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่า
งงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน 21 และเมื่อลูกอ
่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตร
ชายของตน 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์
มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ 23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุ
ได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติ
อิสราเอล 24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาว
อียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น 25 ด้วยคาดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจ
ว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้น
ไม่ 26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขา
กลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า “เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกัน
เล่า” 27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า “ใคร
แต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา 28 เจ้าจะฆ่าเรา
เสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ” 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนี
ไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นั่น 30 ครั้น

ล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ
แก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเส
สเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆก็มีพระสุรเสียง
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา 32 ว่า “เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษ
ของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้า
ของยาโคบ” โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู 33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็น
เจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้า
ยืนอยู่นี้เป็นทีบริสุทธิ์ 34 ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเรา
ที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเรา
ลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์”
35 โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า “ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบ
ครองและผู้พิพากษาพวกเรา” โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่าน
ที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้
ช่วยให้พ้น 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการ
มหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุ
รกันดารสี่สิบปี 37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “องค์
พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดา
พยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน
ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น” 38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรก
ันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษ
ของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย 39 บรรพบุรุษ
ของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วย
มีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า “ขอ
สร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้
ที่ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้า
ไม่ทราบ” 41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่อง
สัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น
42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวใน
ท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า “โอ วงศ์วาน
อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุ
รกันดารถึงสี่สิบปีหรือ 43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเลค
และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรู
ปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก”
44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน
ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่
ได้เห็น 45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึง
ขนตามเยซูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้า

ได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสืบมาจนถึง
สมัยดาวิด 46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจ
ปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอน
เป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ 48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหา
ได้ประทับในพระวิหารซึ่งมือมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์
ได้กล่าวไว้ว่า 49 “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับ
เรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น
มิใช่หรือ” 51 ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดื้อ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระ
วิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่าง
นั้นด้วย 52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้
ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบ
ธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย 53 คือ
ท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษา
พระราชบัญญัตินั้นไม่”

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้า
ใส่สเทเฟน 55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดู
สวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็น
ช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” 57 แต่เขาทั้ง
ปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน 58 แล้วขับไล่ท่าน
ออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝาก
เสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล 59 เขาจึงเอา
หินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ้อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอ
ทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” 60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้อง
เสียงดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้”
เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล่วงหลับไป

8

เซาโลข่มเหงคริสตจักร

1 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการ
ข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวก
อัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแว่นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย 2 ผู้ที่เกรง
กลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง 3 ฝ่าย

เซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปฉุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์
4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระ
วจนะนั้น 5 ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์
ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ
เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น
7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วอ
อกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ
8 จึงเกิดความปลื้มปีติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ
9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และ
ได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคน
ทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า "ชายคนนี้เป็นมหิทธิ
ฤทธิ์ของพระเจ้า" 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้
คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่อง
อาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลาย
ก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อ
รับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจร
รย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิปได้กระทำ 14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ใน
กรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึง
ให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐาน
เผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 (ด้วยว่าพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาใน
พระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น) 17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล
้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่า
นั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงิน
มาให้อัครสาวก 19 และว่า "ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อ
ข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์" 20 ฝ่าย
เปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า "ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด
เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วน
หรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตร
ของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และ
อธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดใน
ใจของเจ้า 23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันธนะแห่ง

ความชั่วช้า 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็น
เจ้าเผื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่
ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว 25 ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศ
พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้
ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ขันทีชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟีลิปว่า จงลุกขึ้นไปยังทิศ
ใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย
27 ฝ่ายฟีลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็น
ข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็น
นายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม
28 ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่
29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟีลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดรถม้านั้นเถิด 30
ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์
จึงถามว่า ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ 31 ขันทีจึงตอบว่า ถ้าไม่มีใคร
อธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้ ท่านจึงเชิญฟีลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน 32 พระ
คัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถู
กนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่าน
ก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น 33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่
ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของ
ท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว 34 ขันที
จึงถามฟีลิปว่า ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท
านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด 35 ฝ่ายฟีลิปจึงเริ่มเล่าจับต้น
กล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู 36 ครั้นกำลังเดินทางไป
ก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้
ข้าพเจ้ารับบัพติศมา 37 และฟีลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับ
ได้ และขันทีจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของ
พระเจ้า 38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟี
ลิปกับขันที ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว
พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่ได้
เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้ได้พบฟีลิปที่เมือง
อาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจน
ท่านมาถึงเมืองซีซารียา

9

เซาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

1 ฝ่ายเซาโลยังขู่คำรามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึง
ไปหามหาปุโรหิต 2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้า
พบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
3 เมื่อเซาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่าง
ส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ 4 เซาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระ
สุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “**เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม**” 5 เซาโล
จึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้า
ตรัสว่า “**เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถีบประตักก็ยากนัก**” 6 เซาโลก็
ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์
จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “**เจ้าจงลุก
ขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้**”
7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้น
แต่ไม่เห็นใคร 8 ฝ่ายเซาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไร
ไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส 9 ตาท่านก็มืดมัวไปถึงสาม
วันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย 10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่อ
อานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “**อานาเนียเอ๋ย**”
อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี่” 11 องค์
พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “**จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง
ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเซาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส
เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่ 12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่ง
ชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก**” 13 แต่อา
นาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้
นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก 14 และใน
ที่นี่เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออก
พระนามของพระองค์” 15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “**จง
ไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำ
นามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล 16 เพราะ
ว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใด
เพราะนามของเรา**”

เซาโลได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มเทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเซาโลกล่าวว่า “
พี่เซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลาง
ทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่าน
จะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” 18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือน
เกล็ดตกจากตาของเซาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา
19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เซาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ใน
เมืองดามัสกัสหลายวัน 20 ท่านไม่ได้รีรอท่านประกาศตามธรรมศาลา

กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 21 คนทั้ง
หลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มิใช่หรือที่ได้ทำลายคน
ในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้น
ส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่”

เซาโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เซาโลยิ่งมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนิ่งอึ้งอยู่
โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ 23 ครั้นต่อมาอีกหลาย
วันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเซาโลเสีย 24 แต่เรื่องการปองร้ายของเขา
รู้ถึงเซาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเซาโลทั้งกลางวันกลาง
คืน 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เซาโลนั่งในเข่งใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพง
เมืองในเวลากลางคืน 26 ครั้นเซาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะ
คบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเซาโลเป็น
สาวก 27 แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่า
เซาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่าน
จึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส 28 แล
้วเซาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม 29 ประกาศ
ออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวก
กรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย 30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่าน
ไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส 31 เหตุฉะนั้น คริสตจักร
ตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญ
ขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบ
ประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชน
ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย 33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น
เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว 34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอ
เนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของ
ท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น 35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิด
ดา และที่ราบชาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โดรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส
หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย 37 ต่อ
มาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวาง
ไว้ในห้องชั้นบน 38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเป
โตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว 39 ฝ่าย

เปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และ
บรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับ
เสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ 40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออก
ไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบ
ิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง 41 ฝ่ายเปโต
รยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา
แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย 42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอด
ทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า 43 ต่อมาฝ่ายเป
โตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอก
หนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อย
อยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย 2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและ
ทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน
และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ 3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้น
เห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหา
ท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย” 4 และเมื่อโครเนลิอัสเขม้นดูทูต
สวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์
เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้
ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว 5 บัดนี้จงใช้คนไปยัง
เมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อ
ซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่า
ท่านควรจะทำอะไร” 7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่าน
ได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรน
นิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่า
นั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณ
เวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน 10 ก็หิวอยาก
จะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้ม
ไป 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือน
ผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก 12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอ
ย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่
ในท้องฟ้า 13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “**เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากิน**

เถิด 14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็น
ของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย 15
แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า **ซึ่งพระเจ้าได้ทรง
ชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม** 16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้ว
สิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

17 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดู
เถิด คนทีโครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายื
นอยู่หน้าประตูรั้ว 18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
19 เมื่อเปโตรตริตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า ดูเถิด
ชายสามคนตามหาเจ้า 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่า
ลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา 21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่ง
โครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั้น ท่านมา
ธุระอะไร 22 เขาจึงตอบว่า นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและ
เกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้น
ได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ์ ให้มาเชิญท่านไปที่
บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับ
เขาและพวกพี่น้องบางคนที่เมืองยัฟฟาก็ไปด้วย 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขา
ก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่
น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว 25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิ
อัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน 26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัว
โครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์
เหมือนกัน 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอัน
มากมาพร้อมกัน 28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า
คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นทีพระราช
บัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียก
คนหนึ่งคนใดว่าเป็นทีห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียก
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้า
มาด้วยประสงค์อะไร 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้า
กำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้า
ได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า
ข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐาน
ของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และทานของท่านนั้นก็เป็นทีระลึกถึงในสาย
พระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญ

ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่
ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญ
ท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระ
พักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้ 34 ฝ่าย
เปโตรจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด
35 แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธร
รมก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ 36 พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับ
ชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (
ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากัน
ตั้งแต่ต้นทีแคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบัพติศมา
ที่ยอห์นได้ประกาศนั้น 38 คือเรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรง
เจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และ
พระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามาร
เบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำใน
แผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและ
แขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์
และทรงให้ปรากฏ 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่
เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวก
เราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว
42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยาน
ว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 43
ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือใน
พระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของ
พระองค์

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาส
ถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น 45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อถือ
แล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่ง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย 46 เพราะเขาได้ยินคน
เหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถาม
ว่า 47 ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา
โดยมิให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้ 48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาใน

พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่
กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

1 ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า
คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสุหนัตจึงต่อว่าท่าน 3 ว่า "ท่านไปหาคน
ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับเขา" 4 แต่เปโตรได้อธิบาย
ให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า 5 "เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและ
กำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืน
ใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้นข้าพเจ้าเขม้นดูผ้า
นั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณาก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า
สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียง
ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "**เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด**" 8 แต่ข้าพเจ้าทูล
ว่า "หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทิน
ยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย" 9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่
สองว่า "**ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม**"
10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11
ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับ
ใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า 12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้า
ไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้า
ด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า
ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า
"จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะ
กล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด"
15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาส
ถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น 16 แล
้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า
"**ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศ
มาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์**" 17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรด
ประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซู
คริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้" 18 ครั้นคนทั้งหลาย
ได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าได้ทรง
โปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย"

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันทิโอก

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคี่ยวเข็ญเนื่องจากส
เทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก และไม่
ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวก
เขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันทิโอก ก็ได้กล่าว
ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย 21 และพระหัตถ์
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมา
หาองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 ข่าวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม
เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก 23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และ
ได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคง
ติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า 24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์
พระผู้เป็นเจ้า 25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล 26 เมื่อ
พบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันทิโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกั
บคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันทิโอก
นั่นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกันดารอาหาร

27 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมือ
งอันทิโอก 28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระ
วิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การกันดาร
อาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอัส ซีซาร์ 29 พวกสาวกทุกคนจึง
ตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่
ในแคว้นยูเดีย 30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโล
เพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

12

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายากอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนใน
คริสตจักร 2 ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ 3 เมื่อท่านเห็นว
่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาล
ขนมปังไร้เชื้อ) 4 เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ๆละสี่คนคุม
ไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อ
พระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด 6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรอ
อกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และ
คนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก 7 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามา

ปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สีข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร
8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็
ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด” 9 เปโตร
จึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่า
ได้เห็นนิมิต 10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นทีหนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึง
ประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึง
ออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธาน
ไปจากเปโตร 11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจาก
พระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” 12 เมื่อเปโตรคิ
ดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระ
โก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ 13 พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มี
หญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง 14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะ
ความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู
15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว
่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร”
16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ
17 แต่เปโตรโบกมือให้เขานิ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่
ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น 18 แล้วครั้นรุ่ง
เช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ 19 เมื่อเฮ
โรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่าย
เฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

20 ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พา
กันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจบลัสทัสกรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับ
เป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่น
ดินของกษัตริย์นั้น 21 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับ
บนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา 22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว
่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์” 23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศ
แด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย 24
แต่พระวจนะของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล
เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป
พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

13

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเซาโลกับบารนาบัส

1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์
และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซ
รีน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และ
เซาโล 2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหาร
อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า จงตั้งบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับ
การซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น 3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือ
บนบารนาบัสกับเซาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป 4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่
ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเคีย และได้แล่นเรือ
จากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส 5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระ
วจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลีมาสโต้เถียงกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตาบอดไป

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็น
คนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซู 7 อยู่กับผู้ว่า
ราชการเมืองชื่อเสอร์จีอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมือง
จึงเชิญบารนาบัสกับเซาโลมา ปรารถนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า 8
แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้
คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเซาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ 9
แต่เซาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เขม้น
ดูเอลีมาส 10 และพูดว่า โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุก
อย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุด
พยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ 11 ดูเถิด บัดนี้
พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็น
ดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส
เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป 12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุ
การณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์
พระผู้เป็นเจ้า 13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปา
โฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับ
มายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย

14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้น
ปิสิเดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต 15 เมื่ออ่านพระ
ราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้
คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าว
เตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด 16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้ว

กล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า
จงฟังเถิด 17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของ
เราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์
และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ 18 พระองค์
ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี
19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานา
อันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการ
จับสลาก 20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลา
ประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงซามูเอลศาสดาพยากรณ์ 21 คราวนั้นเขาทั้ง
หลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีชจาก
ตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี 22 ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์
ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิด
ว่า “เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะ
ทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ” 23 จากเชื้อสายของดาวิด
พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอล
ตามพระสัญญาของพระองค์ 24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศ
บัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล 25 เวลา
ที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า “ท่านทั้ง
หลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดู
เถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สาย
รัดฉลองพระบาทของพระองค์” 26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของ
อับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข่าวเรื่องความรอดนี้
ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว 27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวก
ขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่ง
เคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษา
ลงโทษพระองค์ 28 ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควร
จะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย 29 ครั้นทำ
จนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระ
ศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ 30 แต่พระเจ้า
ได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ 31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่
ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คน
เหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย 32 เรานำข่าวประเสริฐนี้มา
แจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น
คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้
ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิด
แก่ท่านแล้ว” 34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กล

ับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า เราจะให้ความเมตตาอัน
แน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน 35 เพราะพระองค์
ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อย
เน่าไป 36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของ
พระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็
เปื่อยเน่าไป 37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบ
ความเปื่อยเน่าเลย 38 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดย
พระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย 39 และ
โดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดย
พระราชบัญญัติของโมเสส 40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกลือกว่าคำซึ่งพวก
ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า 41 ดูก่อนให้
เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำ
การในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อ
เลย 42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็
อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า 43 ครั้นคนที่
ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคน
เข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสอง
จึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระ
วจนะของพระเจ้า 45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง
ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท 46 แล้วเปาโล
กับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของ
พระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปัดเสีย และตัดสินว่า
ตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหาคนต่าง
ชาติ 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า เราได้ตั้งเจ้าไว้
ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด
ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก 48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มี
ความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้ง
หลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ 49 พระวจนะ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่
ในเมืองนั้นให้เคี่ยวเข็ญ และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา
51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อ

ต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคนียูม 52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วย
ความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

14

เปาโลที่เมืองอิโคนียูม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

1 ต่อมาที่เมืองอิโคนียูม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลา
ของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นทีจับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอัน
มากได้เชื่อถือ 2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อ
พวกพี่น้อง 3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล่าวใน
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่ง
พระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและ
การมหัศจรรย์ได้ 4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่
ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก 5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและ
พวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอา
ก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส 6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมือง
ที่อยู่ในแคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อม
รอบ 7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์
มารดา ยังไม่เคยเดินเลย 9 คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา
เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ 10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า จงลุก
ขึ้นยืนตรง คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป 11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้
กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า พวกพระแปลงเป็นมนุษย์
ลงมาหาเราแล้ว 12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า
พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด 13 ปุโรหิตประจำรูปพระ
ซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมาย
จะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน 14 แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัส
กับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้ง
หลายร้องเสียงดัง 15 ว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เรา
เป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับ
จากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้าง
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น 16 ใน
กาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ
17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝน
ตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความ

ยินดี 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้
เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอร์บี
19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนียูม เมื่อได้
ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไป
จากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว 20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุ
กขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส
21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอน
คนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคนียูม และเมืองอันทิ
โอกอีก 22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถือมั่นขึ้น เตือนเขาให้ดำรง
อยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมาก
จนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก
23 เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้
อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือ
นั้น 24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิเดียก็มายังแคว้นปัมฟี
เลีย 25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททา
ลิยา 26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับ
การฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำ
สำเร็จมาแล้วนั้น 27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และ
ได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา
กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ 28 แล้วท่านทั้งสองจึง
อยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันทีกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสุหนัต
1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสุหน
ัตตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้ 2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้
งและไล่เลียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว
เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป หาร
ือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น 3 ค
ริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟีนิ
เซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่
ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง 4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสต
จักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่า
นั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา

5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้น
ควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส
6 ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้ง
หลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้า
เองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐ
ให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ 8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรอง
คนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรง
ประทานแก่พวกเรา 9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระ
ใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ 10 ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึง
ทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเรา
หรือตัวเราเองก็ดีแบกไม่ไหว 11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณ
ของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา” 12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนา
บัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้
ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสุหนัต

13 ครั้นจบแล้วและนิ่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จง
ฟังข้าพเจ้า 14 ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติ
ครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนาม
ของพระองค์ 15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขี
ยนไว้แล้วว่า 16 “ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิด
ซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่
17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่ง
เขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่า
นี้ได้ตรัสไว้ 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรก
สร้างโลกมาแล้ว” 19 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่อง
ขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า 20 แต่เราจงเขียนหนังสือ
ฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการ
ล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประ
ทานเลือด 21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของ
โมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะ
บาโต” 22 ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจั
กร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันทิโอก ด้วยกันก
ับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้ง
สองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง 23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่าน

ถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซิลีเซียทราบ 24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ท่านต้องเข้าสุหนัตและรักษาพระราชบัญญัติ แม้ว่าเขามิได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า 25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นทีรักของเรา 26 และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

28 เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น 29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้อยู่เป็นสุขเถิด 30 เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทิโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ 31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น 32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น 33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ 34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น 35 แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันทิโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง 37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย 38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลียและมิได้ไปทำการด้วยกัน 39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส 40 แต่เปาโลได้เลือกสิลาสและเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป 41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิลีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคน
หนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เชื่อแล้ว แต่บิดาเป็น
ชาติกรีก 2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมือ
งอิโคนียม 3 เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสุหนัตเพราะเห็น
แก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็น
ชาติกรีก 4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือข้อ
ตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลาย
ทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้ 5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และ
จำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกๆวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแว่นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระ
วิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย 7 เมื่อไปยังแคว้
นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแว่นแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรง
โปรดให้ไป 8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมือง
โตรอัส 9 ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่ง
ยืนอ้อนวอนว่า ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด
10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโด
เนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าว
ประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น 11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็
ตรงไปยังเกาะสาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาบุรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกใน
เขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน
13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับ
อธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น 14 มีหญิงคน
หนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธิยาทิราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้นมัสการ
พระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขา
ให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัว
ของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น
คนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้า
เถิด และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่ง
ที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้
เงินเป็นอันมาก 17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้
เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย”
18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า
“เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้
นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับ
เปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง 20 เมื่อนำมาถึง
เจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมือง
ของเรา 21 และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะ
รับหรือถือเลย” 22 ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมือง
ได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว 23 ครั้น
โบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง
24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้อง
ชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญ
พระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จน
รากคุกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุด
จากเขาสิ้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่า
นักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย 28
แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อม
ด้วยกันทุกคน” 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่
เท้าของเปาโลกับสิลาส 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า
ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า
“จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของ
ท่านด้วย” 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง 33 ในกลางคืนชั่วโมง
เดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเฆี่ยน และ
ในขณะนั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้ว
ได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดี
อย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า จงปล่อยคนทั้งสอง
นั้นเสีย 36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อย
ท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด 37 แต่เปาโลกล่าว
แก่เขาทั้งหลายว่า เขาได้เฆี่ยนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้ง
หลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเสือกไสให้
เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไป
เถิด 38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว
่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว 39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง
ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง 40 ท่านทั้งสองจึงออก
จากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจา
หนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล
1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟีบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมา
ยังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว 2 เปาโลจึงเข้าไปร่วม
กับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบ
กับเขาทั้งสามวันสะบาโต 3 และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที พระ
คริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า พระ
เยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์ 4 บางคนในพวก
เขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีก
เป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่
น้อย 5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวม
กันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจ
จะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง 6 ครั้นไม่พบจึงฉุดลากยาโสนกับ
พวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า คนเหล่านั้นทีเป็น
พวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย 7 ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่า
นี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือ
พระเยซู 8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ
9 จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึง
แล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว 11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาว
เมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระ
คัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ 12 เหตุ
ฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชาย
ไม่น้อย 13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่า เปาโลได้กล

าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย 14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป 16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง 17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน 18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอปิกูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใคร่จะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร 20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร” 21 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอาเรโอ

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโชคลางเกินไปในทุกเรื่อง 23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า “แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่ 24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมือมนุษย์ได้กระทำไว้ 25 การที่มือมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หามิได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก 26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ 27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย 28 ด้วยว่า “เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์” ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า “เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์” 29 เหตุฉะนั้น

เมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็น
เหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์
30 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโฉดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยว
นี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ 31 เพราะ
พระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลก
ตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้
พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรง
โปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์ 32 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการ
ซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า เราจะ
ฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป 33 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา 34 แต่มีชาย
บางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีดิโอนิสิอัสผู้เป็น
สมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

18

เปาโลกับอาควิลลาและปริสสิลลาที่เมืองโครินธ์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมือง
โครินธ์ 2 ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส
แต่พึ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสสิลลา (เพราะคลาวดิอัสมี
รับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น
3 และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะ
ว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน 4 เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลา
ทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก 5 พอสิลาสกับทิโมธีมา
จากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว
่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ 6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าว
คำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า ให้เลือดของ
ท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้น
แล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ 7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล
้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยุสทัส ซึ่งเป็นผู้นมัสการพระเจ้า บ้าน
ของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา 8 ฝ่ายคริสปัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือน
ของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟัง
แล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา 9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโล
ทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า **อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย**
10 **เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า
ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก** 11 เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่ง
สอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้าน
เปาโล

12 แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคายา พวกยิวได้
ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา 13 ฟ้องว่า “คนนี้
ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย” 14 เมื่อ
เปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็น
เรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย
15 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของ
พวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากเป็นผู้
พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น” 16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์
พิพากษา 17 บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เฆี่ยนข้าง
หน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซารียา

18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้อง
แล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสสิลลากับอาควิลลาก็ไปด้วย เปาโลได้
โกนศีรษะที่เมืองเคนเครีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ 19 ครั้นมายังเมือง
เอเฟซัส เปาโลได้ละปริสสิลลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้า
ไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับ
เขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะพยายาม
รักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที
ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโล
ได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส 22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้
ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก 23 ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่น
หน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแว่นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกัน
ไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

24 มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหาร
ดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส 25 อปอลโล
คนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าว
สั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพ
ติศมาของยอห์นเท่านั้น 26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา
แต่เมื่ออาควิลลากับปริสสิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้
ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น 27 ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคา
ยา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้
ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้น
อย่างมากมาย 28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้ง
ปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

1 ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแว่น
แคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน 2 จึงถาม
เขาว่า "ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือ
เปล่า" เขาตอบเปาโลว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็ยังไม่
เคยได้ยินเลย" 3 เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอัน
ใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น" 4 เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับ
บัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อใน
พระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์" 5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น
เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า 6 เมื่อเปาโลได้วางมือบน
เขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ
และได้พยากรณ์ด้วย 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

8 เปาโล เข้าไป กล่าว โต้ แย้ง ใน ธรรม ศาลา ด้วย ใจ กล้า สิ้น สาม เดือน
ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า 9 แต่บางคนมีใจแข็ง
กระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึง
แยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันใน
ห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทีรันนัส 10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสอง
ปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซู
เจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

11 พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ การ อัศจรรย์ อัน พิสดาร ด้วย มือ ของ เปาโล
12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคน
ป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน 13 แต่พวกยิวบางคน
ที่เที่ยวไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่
วว่า "เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น" 14 พวกยิวคนหนึ่ง
ชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น 15 ฝ่าย
วิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า "พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่
พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า" 16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่า
นั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไป
จากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ 17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้ง
ปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมี
ความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ 18
มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไป
นั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้า
คนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระวจนะ

ของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว
เปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลย
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้อง
ไปเห็นกรุงโรมด้วย” 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอ
รัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่ง
ชื่อเดเมตริอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวก
ช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตริอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการ
คล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงิน
ทองมาก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า
ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโล
คนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่
มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ 27 น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไป
อย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที
หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นทีนับถือ
ของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” 28 ครั้นคนทั้ง
หลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาว
เอเฟซัสเป็นใหญ่” 29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้
จับกายอัสกับอาริสทารคัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล
ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่
พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้น
เอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไป
ในโรงมหรสพ 32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น
เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วย
เรื่องอะไร 33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ดันอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวก
ยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทน
ต่อหน้าคนทั้งปวง 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่ง
เสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาว
เอเฟซัสเป็นใหญ่” 35 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตาม
จนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใด
บ้างซึ่งไม่ทราบว่า เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเท
มิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี 36 เมื่อ
ข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่า
ทำอะไรวู่วามไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมิใช่เป็นคนปล้น
พระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน 38 เหตุฉะนั้น
ถ้าแม้เดเมตริอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วัน

กำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าแม้
ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย 40 ด้วยว่าน่า
กลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่
อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้ 41 ครั้นกล่าว
อย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

1 ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกัน
แล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย 2 เมื่อได้ข้ามที่นั้นไปแล้วและได้สั่ง
เตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อ
ท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจ
กลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย 4 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปา
เทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทารคัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กาย
อัสชาวเมืองเดอร์บี และทิโมธี ทีคิกัสกับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย 5 แต่คน
เหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออก
จากเมืองฟีลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที เมืองโตรอัส และ
ยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน 7 ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธี
หักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขา
แล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน 8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้น
บนที่เขาประชุมกันนั้น 9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยุทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วง
นอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจาก
หน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป
ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา
11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนา
ต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้
ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโล
ที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก 14 ครั้นท่าน
พบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิเลนี 15 ครั้นแล่น
เรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคิโอส วันที่สองก็มาถึง
เกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส
16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้าง

อยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคศเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปก
ครองในคริสตจักรนั้นมา 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึง
กล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติ
ต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหล
เป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิด
ร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้า
คนทั้งปวงและตามบ้านเรือน 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึง
เรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา 22 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็น
จะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่
นั่นบ้าง 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุก
เมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ 24 แต่สิง
เหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้า
เป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็
จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซู
เจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น 25
ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน
บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 26 เหตุ
ฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราคีจากโลหิต
ของทุกคน 27 เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของ
พระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง 28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวัง
ตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้
เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรง
ไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไป
แล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะ
ไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อ
จะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป 31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำ
ไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวัน
กลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝาก
ท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์
ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้

33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลาย
ทราบว่า มือของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับ
คนที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้
เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระ
วจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **การให้เป็นเหตุให้มีความสุข
ยิ่งกว่าการรับ** 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐาน
กับคนเหล่านั้น 37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล
จุบท่าน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะ
ไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

21

พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะโขส อีก
วันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา 2 เราพบ
เรือลำหนึ่งที่ไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะ
ไซปรัสแล้ว เราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือ
ที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น 4 เมื่อไปหาพวกสาวก
พบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ
มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็ลา
ไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้ว
เราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด 6 และคำนับลาซึ่งกันและ
กัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา 7 ครั้นพวกเราแล่นเรือ
มาจากเมืองไทระถึงเมืองทอเลเมอิสแล้ว ก็สืบทางทะเล เราจึงคำนับพวก
พี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน 8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทาง
กับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา เราก็เข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้
ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กั
บท่าน 9 ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อากาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญาณบริ
สุทธิ์

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้น
ยูเดียชื่ออากาบัส 11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูก
มือและเท้าของตนกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า พวกยิวใน
กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขา
ไว้ในมือของคนต่างชาติ 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่
อยู่ที่นั่น จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 13 ฝ่ายเปาโลตอบ
ว่า เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าช้ำใจ ด้วยข้าพเจ้า

เต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า

จากเมืองซีซารียาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็หยุดพูดและกล่าวว่า ขอให้
เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด 15 ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็
จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนที่มาจากเมือง
ซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะ
ไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อเรามาถึงกรุง
เยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้
ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้
กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คน
ต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญ
องค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่
พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขา
ทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่าง
ชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสุหนัตหรือประพฤติ
ตามธรรมเนียมเก่านั้น 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมา
ประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจงทำ
อย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้
24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา
เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้น
เป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญั
ติอยู่ด้วย 25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิ
ให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูป
เคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่
ล่วงประเวณี 26 เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันก
ับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึง
วันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็น
เปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า ชนชาติ
อิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้
เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่ง

กว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์
นี้เป็นมลทิน 29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซั
สอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิ
หาร) 30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และ
จับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที 31 เมื่อเขากำลัง
หาช่องจะฆ่าเปาโล ข่าวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มเกิด
การวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนาย
ร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึง
หยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้ว
ถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่า
อย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะ
วุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว
พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้ง
ปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า จงเอาเขาไปฆ่าเสีย 37 เมื่อพวกทหารจะพา
เปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ข้าพเจ้าจะพูดกั
บท่านสักหน่อยได้หรือ นายพันจึงถามว่า เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ 38
เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคน
เข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ 39 แต่เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิว
ซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย่อมๆ ข้าพเจ้า
ขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย 40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว
เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว
ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน *(กจ 9:1-18; 26:9-18)*

1 ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่ง
ข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้ 2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูด
ภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า 3 ที่จริงข้าพเจ้า
เป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้
เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ
ของเราโดยถี่ถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า
เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่
ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5
ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้

ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส
เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย 6 ต่อมาเมื่อ
ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ใน
ทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ามาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดิน
และได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “**เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหง
เราทำไม**” 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด
” พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “**เราคือเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งเจ้าข่มเหง
นั้น**” 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจ
กลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้าจึงทูล
ถามว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด” องค์พระผู้เป็นเจ้า
จึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “**เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่น
เขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น**” 11 เมื่อ
ข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้านั้น คนทีมาด้วยกั
นกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่อ
อานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามก
ลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่
ข้าพเจ้าว่า “พี่เซาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด” ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลา
นั้น 14 ท่านจึงกล่าวว่า “พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่าน
ไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้
ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์ 15 เพราะ
ว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่าน
เห็นและได้ยินนั้น 16 เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา
ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่าน
เสีย”

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ใน
พระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
“**จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของ
เจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา**” 19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า คนเหล่า
นั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก
และเฆี่ยนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง 20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟ
นพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็น
ชอบในการประหารเขาเสียนั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของ
คนที่ฆ่าสเทเฟนนั้น” 21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “**จงไปเถิด เรา
จะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ**” 22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโล
กล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควร

จะให้เขามีชีวิตอยู่ 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลี
ดินซัดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเฆี่ยน
24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดย
การเฆี่ยน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด 25 ครั้น
เอาเชือกหนังมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า การที่จะ
เฆี่ยนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ
26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า ท่านจะทำอะไรนั่น คนนั้น
เป็นคนสัญชาติโรม 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า ท่านเป็นคน
สัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด เปาโลจึงตอบว่า ใช่แล้ว 28 นายพันจึง
ตอบว่า ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก เปาโลจึง
ตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด 29 ขณะนั้นคนทั้งหลาย
ที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโล
เป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้ 30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนาย
พันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่อง
จำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพา
เปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา
1 ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย
ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบ
อันดีจนถึงทุกวันนี้ 2 อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้
ตบปากเปาโล 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็น
ผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่ง
ให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ 4 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่
นั่นจึงถามว่า เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ 5 เปาโล
จึงตอบว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมี
คำเขียนไว้แล้วว่า อย่าพูดหยาบช้าต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย
6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและ
พวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า ท่านพี่น้องทั้ง
หลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้า
ถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิด
เถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การ

ที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
9 แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย” 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกลัวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม
11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า “**เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น**”

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล
12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง” 16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ” 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ” 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา” 20 เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยว

นี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสัญญาจากท่าน” 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่
มนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา
23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสอง
ร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสาม
ทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้
ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง” 25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมาย
มีใจความดังต่อไปนี้ 26 “คลาวดิอัสลีเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่า
ราชการทราบ 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่
ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็น
คนสัญชาติโรม 28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้า
จึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว 29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอัน
เกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะ
ต้องจำไว้ 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคน
นี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความ
กับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดี” 31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพา
เปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตรีส์ตามคำสั่ง 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไป
ส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารี
ยาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่าน
ด้วย 34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจาก
แคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย 35 ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อพวก
โจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโล
ไปไว้ที่ศาลปรีโทเรียมของเฮโรด

24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง
1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และ
นักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการ
เมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล
2 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า “ท่านเจ้าคุณ
เฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้
มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน
3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นทียิ่ง 4 แต่
เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสัก
หน่อยหนึ่ง 5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุยงพวกยิ

วทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเร็ธนั้น
6 กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึง
จับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า 7 แต่
นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา 8 และสั่ง
ให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้
ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่ 9 ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำ
กล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 เมื่อ ผู้ ว่า ราชการ เมือง ทำ สำคัญ ให้ เปาโล พูด ท่าน จึง เรียน ว่า
เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ 11 ท่านสืบทราบได้
ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสอง
วัน 12 เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชน
ให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง 13 เหตุการณ์ทั้ง
ปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ 14 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อ
หน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้า
นมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือ
คำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสดาพยากรณ์
ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวัง
ใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรม
จะเป็นขึ้นมาจากความตาย 16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจ
วินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ 17 ครั้นล่วงมา
หลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำทานและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า
18 คราวนั้นมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระ
วิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำ
วุ่นวาย 19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้อง
ต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว 20 หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขา
เห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา 21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้อง
ขึ้นในท่ามกลางเขาว่า วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้ง
หลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 22 เมื่อเฟลิกส์ได้
ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของ
ทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อลีเซียสนายพันลงมา เราจะชำระ
ความของเจ้า 23 เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการ
กวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือ
เยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

24 เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้ว เฟลิกส์มากับภรรยาชื่อดรูสิลลาผู้เป็น
ชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระ
คริสต์ 25 ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม
และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า
คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก 26 อีกนัย
หนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อย
เปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ 27 แต่เมื่อสองปี
ล่วงไปแล้ว ปอรสิอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้
ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมือง
ซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆ ในพวกยิว
มาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน 3 ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้
ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะซุ่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง
4 ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีก
หน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น 5 ท่านจึงว่า ถ้าเปาโลมีความผิด
อย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่น
ฟ้องเอาเถิด 6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมือง
ซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
7 ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมไว้รอบ
และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้ 8 เปาโลจึง
แก้คดีเองว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อ
พระวิหาร หรือต่อซีซาร์ 9 ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึง
ถามเปาโลว่า เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่น
หรือ

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

10 เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซี
ซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้
วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว 11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ
ผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน
แต่ถ้าเรื่องที่เขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบ
ข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์ 12 ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดก
ับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะ
ต้องไปเฝ้าซีซาร์

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จ
มาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา 14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลาย
วัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิ
กซ์ได้ขังทิ้งไว้ 15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวก
ผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา 16 ข้าพเจ้าจึง
ตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตาย
ก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีใน
ข้อหานั้น 17 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้น
ข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวกโจทก์
ยืนขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น 19 เป็นแต่เพียง
ปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งที่
ชื่อเยซูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ 20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวย
อยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยัง
กรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ 21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์
ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะ
ส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้ 22 อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า ข้าพเจ้าใคร่จะ
ฟังคนนั้นด้วย เฟสทัสจึงกล่าวว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา 23 ครั้นวันรุ่
งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นทีสง่าผ่าเผย
มาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญๆทั้ง
หลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 24 เฟสทัสจึงกล่าวว่า
ท่านกษัตริย์อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลาย
เห็นชายคนนี้ที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและ
ที่นี่ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป 25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่
ได้ทำผิดสิ่งไรที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส
ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป 26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่อง
คนนี้ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมา
ต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์
โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวาย
รายงานไปได้บ้าง 27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมิได้
ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

1 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหา
เองได้ เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า 2 ท่านกษัตริย์อากริปปา
เจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์
วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น 3 โดยเฉพาะ
เพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหา

ต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทนฟังข้าพระองค์
4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว
คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุง
เยรูซาเล็ม 5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็น
ได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟา
ริสี 6 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่อง
มีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้า
พระองค์นั้น 7 พวกข้าพระองค์สิบสองตระกูลได้อุตส่าห์ปรนนิบัติพระเจ้า
ทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญา
นั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้า
พระองค์ 8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้
คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ 9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของ
ตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชาวนา
ซาเร็ธนั้น 10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้า
พระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชน
หลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้
กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์
ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ 12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไป
ยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิต
ใหญ่ 13 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์
ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้า
พระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ 14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้ง
หลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์
เป็นภาษาฮีบรูว่า “**เซาโล เซาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถีบ
ประตักก็ยากนัก**” 15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์
ทรงเป็นผู้ใด” พระองค์จึงตรัสว่า “**เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง** 16 **แต่ว่า
จงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็น
ผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่
เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหน้า** 17 **เราจะช่วยเจ้าให้
พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหานั้น** 18 **เพื่อ
จะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความ
สว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการ
ยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้ง
หลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา**” 19 โอ ข้าแต่กษัตริย์
อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์
นั้น 20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและใน
กรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแว่นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจ

ใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว 21
เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่
จะฆ่าข้าพระองค์เสีย 22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์
ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้
น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสดาพยากรณ์
กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น 23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน
และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ
โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์ 24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่าง
นั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียน
รู้วิชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป 25 แต่เปาโลกล่าวว่า ท่านเฟสทัสเจ้าข้า
ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะ
พูด 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึง
กล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มี
สักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์
เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้ 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา
พระองค์เชื่อพวกศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่า
พระองค์เชื่อ 28 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เราเกือบจะเป็นคริสเตียน
โดยคำชักชวนของเจ้า 29 เปาโลจึงทูลว่า จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์
มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสีย
แต่เครื่องจองจำนี้ 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่า
ราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุก
ขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า คนนี้มิได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูก
ลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้ 32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า ถ้า
คนนี้มิได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้

27

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

1 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบ
เปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหาร
ในกองของออกัสตัส 2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัดรามิททิ
ยุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคน
หนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทารคัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา
3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล
ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ 4 ครั้นเรือออก
จากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม
5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิ
ราที่อยู่ในแคว้นลีเซีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอ

เล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น 7 เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคนีดัสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่าท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น 9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10 ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้น แต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย 11 แต่นายร้อยเชื่อกัปตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมความปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิโล 15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทรายจึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ขนของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ 19 พอถึงวันที่สามเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

21 ครั้นเขาได้อดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีๆไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีๆไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า

การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่
ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง 27 จนถึงคืนทีสิบสี่แล้ว เราก็ยังถูกซัดไป
ซัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้
แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็
หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอ
ท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจาก
กำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำทีว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ
31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่
ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย 32 พวกทหารจึงตัดเชือก
ที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวง
ให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า วันนี้เป็นวันทีสิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้อง
ค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอ
วิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้
เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว 35 ครั้น
กล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อ
หน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้น
จึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อย
เจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้ง
เสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดิน
อะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือ
เข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัด
หางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง 41 ครั้นมาถึง
ตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่
ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษ
ทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารถนาจะ
ให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้ง
หลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เห
ลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นทีหักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลาย
ก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2 ฝ่ายชาวป่านั้
นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะ
ฝนตกและหนาว 3 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออก
มาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงู
ติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า คนนี้คงเป็นฆาตกรแน่นอน ถึง
แม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้

5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใด
ไม่ 6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทั
นที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่า
ท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิอัสได้รับการรักษาให้หาย

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลิอัส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับ
เลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของปูบลิอัสนั้นนอนป่วยอยู่
เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่าน
รักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็
มาหา และเขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ
เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เราต้องการมาใส่เรือ
11 ครั้นล่วงไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็ก
ซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแฝดชื่อแค
สเตอร์และพอลลักซ์เป็นเครื่องหมาย 12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิ้วส์จอด
อยู่ที่นั่นสามวัน 13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรยีอูม ครั้นรุ่งขึ้นลม
ทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี 14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น
และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม
15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้าน
ตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดช
พระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้
บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหาร
คนหนึ่งคุมไว้ 17 ต่อมาครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่
ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขา
ว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด
ต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็น
นักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้น
พวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่
มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย 19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน
ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชน
ร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้ง
หลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็
เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล 21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า
พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหามีพวกพี่
น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลาย

ปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบ
ว่า พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็
นอันมากก็พากันมาหายังที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้า
จนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือใน
พระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์
ศาสดาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถม
ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์
ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว 26 ว่า จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวก
เจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะ
ว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขา
จะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของ
เขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย 28 เหตุฉะนั้นท่านทั้ง
หลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟั
งด้วย 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และ
ได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่าน
เช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของ
พระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัด
ขวาง

ประวัติความเป็นมาของ
หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เธสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ฟีเลโมน โคโลสี เอเฟซัส ฟีลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัสและ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโลเกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนาศาสตร์จากอาจารย์กามาลิเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตายเปาโลได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกข์ทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปริสสิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเต็นท์ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นฟอยเบซึ่งมาจากเคนเครียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้คำนับพวกคริสเตียนหลายๆคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิตย์ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นทีจะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัค
รสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า 2 (คือข่าว

ประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์
ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ 3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์
คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดา
วิดฝ่ายเนื้อหนัง 4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบ่งไว้ด้วย
ฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของ
พระเจ้า 5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็
นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตาม
ความเชื่อนั้น 6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซู
คริสต์ด้วย 7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและ
ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระ
บิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่าน
เถิด 8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทาง
พระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่อง
ลือไปทั่วโลก 9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของ
ข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของ
ข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่
ว่างเว้น 10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นทีพอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้
มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ 11 เพราะ
ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่าย
จิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย 12 คือเพื่อ
ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของ
เราทั้งสองฝ่าย 13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลาย
ทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้า
จะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ
(แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) 14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและ
พวกชาวป่าด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย 15 ฉะนั้น
ข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ใน
กรุงโรมด้วย 16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของ
พระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุก
คนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย 17 เพราะว่าใน
ข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็
ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า "คนชอบธรรมจะมีชี
วิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ"

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อ
ความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบ
ธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะ
ว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว 20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว
สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทว
สภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง
ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย 21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้
จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็น
พระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และ
จิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป 23 และ
เขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตาย
หรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติอุลามกตามราคะ
ตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน 25 เขา
ได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรน
นิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับ
ความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน 26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้
เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจาก
การสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป 27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการ
สัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร่าร้อนด้วยไฟแห่ง
ราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่าง
น่าละอาย เขาจึงได้รับผลกรรมอันสมควรแก่ความผิดของเขา 28 และ
เพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจ
เลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม 29 พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการ
อธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วย
ความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูด
นินทา 30 ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อวดตัว ริทำชั่ว
อย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา 31 อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความ
รักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา 32 แม้เขาจะรู้การพิพากษา

ของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นทีประพฤติเช่นนั้นด้วย

2

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

1 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา 2 แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง 3 โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ 4 หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ 5 แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสั่สมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

6 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา 7 สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ 8 แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนทีมักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม 9 ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย 10 แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย 11 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย 12 เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ 13 (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนทีประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม 14 เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง 15 คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)

16 ในวันทีพระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์
ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัตและความชอบธรรมแต่ภายนอก

17 ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และพึ่งพระราชบัญญัติและยกพระเจ้า
ขึ้นอวด 18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่
ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ 19 และท่านมั่นใจว่า
ท่านเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความ
มืด 20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความ
รู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น 21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่น
จะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรลักทรัพย์ ตัวท่านเองลัก
หรือเปล่า 22 ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณี
หรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า 23 ท่าน
ผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิด
พระราชบัญญัติหรือเปล่า 24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “คนต่างชาติพูดหมิ่น
ประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย” 25 ถ้าท่านรักษา
พระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระ
ราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย 26 เหตุ
ฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ
แล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสุหนัตแล้ว
ไม่ใช่หรือ 27 และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัตซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว
แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราช
บัญญัติและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น 28 เพราะ
ว่ายิวแท้ มิใช่คนทีเป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่
การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น 29 คนทีเป็นยิวแท้ คือคนที่เป็น
ยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ
มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

3

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

1 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสุหนัตนั้น
จะมีประโยชน์อะไร 2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้
เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า 3 ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่
เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ 4 ขอ
พระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาก็ขอให้พระเจ้า
ทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า “เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า
ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อ

เขาวินิจฉัยพระองค์ 5 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความ
ชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดย
ไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์ 6 พระเจ้าไม่ทรงโปรด
ให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลก
ได้อย่างไร 7 เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุ
ความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขา
จึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป 8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อ
ความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่า
เราได้กล่าวอย่างนั้น พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล
่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่าง
ก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน 10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ไม่มีผู้ใดเป็น
คนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย 11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหา
พระเจ้า 12 เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกัน
ทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย 13 ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิ
ดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงู
ร้าย 14 ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น 15 เท้าของเขาว่องไว
ในการทำให้นองเลือด 16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์
17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข 18 ในแววตาของเขาไม่มีความเกรง
กลัวพระเจ้า 19 บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น
ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และ
เพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 20 เพราะ
ฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของ
พระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราช
บัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอก
เหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสดาพยากรณ์เป็น
พยานอยู่

พระราชบัญญัติมั่นคงยิ่งขึ้นด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์

22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระ
เยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่าง
กัน 23 เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า 24 แต่
พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระ
เยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว 25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้

เป็นที ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อ
สำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอด
กลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น 26 และเพื่อจะสำแดงความ
ชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และ
ทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้าง
หลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ 28 เหตุฉะนั้น
เราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัย
ความเชื่อนอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ 29 หรือว่าพระเจ้า
นั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็น
พระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของ
ชนต่างชาติด้วย 30 เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์
จะทรงโปรดให้คนทีเข้าสุหนัตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรง
โปรดให้คนทีไม่ได้เข้าสุหนัตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อดุจกัน
31 ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่า
ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

4

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตาม
เนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะ
อวดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร
ก็ว่า “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรม
แก่ท่าน” 4 ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบำเหน็จที่ได้นั้นเป็น
เพราะพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ 5 ส่วนคน
ที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรม
เป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม
6 ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคน
ชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ 7 ว่า “คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรง
โปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขา
แล้วก็เป็นสุข 8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็
เป็นสุข”

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

9 ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนทีเข้าสุหนัตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่
พวกที่มิได้เข้าสุหนัตด้วย เพราะเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อนั้นเองทรง

ถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม 10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่าน
เข้าสุหนัตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสุหนัต มิใช่เมื่อท่านเข้าสุหนัตแล้ว
แต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต 11 และท่านได้เข้าสุหนัตเป็นเครื่องหมาย
สำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่
เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ
ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสุหนัต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 12 และ
เพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นทีเข้าสุหนัต ที่มิได้เพียงแต่เข้าสุหนัต
เท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่าน
มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสุหนัต

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน
ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมา
โดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ 14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที ถือ
ตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และ
พระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ 15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้
ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราช
บัญญัติ 16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อ
จะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นทีแน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสาย
ของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่
แก่คนทีมีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน 17 (
ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนทีตายแล้วฟื้น
ชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น 18 ฝ่ายอับราฮัมน
ั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นทีน่าไว้ใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็น
บิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า เชื้อสายของเจ้า
จะเป็นเช่นนั้น 19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุ
ของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบ
เหมือนตายแล้ว และมิได้คิดว่าครรภ์นางซาราห์เป็นหมัน 20 ท่านมิได้หวั่น
ไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น
จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ
กระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ 22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้า
ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 23 แต่คำว่า ทรง
นับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว
24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อ
วางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจาก
ความตาย 25 คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และ
ได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5

พระพรแห่งความชอบธรรม

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติ
สุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 2 โดยทาง
พระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเรา
ชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า 3 ยิ่งกว่า
นั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้น
ทำให้เกิดความอดทน 4 และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และ
ประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ 5 และความหวังใจมิได้ทำให้เกิด
ความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจ
ของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เรา
แล้ว 6 ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วย
คนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม 7 ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่
บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ 8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของ
พระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้
ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา 9 เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดย
พระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์
10 เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระ
บุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็
จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ 11 มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลาย
ยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

12 เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และ
ความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์
ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป 13 (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระ
ราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป 14 อย่างไรก็ตาม
ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้
ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จ
มาภายหลัง 15 แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้น
ไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว
มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของ
พระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก 16 และ
ของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว
เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้
นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำ
ไปสู่ความชอบธรรม 17 เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว

เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้ง
หลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม
ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)
18 ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของ
คนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่ง
พระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต 19 เพราะว่าคนเป็
นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มิได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมาก
ก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น 20 เมื่อม
ีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่
ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น 21 เพื่อว่าบาป
ได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบ
ธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เราฉันนั้น

6

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

1 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้
พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ 2 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเรา
ที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ 3 ท่านไม่รู้หรือว่า เรา
ทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้า
ในความตายของพระองค์ 4 เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดย
การรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรง
ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร
เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น 5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับ
พระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาอย่างพระองค์ได้
ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย 6 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของ
เรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ
้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป 7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้น
จากบาป 8 แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับ
พระองค์ด้วย 9 เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา
จากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่
10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนเดียว
แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

11 เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาป
และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 12
เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อ

ฟังตัณหาของกายนั้น 13 อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่อง
ใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็น
ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการ
ชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า 14 เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลาย
ต่อไปก็หามิได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่
ใต้พระคุณ 15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่
ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้
เป็นเช่นนั้นเลย 16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟัง
คำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่ง
นำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม
17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป
แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน 18 เมื่อท่าน
พ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม 19 ข้าพเจ้า
ยกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะ
ท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้า
ซ้อนชั่วช้าฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบ
ธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉันนั้น 20 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาส
ของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน 21 ขณะนั้นท่านได้ผล
ประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่
สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย 22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจาก
การเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่าน
ได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ 23 เพราะว่าค่าจ้าง
ของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์
ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลิกร้าง

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติ
แล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชี
วิตอยู่เท่านั้น 2 เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราช
บัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระ
ราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา 3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงาน
กับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี
แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงาน
กับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่ 4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย
เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความ

ตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า 5 เพราะว่าเมื่อเรา
เคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้
อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย 6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราช
บัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่
ประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิต
ใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชี้ว่าทุกคนต้องการความรอด

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้า
อย่า ยอม ให้ เป็น เช่น นั้น เลย แต่ ว่า ถ้า มิ ใช่ เพราะ พระ ราช บัญญั ติ แล้ว
ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า อย่า
โลภ ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าอะไรคือความโลภ 8 แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระ
บัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะ
ว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว 9 เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้า
ดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็
กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย 10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต
ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย 11 เพราะว่าบาปได้ถือ
เอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้
ตายด้วยพระบัญญัตินั้น 12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์
และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี 13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้
ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก
คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาป
นั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่ง
นัก 14 เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่า
ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำ
สิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น 16 เหตุ
ฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่า
พระราชบัญญัตินั้นดี 17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่
ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้ทำ 18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือใน
เนื้อหนังของข้าพเจ้า ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดี
ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ 19 ด้วย
ว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่ง
ข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ 20 ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่ง
ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่

ในตัวข้าพเจ้านั่นเองเป็นผู้กระทำ 21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่าง
หนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่ในตัว
ข้าพเจ้า 22 เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระ
ราชบัญญัติของพระเจ้า 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะ
ของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้า
อยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า 24 โอ ข้าพเจ้าเป็น
คนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้
ได้ 25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของ
พระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

8

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

1 เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซู
คริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ 2 เพราะว่า
กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจาก
กฎแห่งบาปและความตาย 3 เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะ
เนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา
ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับ
โทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง 4 เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้
สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

5 เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของ
เนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของ
ของพระวิญญาณ 6 ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และ
ซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข 7 เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่
กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราช
บัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้
8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า
ก็หามิได้ 9 ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ
แล้ว ท่านก็มิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มี
พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์ 10 และถ้าพระ
คริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณ
ก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม 11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้
ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย

พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรง
กระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณ
ของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุ
ฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิต
ตามเนื้อหนัง 13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนัง
แล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของ
ฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

14 ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเห
ล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า 15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่ง
ทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่ง
ให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา คือพระบิดา 16 พระวิญญาณ
นั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตร
ของพระเจ้า 17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็น
ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทน
ทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกั
นกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควร
ที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย 19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่
ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้า
ปรากฏ 20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง
ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้า
อยู่นั้นด้วยมีความหวังใจ 21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่ง
ความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของ
พระเจ้าด้วย 22 เรารู้อยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญ
และผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ 23 และไม่ใช่
สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระ
วิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่
กายของเราทั้งหลายไว้ 24 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ
แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่า
จะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่
ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเรา
ไม่รู้ว่าเราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วย

ขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ 27 และพระองค์ ผู้
ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะ
ว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี

28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิด
ผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์
ของพระองค์ 29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้
นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของ
พระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอ
ันมาก 30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้นั้น พระองค์ได้ทรง
เรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้
เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์
ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย 31 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้า
ทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา 32 พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตร
ของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย
ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วย
กันกับพระบุตรนั้นหรือ 33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือก
ไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว 34 ใครเล่าจะเป็น
ผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก
ได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรง
อธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์

35 แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า
จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกันดาร
อาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ
36 ตามที่เขียนไว้แล้วว่า “เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึง
ถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า” 37
แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรง
รักเราทั้งหลาย 38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือ
ทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ใน
ปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า 39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอ
ื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจาก
ความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ได้

9

ความห่วงใยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

1 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึก
ผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย
2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด 3 เพราะว่าข้าพเจ้า
ปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็น
แก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง 4 พวกเขาเป็น
คนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และสง่าราศี และ
บรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบั
ติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย 5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และ
พระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้
ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน

มิใช่ชาวยิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

6 แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้ง
หลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่ 7 และ
มิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า “เขา
จะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค” 8 คือว่าเขาเหล่านั้นที เป็นบุตร
ตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้น
จึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ 9 เพราะพระวจนะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้ “คราว
นี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย”

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

10 และมิใช่เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย
คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา 11 (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้
กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่น
คงอยู่ ไม่ใช่ตามการกระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) 12 พระองค์
จึงตรัสแก่นางนั้นว่า “พี่จะปรนนิบัติน้อง” 13 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว
่า “เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว” 14 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่า
อย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้น
เลย 15 เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า “เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะ
กรุณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น” 16 เพราะ
ฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่
กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา 17 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่
ฟาโรห์ว่า “เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธา
นุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก”
18 เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็จะทรงพระกรุณาผู้นั้น

และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็ง
กระด้าง 19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์
จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้ 20 โอ
มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูก
ทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้
ทำไม 21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็น
ภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ 22 แล้ว
ถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของ
พระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น
ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ
23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็น
ภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่า
ราศี 24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว
แต่จากพวกต่างชาติด้วย

มีชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

25 ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเชยาว่า เราจะเรียกเขาเหล่านั้
นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และ
จะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ 26 และต่อมา
ในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา ใน
ที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ 27 และ
ท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า แม้พวกลูกอิสรา
เอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด 28 ด้วย
ว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความ
ชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลัน
บนพิภพนี้ 29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า ถ้าองค์พระผู้เป็น
เจ้าแห่งจอมโยธามิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือ
นเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์ 30 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่า
อย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ใฝ่หาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความ
ชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ 31 แต่พวกอิสราเอล
ซึ่งใฝ่หาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระ
ราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น 32 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้
แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขา
จึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น 33 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า จงดูเถิด เรา
ได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะ
ทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย

10

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

1 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอ
ต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด 2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้
เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตาม
ปัญญาไม่ 3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์
จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรม
ของพระเจ้า 4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อ
ให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม 5 โมเสสได้เขียนเรื่องความ
ชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า "คนใดที่ประพฤติตามสิ่ง
เหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น"

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า "อย่านึกใน
ใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์" (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจาก
เบื้องบน" 7 หรือ "ใครจะลงไปยังที่ลึก" (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจาก
ความตายอีก" 8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้
ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน" คือคำแห่งความเชื่อที่เรา
ทั้งหลายประกาศอยู่นั้น 9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซู
ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบ
พระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด 10 ด้วยว่าความเชื่อด้วย
ใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด
11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า "ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความ
อับอาย" 12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรง
เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบู
รณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ 13 เพราะว่า "ผู้ใดที่จะร้องออก
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด"

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และ
ผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใด
ประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้ 15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขา
จะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า "เท้าของคนเหล่านั้
นทีประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอ
ันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด" 16 แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น
เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า "พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยิน
จากเราทั้งหลาย" 17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการ
ได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า 18 ข้าพเจ้า

ถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ “เสียงของพวกเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ” 19 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า “เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง” 20 แล้วอิสยาห์กล้ากล่าวว่า “คนเหล่านั้นที่มิได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มิได้ถามหาเรา” 21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า “เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น”

11

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

1 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน 2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า 3 “พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แท่นบูชาของพระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์” 4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ “เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล” 5 เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ 6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มีใจแข็งกระด้างไป 8 (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เซื่องซึม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้” 9 ดาวิดทรงกล่าวว่า “ขอให้สำรับของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดักและเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา 10 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขางอค่อมตลอดไป” 11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น 12 แต่ถ้าการที่พวก

อิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขา
เป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

13 แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอ
ัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้า
ให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง 15 เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วม
ชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับ
คืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร
ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ 16 เพราะถ้าแป้
งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็
บริสุทธิ์ด้วย 17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่าน
ผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รั
บน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ 18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่
ถ้าท่านอวดดี ใช่ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน
19 ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อก
ิ่งข้าไว้” 20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็
เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว 21 เพราะว่าถ้า
พระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่
ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน 22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและ
ความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำ
หรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์
นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย 23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย
ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไป
ใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ 24 เพราะว่า
ถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ
และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว
การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะ
ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้
ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่
บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้า
มาครบจำนวน 26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความ
รอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมือง
ศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ 27 นี่แหละเป็น
พันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา” 28 ใน
เรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน

แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นทีรักเนื่องจากบรรพบุรุษ
ของเขา 29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของ
ประทานและทรงเรียกไว้ 30 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่
บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด 31
บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณา
ที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น 32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คน
ทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้ง
หลายทุกคน 33 โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด
คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือ
ที่จะสืบเสาะได้ 34 เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า
หรือใครเล่าเป็นทีปรึกษาพระองค์ 35 หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใด
แก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา 36 เพราะสิ่ง
สารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่
พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

12

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า
ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็น
เครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นทีพอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการ
ปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย 2 อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จง
รับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของ
พระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นทีชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทาน
แก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินทีตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อม
สุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน
4 เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆ
มิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด 5 พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียว
ในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น 6 และเราทุกคนมีของ
ประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการ
พยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ 7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติ
ก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน 8 ถ้าเป็นการเตือนสติก็จง
เตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบ
ครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

9 จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่
ดี 10 จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้
อื่นดีกว่าตัว 11 อย่าเกียจคร้านในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรน
นิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความ
ยากลำบาก จงขะมักเขม้นอธิษฐาน 13 จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จง
มีน้ำใจอัธยาศัยไมตรี 14 จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแช่
งด่าเลย 15 จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้
16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย
อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

17 อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่
ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง 18 ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ขึ้นอยู่กับท่าน
จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน 19 ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้
แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมี
คำเขียนไว้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เรา
เองจะตอบสนอง 20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับ
ประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการ
สุมถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา 21 อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่
จงชนะความชั่วด้วยความดี

13

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

1 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลย
ที่มิได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น 2 เหตุ
ฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น
และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง 3 เพราะว่าผู้ครอบครอง
นั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่
ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติ
แต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น 4 เพราะว่าผู้
ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่าน
ทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่
ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุก
คนที่ประพฤติชั่ว 5 เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะ
เกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย 6 เพราะ
เหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้น
เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ 7 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลาย

จงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง ได้อย่างไร

8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รัก
คนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 9 พระบัญญัติกล่าวว่า อย่าล่วง
ประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ
ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรัก
ตนเอง 10 ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึง
เป็นทีให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 11 นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลสมัย
ว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอด
นั้นใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น 12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่ง
เช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวม
เครื่องอาวุธของความสว่าง 13 เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลาง
วัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยากัน 14
แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียม
อะไรไว้บำเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนัง
นั้น

14

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

1 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้โต้เถียง
กันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น 2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้ง
นั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น 3 อย่าให้
คนทีกินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนทีมิได้กินกล่าวโทษคนที่
ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว 4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าว
โทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล่มจมก็สุดแล้วแต่
นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถ
ให้เขาได้ดีได้ 5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่า
ทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด 6
ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็
ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติ
แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็
มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังขอบพระคุณพระเจ้า
7 เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใด
ตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว 8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็น

เจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอ
ยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า 9 เพราะเหตุนี้เอง
พระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์
อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น 10 แต่ตัวท
่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดู
หมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษา
ของพระคริสต์ 11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า
เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุ
กลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า 12 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่อง
ราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง

13 ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า
คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อ
หน้าพี่น้อง 14 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มี
สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ
่งนั้นก็เป็นมลทินสำหรับคนนั้น 15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะ
อาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระ
คริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่าน
กินเลย 16 ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ 17 เพราะ
ว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบ
ธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 18 ผู้ที่
ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที
่พอใจของมนุษย์ด้วย 19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความ
สงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและ
กัน 20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่าง
ปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มี
ความผิดด้วย 21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆ
ที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง 22 ท่านมีความ
เชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัว
เองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็นสุข 23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากิ
นก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการก
ระทำใดๆก็ตามที่มิได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

15

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งหยุมๆหยิมๆของ
คนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง
2 เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญ
มาให้เขา 3 เพราะว่าพระคริสต์ก็มิได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์
ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า "คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์
ตกอยู่แก่ข้าพระองค์"

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเรา
จะได้มีความหวังโดยความเพียรและความชูใจด้วยพระคัมภีร์ 5 ขอพระเจ้า
แห่งความเพียรและความชูใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ตามอย่างพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อม
เพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์
ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า 8 บัดนี้ข้าพเจ้า
ขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสุหนัตใน
เรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้
ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย 9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระ
เกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้
วว่า "เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ
ทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์" 10 และมีคำกล่าว
อีกว่า "ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์"
11 แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า "ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์" 12 และอิสยาห์กล
่าวอีกว่า "รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดา
ประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์" 13 ขอพระเจ้าแห่ง
ความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข
ในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ 14 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบ
ริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและ
กันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

15 แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อ
เตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่
ข้าพเจ้า 16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่าง
ชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติ
ทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ 17 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระ

ราชกิจของพระเจ้า 18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่ง
พระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อ
จะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง 19 คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรง
ฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศ
ข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยัง
เมืองอิลลีริคุม 20 อันทีจริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า จะประกาศข่าว
ประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้า
จะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว 21 ตามที่มีคำเขียน
ไว้ว่า คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่
ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ 22 นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหา
ท่าน 23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแว่นแคว้นเหล่านี้ต่อไป
ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน 24 เมื่อข้าพเจ้าจะไป
ประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะ
ได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้ง
หลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง 25 ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน 26 เพราะว่าพวกศิษย์ใน
แคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ส่งไปให้แก่วิ
สุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม 27 พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่น
นั้นจริงๆและพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้
รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวก
ต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง 28 เหตุ
ฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น 29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่า
เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์
ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ 30 พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซู
คริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอ
ให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า 31 เพื่อให้ข้าพเจ้า
พ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วย
ผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นทีพอใจของวิสุทธิชน 32 เพื่อ
ข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามชอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดี
และมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน 33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจง
สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

16

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

1 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ใน
คริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเครีย 2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ
เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย 3 ขอฝาก
ความคิดถึงมายังปริสสิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระ
เยซูคริสต์ 4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมิใช่ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักร
ทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย 5 และขอฝากความคิดถึงมา
ยังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัส
ที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคา
ยา 6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้ง
หลาย 7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนีอัสผู้เป็นญาติของ
ข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่
อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย 8 ขอฝากความคิดถึง
มายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 9 ขอฝากความคิด
ถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสทาคิสที่รักของ
ข้าพเจ้า 10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเป็ลเลสผู้เป็นทีพอพระทัยของพระ
คริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส 11 ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึง
มายังคนในครัวเรือนนารซิสสัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 ขอฝากความ
คิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้
เป็นเจ้า 13 ขอฝากความคิดถึงมายังรูฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้
เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย 14 ขอฝากความคิดถึง
มายังอาสินคริทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้อง
ที่อยู่กับเขาเหล่านั้น 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเน
เรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่า
นั้น 16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของ
พระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย 17 พี่น้องทั้งหลาย
ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทก
ันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา
จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น 18 เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และ
ได้ล่อลวงคนซื่อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน 19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้
เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่าน
ทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้
เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว 20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้
ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 21 ทิโมธีผู้ร่วมงาน
กับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝาก

ความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 22 ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 24 ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 25 บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก 26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ 27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสัพพัญญูแต่องค์เดียว สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเครีย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา เป็นครั้งที่สาม (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค ศ 57 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคศเต (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโล เมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000 คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เปาโลไปตั้งคริสตจักรที่ เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันทีศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ผู้รับใช้ที่รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิตย์

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์
ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา 2 เรียน
คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล
้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันก
ับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเราและของเขา 3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา
ของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ
เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซู
คริสต์ 5 เพราะท่านทั้งหลายพรั่งพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์
คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง 6 ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้น

เป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว 7 เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาด
ของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 8 พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด
เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา 9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับ
พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่
มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ในทางความคิดและตัดสินอย่างเดียวกัน 11 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า
เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน 12 ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า
พวกท่านต่างก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็น
ศิษย์อปอลโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟาส” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์
พระคริสต์” 13 พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึง
เปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ
14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใด
ในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกายอัส 15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้
ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง 16 ข้าพเจ้าได้ให้
บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว
ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง 17 เพราะว่าพระ
คริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศ
ข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขน
ของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็น
เรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า 19 เพราะมี
คำเขียนไว้แล้วว่า “เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้
ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป” 20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่
ที่ไหน นักโต้ปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของ
โลกนี้ให้โฉดเขลาไปแล้วหรือ 21 เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของ
พระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัย
ที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น 22 ด้วยว่าพวกยิว
เรียกร้องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา 23 แต่พวกเราประกาศ
เรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด
และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ 24 แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้ง
พวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระ

ปัญญาของพระเจ้า 25 เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่า
ปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลัง
ของมนุษย์ 26 พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรง
เรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มี
อำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง 27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าโง่
เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลก
ถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนทีแข็งแรงอับอาย 28 พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่
โลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เก
ิดเป็นตัวจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว 29 เพื่อมิให้เนื้อ
หนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ 30 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระ
เยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม
การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย 31 เพื่อให้เป็นไปตามที่
เขียนว่า ให้ผู้โอ้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า

2

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศ
สักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด
้วยสติปัญญา 2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่
พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่
กางเขน 3 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความ
กลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก 4 คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่
เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณ
และพระเดชานุภาพ 5 เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญา
ของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า 6 เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่
คนทีเป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญา
ของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป 7 แต่เรากล่าวถึงเรื่อง
พระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา 8 ไม่มี
อำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้
วจะมิได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

พระดำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

9 ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไป
ในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์
10 พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์
เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกของพระเจ้า

11 อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของ
มนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำริของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระ
วิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น 12 เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก
แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่ง
ต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา 13 คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล
าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ
กับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ 14 แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่ง
เป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา
และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกต
ด้วยจิตวิญญาณ 15 แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มี
ผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ 16 เพราะว่า “ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้” แต่เราก็มีพระทัยของพระ
คริสต์

3

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นภัยต่อจิตวิญญาณ

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่าย
จิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือ
นกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ 2 ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วย
อาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้
ท่านก็ยังไม่สามารถ 3 ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยั
งอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ
และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญดอกหรือ 4 เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า
“ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์
ของอปอลโล” ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีหน้าที่ต่างกันก็เป็นผู้ทำการร่วมกัน

5 เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลาย
เชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน 6 ข้าพเจ้า
ได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต 7 เพราะฉะนั้น
คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโต
นั้นต่างหากที่สำคัญ 8 ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน
แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้ 9 เพราะว่าเรา
ทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของ
พระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

10 โดย พระคุณ ของ พระเจ้า ซึ่ง ได้ ทรง โปรด ประทาน แก่ ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร 11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ 12 แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

13 การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร 14 ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน 15 ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

16 ท่าน ทั้ง หลาย ไม่ รู้ หรือ ว่า ท่าน เป็ นวิ หาร ของ พระเจ้า และ พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน 17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นทีบริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

การตักเตือนเกี่ยวกับการโอ้อวด

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ 19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง” 20 และยังมีอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ” 21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย 22 จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย 23 และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

4

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อารักขาต่อพระเจ้า

1 ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า 2 ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน 3 สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็มิได้ตัดสิน

ตัวข้าพเจ้า 4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า 5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์
พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ใน
ความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย
เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า 6 พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้
นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อ
ประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้
ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดข่ม
ผู้อื่น 7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับ
มา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับ
เลย 8 ท่านทั้งหลายอิ่มหนำแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือ
นกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่าน
ทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียสละ

9 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุด
ปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์
และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง 10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็น
แก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลาย
มีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เรา
ทั้งหลายเป็นคนอัปยศ 11 จนถึงเวลานี้เราก็ทั้งหิวและกระหาย เปลือยเปล่า
และถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง 12 เราทำการหนักด้วยมือ
ของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็ทนเอา 13 เมื่อถูกใส่
ร้ายเราก็อ้อนวอน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราคี
ของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้ 14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้
ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า
15 เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลาย
คนก็หามิได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดย
ข่าวประเสริฐ 16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า 17
เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์
ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการ
ประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจั
กร 18 แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน 19 แต่ถ้าองค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะ
หยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา
20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์

เดช 21 ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้
ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

5

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

1 มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้น
ถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดา
มาเป็นภรรยาของตน 2 และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน
ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน 3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่
ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษ
คนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย 4 ในพระนามของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและ
ใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา 5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนัง
เสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

6 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียว
ย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน 7 ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็น
แป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกา
ของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว 8 เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่
ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อ
คือความจริงใจและความจริง 9 ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่า
คบกับคนที่ล่วงประเวณี 10 แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วง
ประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียที
เดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่
ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคน
ขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย
12 ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้อง
ตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ 13 ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรง
ตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

6

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกันต่อหน้าคนไม่เชื่อ

1 ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความ
กันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน 2 ท่านไม่รู้หรือว่าวิ
สุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควร
จะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ 3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้อง
พิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เรา
จะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้ 4 ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความ
กันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ
5 ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่ง
หรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง 6 แต่พี่น้องกับพี่น้อง
ต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ 7 เหตุฉะนั้นเพราะ
พวกท่านไปเป็นความกัน บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึง
ไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง 8 แต่ท่าน
เองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็น
มรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผัวเมียเขา
คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย 10 คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา
คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก 11
แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว
และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้
ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า 12 ข้าพเจ้าทำ
สิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่ง
สารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

13 อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรง
ให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการ
ล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามี
ไว้สำหรับร่างกาย 14 พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมา
ใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดช
ของพระองค์ด้วย 15 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของ
พระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็น
อวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
16 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับ
หญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 17
แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์
ฝ่ายจิตวิญญาณ 18 จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุก

อย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์
19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง
20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระ
เกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่ง
เป็นของพระเจ้า

7

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน
1 แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่
ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว 2 แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุก
คนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน 3 สามีพึง
ประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่น
เดียวกัน 4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือ
ร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน
แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี 5 อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้น
แต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการ
อธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด
เพราะตัวอดไม่ได้ 6 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระ
บัญชา 7 ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็
ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีก
คนหนึ่งได้รับอย่างนั้น 8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสด
และพวกแม่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว 9 แต่ถ้าเขายั้ง
ใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วย
กามราคะ 10 ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี 11 แต่ถ้านางทิ้งสามี
ไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และ
ขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า
12 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้
ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี
สามีก็ไม่ควรหย่านาง 13 ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะ
อยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย 14 ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับ
การทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรง
ชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเห

ล่านั้นก็บริสุทธิ์ 15 แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่น
นี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้า
ได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ 16 โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ได้
ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่า
ท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

17 แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์
พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น
ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนั้น 18 มีชายคนใดที่พระเจ้า
ทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือน
คนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสุ
หนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย 19 การเข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร และ
การไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้น
สำคัญ 20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น 21 พระเจ้า
ทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็น
ทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า 22 เพราะผู้ใดที่
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์
พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็น
ผู้รับใช้ของพระคริสต์ 23 พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้า
เป็นทาสของมนุษย์เลย 24 พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอัน
ใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงม่าย

25 แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์
พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระ
เมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ 26 ฉะนั้นเพราะเหตุความ
ยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่
เดี๋ยวนี้ 27 ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่า
จากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย 28 ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความ
ผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คนทีแต่งงาน
นั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้
ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น 29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุ
คนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นทีมีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือน
กับไม่มีภรรยา 30 และให้คนทีเศร้าโศกเป็นเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และ
ผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนิน
ชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย 31 และคนที่ใช้ของ
โลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้

กำลังล่วงไป 32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวนวุ่นวาย ฝ่ายคน
ที่ไม่มีภรรยาก็สาละวนในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่ง
เป็นทีพอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 33 แต่คนทีมีภรรยาแล้วก็สาละวนใน
การงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา 34 มีความแตกต่างกัน
ด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวนใน
การงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ
แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที
่พอใจของสามี 35 ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะ
เอาบ่วงบาศคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้
เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย 36 แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติ
ต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัย
หนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จง
ให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด 37 แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และ
เห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เขาบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิง
นั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว 38 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้น
แต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า 39 ตราบใดที่สามียังมี
ชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอ
ิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น 40 แต่
ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และ
ข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

8

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

1 แล้วเรื่องของที่เขาบูชาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเรา
ทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น
2 ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ 3 แต่ถ้าผู้ใดรัก
พระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น 4 ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชา
แก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้า
องค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว 5 ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และใน
แผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า “พระ” (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก”
6 แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัด
ทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซู
คริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมา
โดยพระองค์ 7 มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิด
ชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคา
รพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน 8 อาหารไม่
เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไร

เป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร 9 แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพ
ของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป 10 เพราะว่า ถ้าผู้ใด
เห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึก
ผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เหิมขึ้นทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชา
แก่รูปเคารพนั้นหรือ 11 โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่ง
พระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป 12 เมื่อท่าน
ทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา
ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ 13 เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้อง
ของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่า
ข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

9

เปาโลอ้างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิ
ได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็น
ผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสา
วกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่าน
อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้า
ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า 4 เรา
ไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ 5 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยา
ไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์
พระผู้เป็นเจ้าและเคฟาสหรือ 6 เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือ
ที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

7 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัว
เอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมิได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือ
ใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมิได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น 8 ข้าพเจ้ากล่าวอย่าง
นี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ
9 เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า อย่าเอาตะกร้าครอบ
ปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ 10 หรือ
พระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้
เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้
คนที่นวดข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง 11 ถ้า
เราได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะ
เกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน 12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์
จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้
ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัด
ขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่อง

สิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็รับ
ส่วนแบ่งจากแท่นบูชานั้น 14 ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
บัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าว
ประเสริฐนั้น 15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่อง
นี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตาย
เสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า 16 เพราะถึงแม้ว่า
ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำ
เป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติ
จะเกิดแก่ข้าพเจ้า 17 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะ
ได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรง
มอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ 18 แล้วอะไรเล่าจะ
เป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้า
ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้
สิทธิ์ในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะนำจิตวิญญาณ

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัว
เป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น 20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็
ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้า
ก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราช
บัญญัตินั้น 21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือน
คนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่
ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ
แห่งพระคริสต์) 22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อ
จะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วย
เขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง 23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าว
ประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น 24 ท่าน
ไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับ
รางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ 25 ฝ่ายนักกีฬา
ทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้
มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรย
เลย 26 ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้
อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกลม 27 แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่าย
เนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้
ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

10

การประพฤติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

1 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ ข้าพเจ้าอยาก ให้ท่านทั้งหลาย เข้าใจ ว่า
บรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 ได้รับ
บัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน 3 และได้รับประทาน
อาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน 4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณ
อันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิต
วิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์ 5 แต่ถึงกระนั้นก็ดีมีคน
ส่วนมากในพวกนั้นที พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกัน
เกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร 6 แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือน
ใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภปรารถนาสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น 7 ท่าน
ทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ
ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่น
สนุกกัน 8 อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บางคนในพวก
เขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน 9 อย่าให้
เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้อง
พินาศด้วยงูร้าย 10 ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขา
ได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชฌฆาต 11 แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่า
นี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเรา
ทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก 12 เหตุฉะนั้น
คนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง 13 ไม่มี
การทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับ
มนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูก
ทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรง
โปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ 14 พวก
ที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ
15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำ
ที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมีไว้สำหรับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นทีทำให้เรามีส่วนร่วมใน
พระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นทีทำให้เรามี
ส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ 17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลาย
คน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุก
คนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน 18 จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตาม
เนื้อหนัง คนทีรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้
นมิใช่หรือ 19 ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์

สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ 20 แต่
ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ
และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวก
ปิศาจ 21 ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวก
ปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต
๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้ 22 เราจะยั่วยุให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉา
หรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์
ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น 24 อย่าให้ผู้ใด
เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น 25 ทุกสิ่งที่เขา
ขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึก
ผิดชอบ 26 เพราะว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้า” 27 ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่าน
เต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดย
เห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ 28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่
รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนทีบอกนั้นและเพราะ
เห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า “แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้น
เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” 29 ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของ
ท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่บอกนั้น ทำไมใจสำนึกผิดชอบ
ของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า 30 เพราะถ้าข้าพเจ้า
รับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้
ขอบพระคุณแล้วเล่า 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะ
ทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 32 อย่า
เป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้า
หลงผิดไป 33 เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที
่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์
ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

11

“ชายเป็นศีรษะของหญิง”

1 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้า
ปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์ 2 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่าน
ทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎ
ที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน 3 แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า
พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และ
พระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ 4 ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือ

พยากรณ์โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ 5 แต่หญิงทุกคนที่
กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ทำความอัปยศแก่ศีรษะ
เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว 6 เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุม
ศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็น
สิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย 7 เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุม
ศีรษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้
หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย 8 เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง
แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย 9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้
หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย 10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควร
จะเอาสัญญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์
11 ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก
็ต้องพึ่งผู้ชาย 12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมา
ผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า 13 ท่าน
ทั้งหลายจงตัดสินเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุม
ศีรษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า 14 ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้า
ผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นทีน่าอายแก่ตัว 15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่า
ราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ 16 แต่ถ้า
ผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่โต้
แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

17 แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุม
ของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี 18 ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว
่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และ
ข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง 19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้าง
ในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น 20 เมื่อท่าน
ทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นทีระลึกถึง
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ 21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทาน
อาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา 22 อะไรกันนี่ ท่าน
ไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า
และทำให้คนทีขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน
จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย 23 เพราะว่าเรื่อง
ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็น
เจ้า คือในคืนทีเขาทรยศพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง 24 ครั้น
ขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า **จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกาย
ของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นทีระลึก
ถึงเรา** 25 เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่าง

เดียวกัน ตรัสว่า **ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา** 26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา 27 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า 28 ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ 29 เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญามาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

30 ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก 31 เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ 32 แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก 33 พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน 34 ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

12

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาณ

1 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น 2 ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป 3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 4 แล้วของประทานนั้นมีต่างๆกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน 5 งานรับใช้มีต่างๆกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน 6 กิจกรรมมีต่างๆกัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน 7 การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน 8 ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน 9 และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษา

คนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน 10 และให้อีกคนหนึ่ง
ทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่ง
รู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคน
หนึ่งแปลภาษานั้นๆได้ 11 สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรง
บันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

12 ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะ
ต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระ
คริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น 13 เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่าง
ชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระ
วิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกัน
นั้นซาบซ่านอยู่ 14 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วย
หลายอวัยวะ 15 ถ้าเท้าจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึง
ไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะ
เหตุนั้นหรือ 16 และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึง
มิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะ
เหตุนั้นหรือ 17 ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน
ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน 18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรง
ตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ 19 ถ้าอวัยวะ
ทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่
ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน 21 และตาจะว่าแก่มือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการ
เจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่
ได้ 22 แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสีย
ไม่ได้ 23 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็ยังทำให้มี
เกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็ทำให้น่าดูยิ่งขึ้น 24 เพราะว่า
อวัยวะที่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้
อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมาก
ขึ้น 25 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความ
ห่วงใยซึ่งกันและกัน 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด
้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย
27 บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะ
ของพระกายนั้น 28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร
คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มี
การอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง
การพูดภาษาต่างๆ 29 ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ
ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ 30 ทุกคนได้
รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้
หรือ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทาน
อันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

13

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

1 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี
แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง 2 แม้
ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกลับทั้งปวง
และมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้
แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย 3 แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัด
เพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย
แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่ 4 ความรักนั้นก็อดทน
นานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง
5 ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่าง
จดจำความผิด 6 ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง
7 ไม่แคะไค้คุ้ยเขี่ยความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ
และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง 8 ความรักไม่มีวันสูญ
สิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลา
เลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป 9 เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่
เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง 10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว
ความบกพร่องนั้นก็จะสูญไป 11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย
่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้
ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย 12 เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆเหมือนดู
ในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วน
หนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย 13 ดังนั้น
ยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

14

จงแสวงหาของประทานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

1 จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ
เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ 2 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆได้
ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่ทูลต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้
แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ 3 ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับ
มนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ 4 ฝ่ายคนที่พูดภาษา
ต่างๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นย่อมทำให้คริ
สตจักรจำเริญขึ้น 5 ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้ แต่ยิ่ง
กว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้
ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้ เว้นแต่เขาสามารถ
แปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น 6 นี่แหละพี่

น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่างๆ จะเป็นประโยชน์
อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิวรณ์ หรือโดย
ความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน 7 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชี
วิตก็ยังกระทำเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใคร
จะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร 8 เพราะถ้าแตรเดี่ยวเปล่งเสียง
ไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประจัญบานได้ 9 ท่านทั้งหลายก็เป็น
เช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้
อย่างไร ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป 10 ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และ
ไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ 11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อ
ความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่
พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย 12 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้ง
หลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์
กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น 13 เหตุฉะนั้น
ให้คนที่พูดภาษาต่างๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย 14 เพราะ
ถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็
จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ 15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด
ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย
และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย 16
มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่
ถึงจะว่า เอเมน เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่ง
ที่ท่านพูด 17 แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไพเราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่
จำเริญขึ้น 18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษา
ต่างๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก 19 แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะ
พูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย
ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ 20 พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของ
ท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่าง
เด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ 21 ในพระราชบัญญัติมีคำ
เขียนไว้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะพูดกับชนชาตินี้โดย
คนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง
เรา 22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ
แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่
ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว 23 เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุม
พร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคน
ที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาจะมิเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ 24 แต่
ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้
เขารู้สำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง 25 ดังนั้นความลับที่ซ่อน

อยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า
พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมนมัสการและการใช้ของประทาน

26 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็
มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิวรณ์ ทุกคนก็แปล
ข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น
27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก
็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล 28 แต่ถ้าไม่มีผู้ใด
แปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัว
เอง และทูลต่อพระเจ้า 29 ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน
และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น 30 ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คน
อื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน 31 เพราะว่าท่านทั้งหลาย
พยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้ความรู้ และได้รับการปลอบประโลม
ใจ 32 วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์
33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อ
ให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงนิ่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

34 จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอน
ุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้
นั้น 35 ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิง
จะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นสิ่งที่น่าอาย 36 อะไรกัน พระวจนะ
ของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียว
หรือ 37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขา
ยอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์
พระผู้เป็นเจ้า 38 แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป 39
เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษา
ต่างๆก็อย่าห้ามเลย 40 แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร
และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

15

ข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความ
รอด

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่
ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่ง
ท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ 2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอน

ที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้
ประโยชน์ 3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย
ก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย
ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ 4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที สามพระองค์
ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น 5 พระองค์ทรงปรากฏ
แก่เคฟาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน 6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่
พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้
แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว 7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ
แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด 8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้า
ด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด 9 เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้น้อย
ที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่า
ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า 10 แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่าง
ที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่ง
ได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงาน
มากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของ
พระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวก
เขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็
ได้เชื่ออย่างนั้น 12 แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตาย
แล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี 13 แต่
ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ 14 ถ้า
พระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้ง
ความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย 15 และก็จะปรากฏว่าเรา
อ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์
ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว
พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา 16 เพราะว่าถ้าคนตาย
ไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา 17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้
ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาป
ของตน 18 และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย 19 ถ้า
พวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่า
สังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการเป็นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อทีหลัง

20 แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผล
แรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น 21 เพราะว่าความตาย
ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความ
ตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉันนั้น 22 เพราะว่าคนทั้ง
ปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยว
เนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น 23 แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระ
คริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์

ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา 24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์
จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรง
ทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอานุภาพหมดแล้ว 25 เพราะว่า
พระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรู
ทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้
นก็คือความตาย 27 เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาท
ของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็
นทีทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์
28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะ
อยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรง
เป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย
29 มิฉะนั้น คนเหล่านั้นทีรับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้า
คนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า
30 และเหตุไฉนเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า 31 ข้าพเจ้า
ขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน 32 ถ้าตามลักษณะ
ของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์
อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก “ให้เรากินและดื่มเถิด
เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย” 33 อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้
นิสัยที่ดีเสียไป 34 จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะ
ว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความ
ละอาย

สภาพรูปกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

35 แต่บางคนจะถามว่า “คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็น
ขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร” 36 ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น
ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ 37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น
จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที
จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น 38 แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่าง
ต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่
เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน 39 เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมด
ทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สีเท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่าง
หนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง 40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับ
โลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศี
ของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง 41 สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่าง
หนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง
แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกันกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ

42 การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่หว่านลงนั้นเป็น
ของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า 43 สิ่งที่หว่าน
ลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่หว่านลงนั้นอ่อนกำ
ลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ 44 สิ่งที่หว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา
สิ่งที่เป็นขึ้นมาก็จะเป็นกายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็
มี 45 เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิต
วิญญาณมีชีวิตอยู่ แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณผู้ประสาท
ชีวิต 46 แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกาย
ธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ 47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดิน
และเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์
48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์
ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น 49 และเมื่อเราเกิดมา
มีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย
50 แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักร
ของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อย
เน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเปลี่ยนแปลงรูปกายของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

51 ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วง
หลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด 52 ในชั่วขณะเดียว ใน
พริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตาย
แล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลง
ใหม่ 53 เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้
ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

54 เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวม
ซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า ความตายก็ถูกก
ลืนไปด้วยการมีชัย 55 โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุม
ฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน 56 เหล็กไนของความตายนั้นคือบาป และ
ฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ 57 แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรง
ประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา 58 เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จง
ปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลาย
รู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หามิได้

16

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

1 แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสต
จักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย 2
ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตาม
ที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา
3 เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของ
ท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 4 และ
ถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การทักทายปราศรัยและคำแนะนำ

5 เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน
เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย 6 และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กั
บท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทาง
ไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น 7 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะ
พบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
โปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย 8 แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมือง
เอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคศเต 9 เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้า
อย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย 10 แล้ว
ถ้าทิโมธีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่า
เขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นอย่าให้
ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมา
ถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่ 12 อปอลโล
ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย
พร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จุใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึง
จะไป 13 ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชาย
แท้ จงเข้มแข็ง 14 ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก 15 พี่น้อง
ทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทฟานัส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา
และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้า
ขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วย
กันนั้นกับเรา 17 ที่สเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอาคายคัสมาแล้วนั้น
ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้
มาทำให้ครบ 18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลาย
ชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น 19 คริสตจักรทั้งหลายใน
แคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสสิลลา
กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระ

ผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย 20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน
ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ 21 คำแสดงความ
นับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล 22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า
ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา 23 ขอพระคุณ
ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
24 ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน
[จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี และส่งโดยสเท
ฟานัส ฟอร์ทูนาทัส อาคายคัสและทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค□ศ□ 57 ในจดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อทิตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่าทิตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ดีมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของ
พระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโคริน
ธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคายา 2 ขอพระคุณและสันติสุข
ซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่
ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบ
ประโลมใจทุกอย่าง 4 พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยาก
ทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความ
ทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้
รับจากพระเจ้า 5 เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด การ
ปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น 6 ที่เราทนความ
ทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ความชูใจและความรอด หรือที่เรา
ได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชูใจและ
ความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้
ทนนั้น 7 เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้ง
หลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการ
ปลอบประโลมใจฉันนั้น 8 พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความ
ทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง
จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ 9 ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตาย
แล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้า

ผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงฟื้นจากความตาย 10 พระองค์ทรงช่วยเราให้
พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจ
พระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก 11 ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้
ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะ
เรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำ
อธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่า
เราได้ประพฤติตนเป็นทีประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติ
ต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า
และมิใช่ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า 13 เพราะว่า
เราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับ
แล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด 14 ตามที่พวกท่าน
ยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่น
เดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน 15 และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์
ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า 16 ข้าพเจ้า
ใคร่จะแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และ
เมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็จะแวะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้
ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย 17 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่
จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้ากะ
โครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่ามาไม่มาส่งๆไป 18 แต่
พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มิใช่เป็นคำรับ
หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่ฉันนั้น 19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซู
คริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวก
ท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น
20 บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เรา
จึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นทีถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 บัดนี้ผู้ซึ่ง
ทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้นั้น ก็คือ
พระเจ้า 22 และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้
ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย 23 ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่าย
จิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงด
โทษพวกท่านไว้ก่อน 24 เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน
แต่ว่าเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่โดยความ
เชื่อ

2

การอภัยคนบาปที่สำนึกผิด

1 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่าน
อีก 2 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้า
มีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั่นแหละ 3 และข้าพเจ้า
ได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้
รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี
ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของ
ท่านด้วย 4 เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทม
ใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะ
ให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย 5 แต่ถ้าผู้
ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่
คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยาก
จะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน 6 ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก
็พอสมควรแล้ว 7 ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบ
ประโลมใจเขาต่างหาก กลัวว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือล้น
8 ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่ 9 นี่คือเหตุ
ที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลองใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุก
ประการหรือไม่ 10 ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้
นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้น
เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์ 11 เพื่อไม่ให้ซาตานมี
ชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว 12 นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไป
ถึงเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิด
ให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายใจเลย
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้น
เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกลิ่นแห่งชีวิตและกลิ่นแห่งความตาย

14 แต่ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และ
ทรงโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัว
เราทุกแห่ง 15 เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะ
พระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ 16 ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่ง
ความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่ง
นำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้ 17
เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อม
เสีย แต่ว่าเราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มา
จากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

3

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์

1 เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำ
ตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำ
ตัวจากพวกท่านหรือ 2 ท่านเองเป็นหนังสือของเราจารึกไว้ที่ดวงใจของ
เรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน 3 ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระ
คริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระ
วิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมิได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เข
ียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์ 4 และเรามีความไว้ใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์
อย่างนั้น 5 มิใช่เราจะคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเรา
เอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ

6 พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธ
สัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้น
ประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต 7 แต่ถ้าการปฏิบัติที่
นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยัง
มีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะ
รัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป 8 ดังนั้นการปฏิ
บัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ 9 เพราะว่าถ้าการรับ
ใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยิ่งมีรัศมี
มากกว่านั้นอีก 10 อันทีจริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อับแสงไปแล้ว
เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด 11 เพราะถ้าสิ่งที่ได้
จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งกว่านั้นอ
ีก 12 เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นทีจะพูด 13 และไม่
เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อม
ของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น 14 แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอด
มาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิด
ออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์ 15 แต่ว่าตลอดมาถึงทุก
วันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังปิดบังใจของเขาไว้
16 แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็จะเปิดออก
17 บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น 18 แต่เราทั้งหลายไม่
มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูใน
กระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคื
อมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณของ
องค์พระผู้เป็นเจ้า

4

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

1 เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ 2
แต่ว่าเราได้สละทิ้งกิจการต่างๆที่ไม่ซื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้
ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วย
วิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคน
ทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

ซาตานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

3 แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นทีกำลัง
จะพินาศ 4 ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืด
ไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้
เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา 5 ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศ
ตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และ
ได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู
6 เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด
ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความ
รู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

ทรัพย์สมบัติในภาชนะดิน

7 แต่ว่าเรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอัน
เลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์ทรมานทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

8 เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็
ไม่ถึงกับหมดหวัง 9 เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่
ก็ไม่ถึงตาย 10 เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่า
ชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย 11 เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิ
ตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่า
พระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตาย
นั้น 12 เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออก
ฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย 13 เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้
ว่า ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะ
ฉะนั้นเราจึงพูด 14 เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะ
ทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้า
พร้อมกับท่านทั้งหลาย 15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของ
ท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการ
ขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 16 เหตุฉะนั้น

เราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิต
ใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน 17 เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กๆ
น้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่ง
นิรันดร์ 18 ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิงของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิง
ของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ
่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

5

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เรา
ก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มิได้สร้างด้วยมือมนุษย์
และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์ 2 เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่
มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์ 3 ถ้า
ได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมิได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก 4 เพราะว่า
เราผู้อาศัยในพลับพลานี้จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะ
อยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะ
ต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย 5 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียม
เราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระ
วิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา 6 เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอรู้อยู่แล้วว่า
ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า 7 (เพราะเรา
ดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น) 8 เรามีความมั่นใจ และเรา
ปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้ 9 เหตุฉะนั้น
เราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นทีพอ
พระทัยของพระองค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ *(1 คร 3:10-15)*

10 เพราะว่าจำเป็นทีเราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษา
ของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้
แล้วแต่จะดีหรือชั่ว 11 เพราะเหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นทีประจักษ์แก่พระเจ้า และ
ข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่าน
ด้วย 12 เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่าน
มีโอกาสที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที
ชอบอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ 13 เพราะว่าถ้า
เราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า
หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

ราชทูตของพระคริสต์

14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิด
เห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึง
ตายแล้ว 15 และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเห
ล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมิได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะ
อยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้ง
หลาย 16 เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่า
เมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะ
ไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก 17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้
นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลาย
เป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น 18 ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันก
ับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่อง
การคืนดีกัน 19 คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันก
ับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระ
วจนะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา 20 ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระ
คริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระ
คริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า 21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรง
กระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเรา
จะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

6

สิ่งที่เราต้องยอมสละในการรับใช้พระคริสต์

1 ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสัก
แต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ 2 (เพราะพระองค์ตรั
สว่า “ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า”
ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด) 3 เรามิ
ได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัติ
นั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้ 4 แต่ว่าในการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่
ชอบ เหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ใน
ความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ 5 ในการถูกเฆี่ยน ในการที่ถูกจำคุก
ในการวุ่นวาย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร
6 โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ 7 โดยพระวจนะแห่งความจริง โดย
ฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวา
และมือซ้าย 8 โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและ
เล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็น
คนสัตย์จริง 9 เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขา

ทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเฆี่ยน
แต่ยังไม่ตาย 10 เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ
เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย
แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ
11 โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็
เปิดรับท่าน 12 ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความ
รู้สึกของตนเอง 13 ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพู
ดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย 14 ท่าน
อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วน
อะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร
15 พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วน
อะไรกับคนที่ไม่เชื่อ 16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้
เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัส
ไว้ว่า "เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะ
เป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา" 17 องค์พระผู้เป็น
เจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัว
ออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวก
เจ้าทั้งหลาย 18 เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชาย
บุตรสาวของเรา" องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

7

1 ท่าน ที่ รัก เมื่อ เรา มี พระ สัญญา เช่น นี้ แล้ว ให้ เรา ชำระ ตัว เรา ให้
ปราศจาก มลทิน ทุก อย่าง ของ เนื้อ หนัง และ จิต วิญญาณ และ จง ทำให้ มี
ความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์
2 ขอรับเราเถิด เรามิได้ทำร้ายผู้ใด เรามิได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามิได้
โกงผู้ใดเลย 3 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้า
บอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่
ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้ใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่าน
ทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชูใจอย่างบริบูรณ์ และในความ
ยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น
5 เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้
พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมี
ความกลัว 6 แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรง
หนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ทิตัสมาหาเรา 7 และมิใช่เพียงการมาของทิตัส

เท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจทิตัสด้วย ตามที่ทิตัสได้มาบอกเรา
ถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของ
ท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น 8 เพราะ
ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่
เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า
จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น 9 แต่บัดนี้
ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้น
ทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัย
พระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย 10 เพราะว่าความเสียใจอย่างที่
ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและ
ไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย
11 จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิด
ความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่
และการโกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น
การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดใน
การนี้แล้ว 12 เหตุฉะนี้ที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มิใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้
ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความห่วงใย
ของเราที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า 13 โดยเหตุนี้
เราจึงมีความชูใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความชูใจ เรามีความชื่นชม
ยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้
จิตใจของทิตัสชื่นบาน 14 เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตั
ส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความ
จริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ทิตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏ
เป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น 15 และเมื่อทิตัสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวก
ท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น
เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น 16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่า
ข้าพเจ้าไว้ใจท่านได้ทุกอย่าง

8

ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อนรนของชาวมาซิโดเนีย

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า
โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโด
เนีย 2 เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์
ยาก ความยินดีล้นพ้นของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้น
ออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา 3 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขา
ถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสี
ยอีก 4 และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และ
ให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย 5 ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่
ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพ

ระประสงค์ของพระเจ้า 6 จนถึงกับเราได้เตือนทิตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้ว
ฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

คำตักเตือนเกี่ยวกับการถวายเพื่อกันและกัน

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้
ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบ
พระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด 8 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายว่า
ให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดล
องความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่ 9 เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็
ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลาย
จะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์ 10 และข้าพเจ้าจะ
ออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้ง
ต้นเมื่อปีกลายนี้ และมิใช่ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำ
ด้วยนั้น 11 ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อ
ว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถ
ของท่าน 12 เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรง
รับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี 13 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า
ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น 14 แต่
เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็
ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วย
พวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา 15 ตามที่มีเขียนไว้ว่า
คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่

การแสดงออกอย่างซื่อสัตย์ต่อเงินถวายของคริสตจักร

16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ทิตัสมีใจกระตือรือร้น
อย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน 17 เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำ
เตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย
18 เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริ
สตจักรทั้งหลายไปกับทิตัสด้วย 19 และมิใช่แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคน
นั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่
เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่แสดงน้ำใจ
พรักพร้อมของท่าน 20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ใน
เรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น 21 เพราะเรามุ่งที่จะกระทำ
สิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย 22 เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสอง
ด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยว
นี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้ใจในท่านมาก
23 ถ้ามีคนใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้

ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขา
ก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ 24
เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่
คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

9

1 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน
2 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวก
ท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคายาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่
ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก 3 แต่
ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อ
นั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่
ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น 4 มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับ
ข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้นั้น (อย่าว่า
แต่ท่านจะขายหน้าเลย เราเองก็จะขายหน้าด้วย 5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
เห็นว่า สมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้
จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวาย
นั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการ
ฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

6 นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที
่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก 7 ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ใน
ใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรัก
คนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี 8 และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณ
อันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอ
สำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย 9 (
ตามที่เขียนไว้ว่า เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรม
ของเขาดำรงเป็นนิตย์ 10 ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และ
ประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวี
ขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่ง
ขึ้น 11 โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้
ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า
12 เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสน
เท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย 13 และ
เนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุ
ที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์
และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง
14 เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารถนาท่านเป็นอ

นมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น
15 จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้
นทีเหลือจะพรรณนาได้

10

เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นอัครสาวกของตัวเองอีกครั้ง

1 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความ
อ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคน
สุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้า
ต่อท่านทั้งหลาย 2 คือข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอ
ย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิด
สำแดงต่อบางคนที่นึกเห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น 3 เพราะว่า
ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อ
หนัง 4 (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง
แต่มีอานุภาพอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้
5 คือทำลายความคิด และทิฐิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความ
รู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึง
เชื่อฟังพระคริสต์ 6 และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อ
ความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ 7 ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอก
หรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเอง
อีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือน
กัน 8 ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้า
ก็จะไม่ละอาย 9 เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่าน
กลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า 10 เพราะมีบางคนพูดว่า จดหมายของ
เปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และ
คำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้ 11 จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่
อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำ
อย่างนั้นด้วย 12 เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเอง
กับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและ
กัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา 13 ฝ่ายเรา
จะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรง
จัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น 14 การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่
โดยการล่วงขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าว
ประเสริฐของพระคริสต์ 15 เรามิได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการ
งานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมาก
ขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตาม

ขนาดของเรา 16 เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้อง
ถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วน
ั้น 17 ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า 18 เพราะคนที่ยกย่องตัว
เองไม่เป็นทีนับถือของผู้ใด คนทีน่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ทรงยกย่อง

11

1 ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อย
หนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ 2 เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนท่านอย่าง
ที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะว่าข้าพเจ้าได้หมั้นพวกท่านไว้สำหรับสามี
ผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ 3 แต่
ข้าพเจ้าเกรงว่างูนั้นได้ล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันฉันใด จิตใจ
ของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์
โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น 4 เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระ
เยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะ
รับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐ
อื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหมท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจ
ฟังเขาเสียจริงๆ 5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้น
ผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย 6 แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยั
งมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการ
ทุกสิ่งแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อ
ยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวก
ท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ 8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงิน
บำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน 9 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวก
ท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า
พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุก
ประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป 10 ความจริงของพระคริสต์
มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคายาสามารถที่จะ
ห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น 11 เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่
รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน 12 แต่สิงที่
ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคน
เหล่านั้นทีคอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามี
สภาพเหมือนกับเรา

ซาตานปลอมเป็น “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง”

13 เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอม
ตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ 14 การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาด
เลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ 15 เหตุ

ฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

16 ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา
แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้า
จะได้อวดตัวเองได้บ้าง 17 การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูด
ตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวด
นั้น 18 เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวด
บ้าง 19 เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็น
เพราะท่านช่างฉลาดเสียนี่กระไร 20 เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไป
เป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัว
เองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน 21 ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดู
เหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าใครกล้าอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้า
พูดอย่างคนเขลา ข้าพเจ้าก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน 22 เขาเป็นชาติ
ฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้า
ก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือน
กัน 23 เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก
(ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่ ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูก
โบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวิดตายบ่อยๆ 24 พวก
ยิวเฆี่ยนข้าพเจ้าห้าครั้งๆละสามสิบเก้าที 25 เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสาม
ครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสาม
ครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง 26 ข้าพเจ้าต้องเดินทา
งบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติ
ของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยใน
ป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม 27 ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อย
และยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอด
ข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย 28 และนอกจากสิ่งเหล่านั้นทีอยู่
ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นทีบีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักร
ทั้งปวง 29 มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใคร
บ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย 30 ถ้าข้าพเจ้า
จำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง
31 พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทราบ
ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา 32 ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทัสในนคร
ดามัสกัส ให้ทหารเฝ้านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า 33 แต่เขาเอา
ตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้น
จากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

12

เปาโลได้รับการสำแดงอันยิ่งใหญ่

1 ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะ
เล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า 2 สิ
บสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไป
ยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มี
กาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 3 ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะ
ไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 4 คือว่าคน
นั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่
ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม 5 สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้
แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่อง
การอ่อนแอของข้าพเจ้า 6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้า
ก็ไม่ใช่คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็
เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยว
กับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

7 และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดง
มากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของ
ซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป 8 เรื่องหนาม
นั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไป
จากข้าพเจ้า 9 แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "**พระคุณของเราก็มีพอ
สำหรับ เจ้า แล้ว เพราะ ความ อ่อนแอ มี ที่ไหน เดช ของ เรา ก็ มี ฤทธิ์
ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น**" เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความ
อ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า 10
เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของ
ข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการ
ยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อ
นั้น 11 ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้า
ให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่
ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้า
จะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง 12 แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็
ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดย
หมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ 13 เพราะว่าพวก
ท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้า
ไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผิดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด
14 ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และ
ข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใด

จากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็
ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก 15 และข้าพเจ้ามีความยินดี
ที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมาก
ขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง 16 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็น
ภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน
17 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไป
เยี่ยมพวกท่านหรือ 18 ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย
ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วย
น้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

เปาโลปรารถนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

19 ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเรา
พูดในพระคริสต์ดังเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัด
ที่เราได้กระทำนั้น เรากระทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น 20 เพราะว่าข้าพเจ้า
เกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่าง
ที่ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยาก
เห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน
มักใหญ่ใฝ่สูง นินทากัน ซุบซิบส่อเสียดกัน จองหองพองตัว และเกะกะ
วุ่นวายกัน 21 ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะ
ทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะ
เหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมิได้กลับใจทิ้งการโสโครก การ
ผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

13

คำตักเตือนก่อนอำลา

1 ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน คำพูดทุกๆคำต้อง
มีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นทีเชื่อถือได้ 2 ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่
ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่
สองนั้น เดี๋ยวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขา
เหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามา
อีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการติโทษใครเลย 3 เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการ
ที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อน
กำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน 4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์
ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดช
ของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะยังมีชี
วิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย 5 ท่าน
จงพิจารณาดูตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัว
ของท่านเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่าน

ทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง 6 แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้
ว่าเรามิได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง 7 บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่าน
ทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นทีทรงชอบ
พระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นทีชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็น
ผู้ถูกทอดทิ้ง 8 เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่
ทำเพื่อความจริงเท่านั้น 9 เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็
ยินดี เราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ
์ 10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อ
ข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวดขันท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อขึ้นมิใช่เพื่อการทำลายลง
11 ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงมีกำลัง
ใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่ง
ความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน 12 จงทักทายปราศรัยกันด้วย
ธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ 13 วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน
ทั้งหลาย 14 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า
และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟี
ลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตัสและลูกา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค□ศ□ 57 เปาโลได้ออกประกาศเที่ยวแรกที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย เมืองอิโคนิยูม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองปัมฟีเลีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศเที่ยวที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสุหนัตและพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าส่วนในศาสนายิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำว่ากล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง□ 2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า
เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย 3 ขอให้พระคุณและสันติสุข
จากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรง
อยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของ
เราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัย
พระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา 5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไป
เป็นนิตย์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจาก
พระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหา
ข่าวประเสริฐอื่น 7 ซึ่งมิใช่อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก
และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 8 แต่แม้ว่าเราเอง
หรือทูตสวรรค์ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐ
ที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 9 ตามที่เราได้พูดไว้
ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่า
นที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง 10

บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า
ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบ
ประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการสำแดงจากพระเจ้าโดยตรง

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้า
ได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ 12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าว
ประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับ
ข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า 13 เพราะท่าน
ก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว
่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และ
พยายามที่จะทำลายเสีย 14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้า
ได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่
เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่อง
ขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า 15 แต่เมื่อเป็นทีชอบพระทัย
พระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรง
เรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ 16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของ
พระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาติ
นั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสา
วกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับ
มายังเมืองดามัสกัสอีก 18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุง
เยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน 19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวก
คนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 แต่เรื่องที่
ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย
21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย 22 และคริสต
จักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้า
เลย 23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศ
ความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” 24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้า
ก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

2

เปาโล บารนาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอ
ีกและพาทิตัสไปด้วย 2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่
ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่าง

ชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะ
วิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ 3 แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะ
เป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต 4 เพราะเหตุของพี่น้องจอม
ปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์
เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส 5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับ
เขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท
่านทั้งหลายต่อไป 6 แต่จากพวกเหล่านั้นทีเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะ
เคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้า
มิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้
เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย 7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า
ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้า
สุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทีถือ
พิธีเข้าสุหนัต 8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวก
ไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติ
เหมือนกัน) 9 เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้
เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบา
รนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และ
ท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียง
ไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นทีจะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันทิโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า
เพราะว่าท่านทำผิดแน่ 12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้
กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไป
อยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 13 และพวกยิวคนอื่นๆ
ก็ได้แสร้งทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสร้งทำตามคนเหล่า
นั้นไปด้วย 14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรม
ตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้ง
ปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตาม
อย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวก
ยิวเล่า”

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่คนบาปในพวกชนต่างชาติ 16 ก็ยัง
รู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่
โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซู
คริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่
โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราช
บัญญัตินั้น “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย” 17 แต่ถ้าในขณะ

ที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การพึ่งพระราชบัญญัติทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า 20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า 21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

3

ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ

1 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว 2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ 3 ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ 4 ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว 5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

6 ดังที่อับราฮัม “ได้เชื่อพระเจ้า” และ “และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” 7 เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั่นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม 8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า “ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” 9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่พึ่งพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาป
แช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่มิได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เข
ียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง” 11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชั
ดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า
ด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่
โดยความเชื่อ” 12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ “ผู้ที่
ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น
”

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดย
การที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า “ทุก
คนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง” 14 เพื่อพระพรของอับ
ราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้
รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ 15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้า
ขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกัน
แล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ 16 แล้วบรรดาพระสัญญา
ที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว
่า “และแก่เชื้อสายทั้งหลาย” เหมือนอย่างกับว่าแก่คนมากคน แต่เหมือน
กับว่าแก่คนผู้เดียว “และแก่เชื้อสายของท่าน” ซึ่งเป็นพระคริสต์ 17 แต่
ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะ
ทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้
พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ 18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดย
พระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรด
ประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

19 ถ้าเช่นนั้นมีพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะ
เหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และ
พวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง 20 เพราะ
ฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้น
ทรงเป็นเอกพระเจ้า 21 ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญา
ของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระ
ราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดย
พระราชบัญญัตินั้นจริง 22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป
เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อใน
พระเยซูคริสต์เป็นหลัก 23 แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกพระราชบัญญั
ติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง 24 เพราะฉะนั้น

พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้
เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า
25 แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครูนั้นอีก
ต่อไปแล้ว 26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อใน
พระเยซูคริสต์ 27 เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมใน
พระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ 28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็น
ทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอ
ันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ 29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็
เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4

1 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่าง
อะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สมบัติทั้งปวง 2 แต่เขาก็
อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ 3 ฝ่าย
เราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไถ่ผู้เชื่อออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า
4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประ
สูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ 5 เพื่อจะทรงไถ่
คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร 6 และ
เพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของ
พระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า อับบา คือพระบิดา 7 เหตุฉะนั้น
ท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็น
ทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธอิสรภาพและกลับเป็นทาสอีก
8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่ง
โดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย 9 แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถู
กก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรม
ซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก 10 ท่าน
ถือวัน เดือน ฤดู และปี 11 ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่าน
นั้นจะไร้ประโยชน์ 12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือน
ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำ
ผิดต่อข้าพเจ้าเลย 13 ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ
แก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง 14 และการทดลองของ
ข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่
ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือ

เหมือนกับพระเยซูคริสต์ 15 ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหน
เสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะ
ควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า 16 ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่าน
เพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ 17 คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน
แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะกีดกันพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอา
อกเอาใจพวกเขา 18 การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป
ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาราห์

19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่า
พระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน 20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับ
พวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อ
สงสัยในตัวท่าน 21 ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระ
ราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด 22 เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตร
ชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย
23 บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจาก
หญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา 24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิง
สองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอด
ลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ 25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศ
อาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาส
อยู่ 26 แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเรา
ทั้งปวง 27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมันผู้ไม่
คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่
อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก”
28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค
29 แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณ
ฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น 30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า “จง
ไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิง
ทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้” 31 เหตุ
ฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่
เป็นไทย

5

การพึ่งในพระราชบัญญัติก็ทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจาก
พระคุณ

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะ
นั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย 2 ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโล
ขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์

อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย 3 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น 4 ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ย่อมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย 5 เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ 6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก 7 ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง 8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย 9 เชื้อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน 10 ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ 11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว 12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย 13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด 14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 15 แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ สงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ

16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง 17 เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ 18 แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ 19 แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก 20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ่อมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใฝ่สูง การแตกก๊กกัน 21 การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่นๆในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

ผลของพระวิญญาณ

22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข
ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ 23 ความสุภาพอ่อนน้อม
การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย 24 ผู้ที่
เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อ
หนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว 25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จง
ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย 26 เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทสะกัน และ
อย่าอิจฉาริษยากันเลย

6

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่าย
พระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดย
คิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน

2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของ
พระคริสต์สำเร็จ 3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่
สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง 4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของ
ตนเองจึงจะมีอะไรๆที่จะอวดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น
5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเจือจานจากผู้รับคำสอน

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่
สอนตนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ

7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไร
ลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น 8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บ
ความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะ
เกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น 9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำ
ดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร 10 เหตุ
ฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่
อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ

คำสรุปของเปาโล

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้า
เองว่า ตัวโตเพียงใด 12 คนทีปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้
ท่านรับพิธีเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของ
พระคริสต์เท่านั้น 13 ถึงแม้คนทีเข้าสุหนัตแล้วก็มิได้รักษาพระราชบัญญั
ติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของ

ท่านไปอวด 14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่อง
กางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้น
โลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก 15 เพราะว่า
ในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต ไม่เป็น
ของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ

คำอำลาของเปาโล

16 สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชน
อิสราเอลของพระเจ้า 17 ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้า
เลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของ
ข้าพเจ้า 18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอ
เมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ทีคิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ ท่านติดคุกอยู่คือ ฟีลิปปี โคโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคโลสีเน้นถึงศีรษะของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศีรษะของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ ค่าแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกั้นระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า
เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ 2
ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซู
คริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกๆ
ประการในสวรรคสถานโดยพระคริสต์ 4 ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์
ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์
และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก 5 พระองค์
ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซู
คริสต์ 6 เพื่อจะให้เป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่ง
โดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรง
เป็นที่รักของพระองค์ 7 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิต
ของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของ
พระองค์ 8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและ
มีความรู้รอบคอบ 9 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรารู้ความลึกลับในพระทัย
ของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ใน

พระองค์เอง 10 ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะ
ทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์
11 และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของ
พระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตริตรองไว้สมกับพระทัยของ
พระองค์ 12 เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นทีสรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ 13 และในพระองค์นั้น
ท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความ
จริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้ว
ด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา
14 ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์
ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นทีถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของ
พระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

15 เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซู
เจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณ
เพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดา
ผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบ
ด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ 18 และ
ขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรง
เรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดก
ของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร 19 และรู้
ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลาย
ที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ 20 ซึ่ง
พระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมา
จากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค
สถาน 21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิเทพ เหนืออิทธิเทพ
เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่า
นั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

พระคริสต์ ประมุขแห่งคริสตจักร

22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และ
ได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร 23 ซึ่งเป็น
พระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอ
ย่างทุกแห่งหน

2

รอดโดยความเชื่อ

1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดย
การละเมิดและการบาป 2 ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้
ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตร
แห่งการไม่เชื่อฟัง 3 เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคน
เหล่านั้นทีประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความ
ปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่ง
พระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น 4 แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา
เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น 5 ถึงแม้ว่า
เมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับ
พระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) 6 และพระองค์
ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถาน
กับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ 7 เพื่อว่าในยุคต่อๆไป พระองค์จะได้ทรง
สำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรง
เมตตาเราในพระเยซูคริสต์ 8 ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดย
พระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรง
ประทานให้ 9 ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คน
หนึ่งคนใดอวดได้ 10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้าง
ขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วง
หน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตาม
เนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคย
เรียกท่านว่า เป็นพวกที่มิได้เข้าสุหนัต 12 จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลาย
เป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มี
ส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลก
ปราศจากพระเจ้า 13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอ
ยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน

14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้ง
สองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่าย
ลง 15 และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์
คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่าย
เป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติ

สุข 16 และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็น
กายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป
17 และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที
อยู่ใกล้ 18 เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระ
บิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน 19 เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คน
ต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและ
เป็นครอบครัวของพระเจ้า 20 ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวก
อัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุม
เอก 21 ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงร่างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิ
หารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะ
ถูกก่อขึ้นให้เป็นทีสถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

3

ข้อลึกลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักร
เดียวกัน

1 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซู
คริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ 2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณ
ของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่าน
ทั้งหลายแล้ว 3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (
ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ 4 และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่าน
อ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระ
คริสต์ 5 ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวก
ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ 6 คือว่าคนต่างชาติจะ
เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้
รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น 7 ข้าพเจ้า
ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็น
ของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระ
ทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ 8 ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า
ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้
ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุ
ดมิได้ 9 และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
แห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้าง
สารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ 10 ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศั
กดิเทพในสวรรคสถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร
ณ บัดนี้ 11 ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้ง

ไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 12 ในพระองค์นั้น เราจึงมี
ใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความ
เชื่อในพระองค์ 13 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราะ
ความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่าน
เอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

14 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเรา 15 ครอบครัวทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้
ชื่อมาจากพระองค์ 16 ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมาก
ฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่
งสง่าราศีของพระองค์ 17 เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดย
ความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว
18 ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความ
สูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง 19 และให้เข้าใจถึงความรักของพระ
คริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็ม
เปี่ยม 20 บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำ
สารพัดมากยิ่งกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่
ภายในตัวเรา 21 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระ
เยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

4

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ
วิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น 2 คือจงมี
ใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและ
กันด้วยความรัก 3 จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจ
เดียวของพระวิญญาณ 4 มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือน
มีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน 5 มีองค์พระผู้เป็นเจ้า
องค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว 6 พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดา
ของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้ง
ปวง

ของประทานของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร

7 แต่ ว่า พระคุณ นั้น ทรง โปรด ประทาน แก่ เรา ทุกๆ คน ตาม ขนาด ที่
พระ คริสต์ ทรง ประทาน ให้ 8 เหตุ ฉะนั้น พระองค์ ตรัส ไว้ แล้ วว่า “ครั้น
พระองค์ เสด็จ ขึ้น สู่ เบื้อง สูง พระองค์ ทรง นำ พวก เชลย ไป เป็น เชลย อีก
และประทาน ของ ประทาน แก่ มนุษย์” 9 (ที่ กล่าว ว่า พระองค์ เสด็จ ขึ้น ไป

นั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลง
ไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย 10 พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือ
พระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้
ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ 11 พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคน
เป็นศาสดาพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษ
ยาภิบาล และอาจารย์ 12 เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ดีรอบคอบ เพื่อช่วยใน
การรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ
และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่
คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ 14 เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีก
ต่อไปถูกซัดไปซัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง
และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง 15 แต่ให้เรา
พูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะ
คือพระคริสต์ 16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อสนิทและ
ผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน
ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

จงทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่เขาดำเนิ
นกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีสาระ 18 โดยที่ความเข้าใจของเขา
มืดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่ง
อยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา 19 เขามีใจปราศจาก
ความสะดุ้งต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วย
ความละโมบ 20 แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น 21 ถ้าแม้
ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่
งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว 22 ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิ
มนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามตัณหาอันเป็นที่หลอกลวง 23 และจงให้
จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่ 24 และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้น
ใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้
จริง 25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ จงต่างคนต่างพูดความจริ
งกับเพื่อนบ้าน เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน 26 โกรธก็
โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ 27 และอย่า
ให้โอกาสแก่พญามาร 28 คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงาน
ที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆแจกให้แก่คนที่ขัดสน 29 อย่าให้คำหยาบคาย

ออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด 31 จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด 32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

5

จงดำเนินชีวิตในความรัก

1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก 2 และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน 3 แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน 4 ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่องและพูดตลกหยาบโลนเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า 5 เพราะท่านรู้แน่ว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หามิได้ 6 อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย 8 เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง 9 (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น 10 ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 11 และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า 12 เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย 13 แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆสิ่งที่ให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง 14 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า คนที่หลับอยู่จงตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน 15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา 16 จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว 17 เหตุ

ฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

18 และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระ
วิญญาณ 19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิต
วิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้
เป็นเจ้า 20 จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ใน
พระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามีต่อภรรยา

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 22 ฝ่ายภรรยาจง
ยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 เพราะว่าสามี
เป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร
และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น 24 เหตุฉะนั้นคริสต
จักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น
25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจั
กร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร 26 เพื่อพระองค์จะได้ทรง
แยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระ
วจนะ 27 เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์
เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจาก
ตำหนิ 28 เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของ
ตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง 29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อ
หนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
กระทำแก่คริสตจักร 30 เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์
แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ 31 เพราะเหตุนี้ผู้
ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสอง
จะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 32 ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้า
พูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร 33 ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รัก
ภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

6

หน้าที่ของบุตรและบิดามารดา ทาสและนาย

1 ฝ่ายบุตรจงนบนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก 2 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า
(นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) 3 เพื่อเจ้าจะอยู่เย็น
เป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก 4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่ายั่วบุตร
ของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือน
ตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า 5 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่าย

เนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระ
คริสต์ 6 ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่
จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้า
ด้วยความเต็มใจ 7 จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจชื่นบาน เหมือนกับปรนนิบั
ติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ 8 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใด
กระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้
เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย 9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาส
ในทำนองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่าน
ทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน

10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์
พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหันต์ของพระองค์ 11 จงสวมยุทธภัณฑ์
ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ 12 เพราะว่า
เราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิเทพ เทพ
ผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วใน
สถานฟ้าอากาศ 13 เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อ
ท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ 14
เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็น
ทับทรวงเครื่องป้องกันอก 15 และเอาข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุ
ให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า 16 และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จง
เอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้น
เสีย 17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสง
ของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณทุกเวลา

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้
จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน 19 และ
อธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิด
ใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐได้ 20 เพราะข่าวประเสริฐนี้
เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐ
ด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว 21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์
ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทีคิกัส ซึ่งเป็นน้องที่รักและ
เป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุ
การณ์ทั้งปวง 22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้
ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 23
ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้า
พระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า 24 ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคน

ที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยทีคิกัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟีลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย) เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับสิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟีลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโลโดยเอปาโฟรดิทัส (4:10, 16-18) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือมีความยินดีในการขัดสนและความหิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟีลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา "กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์" (ฟป 4:13)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟีลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชน
ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟีลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้
ช่วย 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจาก
พระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อ
ใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง 4 และทุกเวลาที่
ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี 5 เพราะ
เหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่ง
บัดนี้ 6 ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่าน
แล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ 7 การที่ข้าพเจ้า
คิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่าน
ในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า
ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก้ และหนุนให้ข่าวประเสริฐ
นั้นตั้งมั่นคงอยู่ 8 เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า
เป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ 9 และ
ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งๆขึ้นในความรู้และใน
วิจารณญาณทุกอย่าง 10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐ
ที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที ติได้ จนถึงวันของ

พระคริสต์ 11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้น
โดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟิลิปปี

12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวงที่อุบัติ
ขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออก
ไป 13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่ว
ตลอดกองผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น 14 และพี่น้องมากมายใน
องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้ง
หลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นทีจะกล่าวพระวจนะนั้นโดย
ปราศจากความกลัว 15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจ
ริษยาและทุ่มเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นทีประกาศด้วยใจหวังดี 16 ฝ่ายหนึ่ง
ประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจ
จะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า 17 แต่ฝ่ายหนึ่ง
ประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้น
ไว้ 18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม
จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระ
คริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไป
ด้วย 19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือ
ของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วย
ให้พ้น 20 เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้า
ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้า
เสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นเช่นเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับ
เกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

เปาโลลังเลใจ

21 เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการ
ตายก็ได้กำไร 22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะ
ทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี 23 ข้าพเจ้า
ลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจาก
ไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก 24 แต่การที่ข้าพเจ้ายัง
มีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า 25 เมื่อ
ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กั
บท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ 26 เพื่อ
ความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก 27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับ
ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม
ข้าพเจ้าก็จะได้รู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น 28 และ

ไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่
ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่ง
ความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า 29 เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่าน
เพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่าน
ทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย 30 คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่น
เดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยินว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่
ในขณะนี้

2

คำเตือนให้มีความรัก ความสามัคคีและการถ่อมใจ

1 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุน
ใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการ
รักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด 2 ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดี
ของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่าง
เดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน 3 อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกัน
หรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว 4 อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่
ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่างของเราในการถ่อมใจ

5 ท่าน จง มี น้ำใจ อย่าง นี้ เหมือน อย่าง ที่ พระ เยซู คริสต์ ทรง มี ด้วย 6
พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้า
นั้น เป็นการ แย่ง ชิง เอา ไป เสีย 7 แต่ ได้ ทรง กระทำ พระองค์ เอง ให้ ไม่มี
ชื่อ เสียง ใดๆ และ ทรง รับ สภาพ อย่าง ผู้รับ ใช้ ทรง ถือ กำเนิด ใน ลักษณะ
ของมนุษย์ 8 และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็
ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่
กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

9 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้
ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ 10 เพื่อ หัวเข่าทุ
กหัวเข่า ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี จะต้อง
คุกกราบลง นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น 11 และเพื่อ ลิ้นทุกลิ้น
จะยอมรับ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวาย
พระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

คำกำชับให้เป็นดวงสว่างของโลก

12 เหตุฉะนี้พวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟัง
ทุกเวลา และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่
อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัว
ตัวสั่น 13 เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่าน

มีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ 14 จงกระทำ
สิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทุ่มเถียงกัน 15 เพื่อท่านทั้งหลาย
จะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น บุตรที่ปราศจากตำหนิของ
พระเจ้า ในท่ามกลาง ยุคที่คดโกงและวิปลาส ท่านปรากฏในหมู่พวก
เขาดุจดวงสว่างต่างๆในโลก 16 โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันม
ีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

17 แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรน
นิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดี
ด้วยกันกับท่านทั้งหลาย 18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับ
ข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน 19 แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้า
ข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชูใจเช่นก
ันเมื่อได้รับข่าวของท่าน 20 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิ
โมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง 21 เพราะว่าคนทั้ง
หลายย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระ
เยซูคริสต์ 22 แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับ
ข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา 23 เหตุฉะนั้น
ข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
จะใช้เขาไปโดยเร็ว 24 แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ใน
ไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย 25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปา
โฟรดิทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของ
ข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยาม
ขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย 26 เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์
มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย 27 เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่
พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช่ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรง
โปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์ 28 เหตุฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะ
ได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย 29 เหตุ
ฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง
และจงนับถือคนอย่างนี้ 30 ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่
การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้ง
หลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

3

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโลสรุปชีวิตในอดีตของตน

1 สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า
การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่
ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย 2 จงระวังพวกสุนัข
จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถือหนัง 3 เพราะ
ว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้นมัสการพระเจ้าด้วยจิต
วิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อหนัง 4
ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเขามีเหตุผล
ที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก 5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิด
มาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยา
มิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟา
ริสี 6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธร
รมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

7 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้
ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ 8 ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้
ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่ง
สารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้
พระคริสต์ 9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของ
ข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระ
คริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

10 เพื่อ ข้าพเจ้า จะ ได้ รู้ จัก พระองค์ และ ฤทธิ์ เดช แห่ง การ ฟื้น คืน
พระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตาย
เหมือนพระองค์ 11 ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความ
ตายด้วย 12 มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบา
กบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรง
ฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว 13 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่า
ข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมา
แล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า 14 ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่ง
ไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เรา
ไปรับในพระเยซูคริสต์ 15 เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่าง
นั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่าน
ด้วย 16 แต่เราได้แค่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เรา
คิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศัตรูของพระคริสต์ *(1 คร 11:1)*

17 พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้ง
หลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเรา
เป็นตัวอย่าง 18 (เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขน
ของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และ
บัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล 19 ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความ
พินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอับอายของเขาขึ้นมาโอ้
อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

20 ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมา
จากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า 21 พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอัน
ต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธา
นุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

4

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา
เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า 2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเค
ให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3 ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย
ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท้ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้
ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคนอื่
นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือ
แห่งชีวิตแล้ว 4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำ
อีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีขจัดความกระวนกระวาย

5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว 6 อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความ
ปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับ
การขอบพระคุณ 7 แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง
จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร

8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม
สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใด
ที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้ 9 จงกระทำทุกสิ่งที่
ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้า
แห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันน่าอัศจรรย์ของเปาโล

10 แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่า
ในที่สุดท่านก็ได้ฟื้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ
แต่ยังหาโอกาสไม่ได้ 11 ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะ
ข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่าง
นั้น 12 ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความ
อุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้
เผชิญกับความอิ่มท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและ
ความขัดสน 13 ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลัง
ข้าพเจ้า 14 ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์
กับข้าพเจ้า 15 และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าว
ประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย
ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย
นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น 16 เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะ
โลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความ
ขัดสนของข้าพเจ้า 17 มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่า
ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น 18 แต่ข้าพเจ้า
มีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิ่มอยู่เพราะได้รับของซึ่ง
เอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรง
โปรดและพอพระทัยของพระเจ้า 19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทาน
สิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดย
พระเยซูคริสต์ 20 บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆ
ไปเป็นนิตย์ เอเมน 21 ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนใน
พระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน
22 พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์ 23 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึง
ชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเอปาโฟรดิทัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ทีคิกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าทีคิกัสได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในช่วงเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9)

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นั่น ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

คำคำนับของเปาโลด้วยใจยินดี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และ
ทิโมธีน้องชายของเรา 2 เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์
ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 เราขอบพระคุณพระเจ้าพระ
บิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้ง
หลายเสมอ 4 ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และ
เรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอัน
สะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระ
วจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ 6 ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลัง
เกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลาย
ด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง
7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขา
เป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน 8 ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึง
ความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

9 เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุด
ในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความ

รู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิต
วิญญาณ 10 เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความ
รู้ถึงพระเจ้า 11 มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของ
พระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี
12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้
รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง 13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้
พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่ง
พระบุตรที่รักของพระองค์ 14 ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระ
โลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

15 พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรง
เป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง 16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถู
กสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่
ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็น
เทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และ
เพื่อพระองค์ 17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่ง
ทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ 18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือ
คริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจาก
ความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง 19 ด้วยว่าเป็
นที่ชอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพและการคืนดี

20 และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดย
พระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือใน
ท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของ
พระองค์ 21 และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วย
การชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ 22 โดยความตาย
แห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์
ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์ 23 คือถ้าท่าน
ดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าว
ประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้
ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

24 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วน
การทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จใน
เนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร

25 ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้
ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จ 26 คือข้อความลึ
กลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้
เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว 27 พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่
จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลั
บนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี 28 พระองค์
นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติ
ปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซู
คริสต์ 29 เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะ
ตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

2

พระคริสต์เป็นคลังแห่งปัญญาและความรู้ทั้งปวง

1 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้อุตส่าห์มากเพียงไรเพื่อท่าน
เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าใน
ฝ่ายเนื้อหนัง 2 เพื่อเขาจะได้รับความชูใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก
และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้ความลึ
กลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ 3 ซึ่งคลังสติปัญญา
และความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ 4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่
อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง 5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของ
ข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชม
ยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่าน
ในพระคริสต์ 6 เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามา
แล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป 7 โดยท่านได้ถู
กวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูก
ตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้น
ด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆและปรัชญาของมนุษย์

8 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญา
และด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการ
ต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์ 9 เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพ
ของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ 10 และท่านได้ความครบบริบูรณ์ใน
พระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิเทพ

บัพติศมาคือความตายและการฟื้นขึ้น

11 ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสุหนัต ซึ่งเป็นการเข้าสุหนัตที่มีอมนุษย์
มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการ
เข้าสุหนัตแห่งพระคริสต์ 12 ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่าน
ได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้
ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย 13 และท่านที่ตายแล้ว
ด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้า
สุหนัต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยก
โทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆถูกตรึงไว้ที่กางเขนนั้น

14 พระองค์ทรงลบกรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่ง
ขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขน
ของพระองค์ 15 พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิเทพเสีย พระองค์
ได้ทรงประจานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น 16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใด
พิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วัน
ต้นเดือน หรือวันสะบาโต 17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมี
มาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฝ่ายโลก

18 อย่าให้ผู้ใดโกงบำเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบ
ไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตาม
ความคิดของเนื้อหนัง 19 และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ
ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วย
ข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น
20 ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุ
ไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ
21 (เช่น อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ 22 ซึ่งทั้งหมดจะ
พินาศเมื่อทำดังนั้น อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์ 23 จริงอยู่
สิ่งเหล่านี้ดูท่าทีมีปัญญา คือการเต็มใจนมัสการ การถ่อมตัวลง และการ
ทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อ
หนัง

3

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

1 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จง
แสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์
ของพระเจ้า 2 จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน
ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก 3 เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและ

ชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า 4 เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็น
ชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ใน
สง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วง
ประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่ง
เป็นการนับถือรูปเคารพ 6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลง
มาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 7 ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้
ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ 8 แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้
ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย
การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน 9 อย่าพูดมุสาต่
อกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสีย
แล้ว 10 และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบ
พระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น 11 อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือ
พวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสุหนัตหรือไม่ได้เข้าสุหนัต พวกคนต่างชาติหรือ
ชาวสิเธีย ทาสหรือไทยก็ไม่เป็น แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรง
ดำรงอยู่ในสารพัด 12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือก
ไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่
อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน 13 จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน
และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้
ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน 14 แล้ว
จงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้
ถึงซึ่งความสมบูรณ์ 15 และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจ
ของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดี
ยวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ 16 จงให้พระวาทะของพระคริสต์
ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติ
กันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้อง
เพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า 17 และเมื่อท่าน
จะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งใน
พระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์
นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า 19 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง
20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็
นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 ฝ่ายบิดาก็อย่ายั่วบุตรของตน

ให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ 22 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนาย
ของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคน
ประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 23 ไม่
ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้
เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ 24 ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดก
จากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่
25 ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มี
การทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

4

1 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอ
กัน เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

2 จงขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระ
คุณ 3 และอธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้
เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความลึกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้า
ถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ 4 เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตาม
สมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น 5 จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้
สติปัญญา จงฉวยโอกาส 6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณ
เสมอ ปรุงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

7 ทีคิกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วม
งานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้ง
ปวงของข้าพเจ้า 8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขา
ทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 9 ให้โอ
เนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย
เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่ 10 อาริสทารคัส
เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาว
บารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่อง
มาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา 11 และเยซูซึ่งมีชื่ออีกว่า
ยุสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสุหนัต จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็น
เพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นทีหนุนใจของ
ข้าพเจ้า 12 เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์
ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเผื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้
ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง
13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อ

คนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮิเอราบุรี 14 ลูกาแพทย์
ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน 15 ขอฝากความคิดถึงมายัง
พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของ
เขาด้วย 16 และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่าน
ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซ
ียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย 17 และจงบอกอารคิปปัสว่า การรับใช้ซึ่ง
ท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ 18 คำแสดง
ความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวน
ของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจาก
กรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทีคิกัสและโอเนสิมัส

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 เธสะโลนิกา

เปาโล สิลาสและทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาก็รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เรารู้ไม่มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เธสะโลนิกา แต่เราทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2 เธสะโลนิกา) ดูเหมือนว่า เป็นจดหมายฉบับแรกๆของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล สิลาสและทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลพึ่งออกมาจากเมืองเธสะโลนิกานั่นเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันข่มขู่ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่งสิลาสและทิโมธี ให้กลับไปที่นั่นอีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบทได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

แบบอย่างที่ดีของคริสเตียนชาวเธสะโลนิกา

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุข
จากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่าน
ทั้งหลายเถิด 2 เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และ
เมื่ออธิษฐานเราก็เอ่ยถึงท่าน 3 ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดา
ของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของ
ท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจาก
ความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 4 พี่น้องทั้งหลาย ผู้
เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว 5 เพราะ
ข่าวประเสริฐของเรามิได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช
และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้ใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่าน
ทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน
6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่าน

ได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดี
ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 7 เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคน
ที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา 8 เพราะว่าพระวจนะ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้น
มาซิโดเนียและแคว้นอาคายาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้า
ได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก 9 เพราะคนเห
ล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็น
อย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า
เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ 10 และรอคอยพระบุตร
ของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือ
พระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

2

ความรับผิดชอบของเปาโลต่อข่าวประเสริฐ

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่า การที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้
ประโยชน์เลย 2 แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศ
ต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้า
ของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญ
กับอุปสรรคมากมาย 3 เพราะว่า คำเตือนสติของเรามิได้เกิดมาจากการ
หลอกลวง หรือการโสโครก หรืออุบายใดๆ 4 แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่
จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจ
ของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชันสูตรใจเรา 5 เพราะ
ว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูด
เคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา 6 และแม้ใน
ฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่
เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น 7
แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยง
ดูลูกของตน 8 เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือ
จาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่
ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา 9 พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึง
การทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศ
ข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน
เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน 10 ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่าย
เรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เที่ยง
ธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ 11 ดังที่ท่านรู้แล้วว่า
เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร 12

เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามา
ในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์

จงระวังการข่มเหงเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อ
ท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา ท่านไม่ได้
รับไว้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระ
วจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย 14
ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าใน
แคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจาก
พลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว 15 พวกยิวได้
ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสดาพยากรณ์ของ
เขาเอง และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์
ต่อคนทั้งปวง 16 โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะ
ให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ แต่ในที่สุด
พระพิโรธได้ตกลงบนเขา 17 พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจาก
ท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงขวนขวาย
ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก 18 เพราะเหตุนั้นเราอยากมาหา
ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหนแล้วหนเล่า แต่ซาตานได้ขัด
ขวางเราไว้ 19 เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎ
แห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มิใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ
20 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

3

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูก
ปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง 2 และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็น
ผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐ
ของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อ
จะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน 3 เพื่อจะได้
ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรง
กำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น 4 ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เรา
ได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นจริง
อย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว 5 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีก
ไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้
ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็
จะเป็นการเสียเปล่า 6 แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว

และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย
และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเรา
เหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดุจกัน 7 พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความ
เชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของ
เรา 8 เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น
9 เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับ
บรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
ของเรา 10 เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้า
ท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้
บริบูรณ์ 11 บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน 12 และขอองค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและ
กัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดุจกัน 13 เพื่อในที่สุด
พระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อ
ตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

4

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้า
ว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นทีชอบ
พระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป 2 เพราะท่านทั้ง
หลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว 3 เพราะนี่
แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจาก
การล่วงประเวณี 4 เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษาภาชนะของตน
ในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ 5 มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่าง
คนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า 6 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่
น้องในเรื่องใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษ
ต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและ
ได้เป็นพยานแล้วด้วย 7 เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก
แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ 8 เหตุฉะนั้นคนที่ปัดทิ้ง มิได้ปัดทิ้ง
มนุษย์ แต่ได้ปัดทิ้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย 9 ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่
จำเป็นทีจะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจาก
พระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน 10 ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดา
พี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่าน

ให้มีความรักทวีขึ้นอีก 11 และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระ
ส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรากำชับท
่านแล้ว 12 เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่สมควรต่อหน้าคนเหล่านั้
นทีอยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

การเสด็จกลับมาและการรับขึ้นของคริสเตียน

13 แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเห
ล่านั้นทีล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่
ไม่มีความหวัง 14 เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืน
พระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้า
จะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย 15 ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านท
ราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่
จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นทีล่วงหลับ
ไปแล้วก็หามิได้ 16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์
ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า
และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน 17 หลังจากนั้น
เราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคน
เหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเรา
ก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ 18 เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกัน
ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

5

คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ในความมืดและพระพิโรธ

1 แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้นั้น ไม่จำเป็น
จะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ 2 เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน 3 เมื่อเขาพูดว่า
สงบสุขและปลอดภัยแล้ว เมื่อนั้นแหละความพินาศก็จะมาถึงเขาทันที
เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น 4 แต่พี่น้อง
ทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่าง
ขโมยมา 5 ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลาง
วัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด 6 เหตุฉะนั้นอย่า
ให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย 7 เพราะ
ว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ย่อมเมาในเวลา
กลางคืน 8 แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวม
ความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความ
รอดเป็นหมวกเหล็ก 9 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระ
อาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น

เจ้าของเรา 10 ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะ
หลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอำลาด้วยคำแนะนำและคำปลอบประโลมใจ
11 เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่าน
กำลังทำอยู่นั้น 12 พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงาน
อยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน
13 จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่
อย่างสงบสุขด้วยกัน 14 แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตัก
เตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอด
เอาเบาสู้ต่อคนทั้งปวง 15 ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่ว
ต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย
16 จงชื่นบานอยู่เสมอ 17 จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ 18 จงขอบพระคุณใน
ทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อ
ท่านทั้งหลาย 19 อย่าดับพระวิญญาณ 20 อย่าประมาทคำพยากรณ์ 21 จงพิ
สูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น 22 จงเว้นเสียจากสิ่งที่ดูเหมือนชั่วท
ุกอย่าง 23 และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์
หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจ
และร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา 24 พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ
และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ 25 พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย
26 จงทักทายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมจุบอันบริสุทธิ์ 27 ข้าพเจ้า
บัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้
บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง 28 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรก
ถึงชาวเธสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 เธสะโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีค.ศ. 53 ภายหลังที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยินข่าวว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาได้เข้าใจว่า "วันของพระคริสต์" (2:2) หรือ "วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า" คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น "ลูกแห่งความพินาศ" (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป "คนนอกกฎหมาย" จะปรากฏในยุค 7 ปีแห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยินข่าวว่า บางคนที่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่นได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็ อย่าให้เขากิน

คำคำนับ

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สิลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเธสะโลนิกา

3 พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย 4 ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

5 ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนั้นท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย 6 เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย 7 และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์

8 ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที
ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 คน
เหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์
องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพของพระองค์ 10 ใน
วันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์
และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำ
พยานของเรา) 11 เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่า
พระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรง
เรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุ
กประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ 12 เพื่อพระนามของ
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย
และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเรา
และแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

2

ชาวเธสะโลนิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

1 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของ
พระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า 2 อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือ
เป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือ
โดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว
3 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะ
ไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์
แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ 4 ผู้กีดกั้นขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรๆที่
ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรๆที่เขาไหว้นมัสการนั้น แล้วมันก็นั่งในพระ
วิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า 5 ท่าน
ทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้
ให้ท่านทราบแล้ว 6 และท่านก็รู้จักผู้นั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้
เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน 7 เพราะว่าอำนาจลึกล
ับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี๋ยว
นี้นั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออก
ไปเสีย 8 ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็น
เจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้
สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ 9 คือผู้นั้นที่มาโดย
การดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ
และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ 10 และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคน
เหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้

เพื่อจะรอดได้ 11 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำ
เขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ 12 เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีใน
การไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ
13 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักของ องค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้อง
ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือก
ท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้
ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง 14 พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้ง
หลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 15 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคง
ไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วย
จดหมายของเรา 16 บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรามีความ
ชูใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ 17 ทรงชูใจและตั้งใจของท่าน
ไว้ให้มั่นคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

3

คำหนุนใจ ให้อดทนในการรอคอยพระคริสต์
1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์
พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไป
ในหมู่พวกท่านแล้ว 2 และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่
ใช่ทุกคนเชื่อ 3 แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่าน
ทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย 4 เรามีความมั่นใจ
ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติ
ต่อไปตามที่เรากำชับท่าน 5 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้ง
หลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลีกตัวจากคนเกียจคร้าน
6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคน
ที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนินตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา 7 เพราะว่า
ตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามิได้ประพฤติ
เกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน 8 และเรามิได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ
แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเรา
จะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน 9 มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่
ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา 10 แม้เมื่อเราอยู่กับ
พวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขา

กิน 11 เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงาน
อะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น 12 เราจึงกำชับและเตือนสติคน
เช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วย
ใจสงบ และกินอาหารของตนเอง 13 พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะ
กระทำการดีเลย 14 ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้
จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย 15 อย่าถือว่า
เขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง 16 บัดนี้ ขอให้องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุก
เวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด 17 นี่
แหละเป็นคำคำนับของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง
ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้ 18 ขอให้
พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้ง
หลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกา ได้เขียนจาก
กรุงเอเธนส์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 65 ยูนิเกมารดาของทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื่อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสุหนัตจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และทิตัสถูกเรียกโดยทั่วไปว่า □จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล□ จดหมายสามฉบับนี้ได้ชื่อนั้นเพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นศิษย์ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า □ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า□ (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆและเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำนับ

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรง
เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวัง
ของเรา 2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณ
และพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่าน
คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอ
นอื่นๆ 4 ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอัน
ไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของ
พระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำดังนั้น 5 แต่จุดประสงค์
แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิต
สำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ 6 บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลี่ยง
ไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล 7 และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำ
ที่เขากล่าวทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราช

บัญญัติ 8 แต่เราทั้งหลายรู้อยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง
9 คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม
แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนดื้อด้าน คน
อธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรมพ่อ
คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน 10 คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คน
โกหก คนทวนสบถ และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง 11 ตามที่มีอยู่
ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้
ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล

12 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้
ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึง
ทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ 13 ถึงแม้ว่าเมื่อก่อน
นั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้า
แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้
กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ 14 และพระคุณแห่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่
งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ 15 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะ
รับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาป
ให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก 16 แต่ว่าเพราะเหตุนี้
เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดง
ความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้
เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิ
ตนิรันดร์ 17 บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรง
พระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมิได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้า
ผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 18 ทิโมธีบุตร
เอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าเล็ง
ถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู้รบได้ดี 19 จงยึดความเชื่อ
ไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอ
ับปางลง 20 ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้
มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

2

คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง

1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอน
อธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง 2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลาย
และคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเงียบๆและ

สงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์ 3 การเช่นนี้เป็นการ
ดี และ เป็นที ชอบ ใน สาย พระเนตร ของ พระเจ้า พระ ผู้ ช่วย ให้ รอด ของ
เรา 4 ผู้ ทรง มี พระ ประสงค์ ให้ คน ทั้ง ปวง รอด และ ให้ มา ถึง ความ รู้ ใน
ความจริงนั้น 5 ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียว
ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ 6 ผู้ทรง
ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานใน
เวลาอันเหมาะ 7 และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และ
เป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย และ
เป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ 8 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า
ปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์
ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร

9 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความ
รู้จักละอาย และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วย
เครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง 10 แต่ให้ประดับด้วยการกระ
ทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า 11 ให้ผู้หญิงเรียนอย่าง
เงียบๆและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง 12 ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่ง
สอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆอยู่ 13 ด้วยว่าพระเจ้าทรง
เนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา 14 และอาดัมไม่ได้ถูกหลอก
ลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด 15 แต่ถึงกระนั้นเธอก็
จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ใน
ความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ

3

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

1 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้
นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ 2 ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มี
ใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณ
ตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัชฌาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู 3 ไม่
ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมักได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็น
คนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน 4 ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือน
ของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุก
อย่าง 5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คน
นั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้ 6 อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่ๆ
เป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือน

อย่างพญามาร 7 นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขา
จะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

8 ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสอง
ลิ้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมักได้ 9 และเป็นคนยึดมั่นใน
ข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์ 10 จงลอง
ดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้
ในตำแหน่งผู้ช่วย 11 ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่า
ผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่ง
ทั้งปวง 12 จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตร
ของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี 13 เพราะว่าคนที่กระทำการ
ในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมาก
ในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

14 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นาน
ข้าพเจ้าจะมาหาท่าน 15 แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้รู้ว่าควร
ประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้
ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง 16 ทางของพระเจ้าอัน
ยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อ
หนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจน์แล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศ
พระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับ
ขึ้นไปในสง่าราศี

4

พระวิญญาณเตือนเรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบาง
คนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอน
ของพวกผีปีศาจ 2 การหน้าซื่อใจคดของคนที่พูดโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆ
เหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา 3 เขา
ห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่
เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ 4 ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้นั้นเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ
ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว 5 เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดย
พระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของ
พระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสั่งสอน
อันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น 7 แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย
และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า
8 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มี
ประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคต
ด้วย 9 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ 10 ด้วยเหตุ
นี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้
ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของ
ผู้ที่เชื่อ 11 จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยพึ่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

12 อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของ
คนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ใน
ความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ 13 จงใฝ่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และ
ในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา 14 อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท
่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเตรีได้
เอามือวางบนท่าน 15 จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในการนี้
ทีเดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง 16 จงระ
วังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำ
ดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

5

1 อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา
และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง 2 และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็น
เสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความ
บริสุทธิ์ทั้งหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงม่ายคริสเตียน

3 จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไร้ที่พึ่ง 4 แต่ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้
ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และ
ให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดี
และเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า 5 ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายอย่างแท้
จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ใน
การวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน 6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อย
ตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่ 7 จงกำชับข้อความเหล่า
นี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ 8 แต่ถ้าแม้ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสีย
แล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก 9 อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำ
กว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว
10 และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้
มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนทีมีความทุกข์
ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง 11 แต่แม่ม่ายสาวๆนั้นอย่ารับขึ้น
ทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเริงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใคร่จะ
สมรสอีก 12 เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิม
ของเขา 13 นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เที่ยวไปบ้านนี้
บ้านนั้น และมิใช่แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอนด้วย และเที่ยวยุ่งกับ
เรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด 14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้
พวกแม่ม่ายสาวๆนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่อง
ทางนินทาได้ 15 ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว 16 ถ้าชายหรือ
หญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ม่าย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระ
ของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนทีเป็นแม่ม่ายไร้ที่พึ่ง
จริงๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

17 จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดย
เฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน 18 เพราะ
พระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าว
อยู่” และ “**ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน**” 19 อย่ายอมรับคำ
กล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน 20 สำหรับผู้
ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะ
ได้เกรงกลัวด้วย 21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระ
เยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่าน
รักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆ
ด้วยใจลำเอียง 22 อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระ
ทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ 23 อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่
จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและ
โรคที่บังเกิดแก่ท่านเนืองๆ 24 การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน
แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป
25 ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอก
นั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

6

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

1 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็น
ผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำ
สอนของพระองค์จะมิได้ถูกหมิ่นประมาท 2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็น
ผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกัน
แล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้
รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นทีรัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตัก
เตือนกัน

ภัยจากการอยากเป็นคนมั่งมี

3 ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก
คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่
สมกับทางของพระเจ้า 4 ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทุ่ม
เถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิ
วาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน 5 และการวิวาทที่ดื้อดึงของ
ผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้กำไรนั้นเป็นทางของพระเจ้า
จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้ 6 แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความ
สุขใจก็เป็นกำไรมาก 7 เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เรา
ก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น 8 แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็
ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด 9 ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่
ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในตัณหาหลายอย่างอันโฉดเขลาและ
เป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป 10 ด้วย
ว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่ง
เหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวของเขาเองให้ทะลุ
ด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

11 โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จง
มุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความ
อดทน และความอ่อนสุภาพ 12 จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จง
ยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่อ
อย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน 13 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า
ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็น
พยานอันดีต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต 14 ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่า
ให้ด่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา 15 ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลา
ของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว
พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านาย
ทั้งปวง 16 พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่

มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติ
และฤทธานุภาพจงมีแด่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 17 จงกำชับ
คนเหล่านั้นทีมั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของ
เขาอิงอยู่กับทรัพย์อนิจจัง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรง
ประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติ
ยินดี 18 จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้รุ่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อม
ที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง 19 และสุ่ำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัว
ของตนเผื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ 20 โอ ทิโมธีเอ๋ย
จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่
ลบหลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็น
ศาสตร์ความรู้ 21 ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความ
เชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี
ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาคาทีอา
นา

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอำลาไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะและเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี้ (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าจะสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะรับใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า
ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ 2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รัก
ของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา
และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
3 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริ
สุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่าน
ในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน 4 ก็ได้
ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้า
จะได้เต็มไปด้วยความยินดี 5 ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้นั้นซึ่งมี
อยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยายของท่าน และซึ่งได้มีอยู่
ในยูนีสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย 6
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่
ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น 7 เพราะว่าพระเจ้า
มิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปร
ด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา 8 เหตุฉะนั้นอย่าละอาย
คำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำ
อยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าว
ประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า 9 ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้
ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำ
ของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่ง

ทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น 10 แต่บัดนี้
ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของ
เราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและ
สภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ 11 สำหรับข่าวประเสริฐนั้น
ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของ
พวกต่างชาติ

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

12 เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และ
ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้
กับพระองค์จนถึงวันนั้น 13 จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่าน
ได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
14 ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา 15 ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่
ในแคว้นเอเชียนั้นต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์
โมเกเนสรวมอยู่ด้วย 16 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัว
ของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และ
เขาไม่ละอายต่อโซ่ตรวนของข้าพเจ้าเลย 17 แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุง
โรม เขาได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า 18 และเขาได้ปรนนิบัติ
ข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขอองค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้น
ด้วยเถิด

2

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

1 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ใน
พระเยซูคริสต์ 2 จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้า
พยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย 3 ฉะนั้น
ท่านจงทนการยากลำบากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ 4 ไม่มีทหารคน
ใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชี
วิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ 5 และถ้าผู้ใดจะ
เข้าแข่งขันกัน เขาก็คงมิได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ
6 กสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล 7 จงใคร่ครวญถึง
สิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจ
ให้แก่ท่านในทุกสิ่ง 8 จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดา
วิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้า

ประกาศนั้น 9 และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล
ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้ 10
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้
นั้น เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้ง
สง่าราศีนิรันดร์ 11 คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็
จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน 12 ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้
ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเรา
เช่นเดียวกัน 13 ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะ
พระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ 14 จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึง
ข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขา
โต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้
คนที่ฟังเขวไป 15 จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบ
พระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความ
จริงนั้นได้อย่างถูกต้อง 16 แต่จงหลีกไปเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและ
ไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น 17 และคำ
พูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟิ
เลทัสเป็นต้น 18 คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจาก
ความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย
19 แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ และ ให้ทุก
คนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย

ภาชนะที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

20 แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่
มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ 21 เหตุ
ฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ
ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อม
สำหรับการดีทุกอย่าง 22 จงหลีกหนีเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่ม แต่
จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่
ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์ 23 จงหลีกเลี่ยงจาก
ปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิด
การทะเลาะวิวาทกัน 24 ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็น
คนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็
นครูและมีความอดทน 25 ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้
กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความ
จริง 26 และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตาม
ความประสงค์ของมัน

3

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย

1 แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค
2 เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคน
จองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคน
อกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม 3 เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำ
ตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรั้งใจ เป็นคนดุร้าย เป็น
คนชังคนดี 4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความ
สนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า 5 เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่
ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสีย
ด้วย 6 เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิง
ที่เบาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นเชลย แล้วพากันหลงใหลไปด้วยตัณหา
ต่างๆ 7 ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย 8 แล
้วยันเนสกับยัมเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสฉันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริง
ฉันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย 9 แต่
เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง
เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น 10 แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่ง
คำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความ
เพียร 11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้
นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคนียูม และเมืองลิสตรา การกดขี่
ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ดีองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรด
ให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด 12 แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะ
ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง 13 แต่
คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคน
อื่นล่อลวงด้วย 14 แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และ
ได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ทำให้คนของพระเจ้าดีรอบคอบ

15 และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์
สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ 16 พระ
คัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน
การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่อง
ความชอบธรรม 17 เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะ
กระทำการดีทุกอย่าง

4

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์
เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและ
ตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า 2 จงประกาศพระวจนะ ให้ขะมักเขม้นทีจะ
ทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และ
ตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน 3 เพราะจะถึงเวลาที่คน
จะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่
เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง 4 และเขาจะบ่ายหูจากความ
จริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ 5 ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จง
อดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ
และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

6 เพราะ ว่า บัดนี้ ข้าพเจ้า พร้อม ที่ จะ เป็น เครื่อง บูชา แล้ว และ เวลา ที่
ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง
ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว 8 ตั้งแต่นี้
ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น
และมิใช่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รัก
การเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว 10 เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลก
ปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์
ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย 11 ลูกาคนเดียว
เท่านั้นที อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขา
เป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้นี้ 12 ข้าพเจ้าได้ส่งทีคิกัสไปยัง
เมืองเอเฟซัสแล้ว 13 เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับ
คารปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุด
คือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง 14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประ
ทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สม
กับการกระทำของเขา 15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้าน
ถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง 16 ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น
ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้า
อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย 17 แต่
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติ

ทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น 18 องค์พระผู้
เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรง
คุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจงมีแด่
พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 19 ขอฝากความคิดถึงมายังปริสคากับอา
ควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย 20 เอรัสทัสยังค้างอยู่ที่
เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสที่เมืองมิเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่
21 ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลีนัส คลาวเดีย
และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 22 ขอพระเยซูคริสต์เจ้
าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด
เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาล
คนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูก
พิพากษาต่อหน้าจักรพรรดินีโรเป็นครั้งที่สอง]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ทิตัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค□ศ□ 67 ทิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เรารู้ไม่มากเกี่ยวกับทิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะครีตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆนี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้ใจในทิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า □เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า□ (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

คำคำนับ

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่อง
ด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริง
ตามทางของพระเจ้า 2 ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามา
รถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก 3 แต่ในเวลาที่พระเจ้า
ทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวจนะของพระองค์ปรากฏด้วยการ
เทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วย
เราทั้งหลายให้รอด 4 ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ
เดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และ
พระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ภาระสำคัญของทิตัสที่เกาะครีต

5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไข
สิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้า
ได้กำชับท่านแล้ว 6 คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มี
บุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อ
กระด้าง 7 เพราะว่าศิษยาภิบาลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจาก
พระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเลือด
ร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมักได้ 8 แต่
เป็นคนมีอัชฌาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคน
ชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง 9 และเป็นคนยึดมั่นในหลัก

คำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วย
คำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น 10 เพราะว่ามีคน
เป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะ
บรรดาผู้ที่เข้าสุหนัต 11 จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลิกบ้าน
คว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่
เล็กแก่น้อย 12 ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า ชาว
ครีตเป็นคนพูดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกิน
เติบ 13 คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆ
เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง 14 และจะมิได้สนใจในนิยายของพวก
ยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง 15 สำหรับ
คนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็
ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป
16 เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขา
ก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่
เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

2

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า
1 ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง 2 พึงสอนชาย
ที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติ
สัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง 3 ส่วน
ผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็น
คนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่สนใจเหล้าองุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดี
งาม 4 เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆให้รู้จักประมาณตนในการกิน
ดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน 5 ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์
เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้
ใดลบหลู่พระวจนะของพระเจ้าได้ 6 ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือน
เขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ 7 ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุก
สิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต ให้เอาจริงเอาจัง ให้จริงใจ 8 และใช้คำ
พูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิปักษ์จะได้อาย ไม่มีสิ่ง
ใดจะติท่านได้ 9 จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำ
สิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย 10 อย่าให้ยักยอก แต่ให้สัตย์ซื่อ
หมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เทิดเกียรติพระดำรัสสอน
ของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา 11 เพราะว่าพระคุณของ
พระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว 12 สอนให้เรา
ละทิ้งความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่าง

มีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า 13 คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 14 ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ขวนขวายกระทำการดี 15 ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาททท่านได้

3

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี

1 จงเตือนเขาให้นอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติการดีทุกอย่าง 2 อย่าว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง 3 เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่เช่นกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเริงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกันและกัน 4 แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว 5 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 6 พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา 7 เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์ 8 คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตส่าห์กระทำการดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถามที่โต้เถียงกันอย่างโง่เขลา

9 แต่จงหลีกเสียจากปัญหาโฉดเขลาที่เถียงกัน จากการลำดับวงศ์ตระกูล และการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว 10 คนใดๆที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธ 11 ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกลู่นอกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง 12 เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารเทมาสหรือทีคิกัสมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว 13 ท่านจงอุตส่าห์ส่งเศนาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด 14 ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการดี

ด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล 15 คนทั้ง
หลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ขอฝากความคิดถึงมายัง
คนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
เอเมน [เขียนถึงทิตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสต
จักรชาวครีต จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาคือ ฟีเลโมนไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้โอเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกว่าท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

คำคำนับจากเปาโลและทิโมธี

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง
ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา 2 และถึงนางอัปเฟียผู้เป็นทีรัก และ
อารคิปปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้าน
ของท่าน 3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจาก
พระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อ
ข้าพเจ้าอธิษฐาน 5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่าน
ที่มีต่อพระเยซูเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน 6 เพื่อการเป็นพยานถึงความ
เชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยการรู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านโดย
ทางพระเยซูคริสต์ 7 น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและ
ความชูใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนแช่มชื่นขึ้นเพราะ
ท่าน

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำ
สิ่งที่ควรกระทำได้ 9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่าน
ดีกว่า คืออ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่
เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ 10 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิ
มัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ 11 เมื่
อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่
ท่านและแก่ข้าพเจ้า 12 ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียว
กลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ 13 ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่
กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้า

ถูกจองจำเพราะข่าวประเสริฐนั้น 14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลง
ไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่
เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง 15 อาจจะเป็นเพราะ
เหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับ
คืนมาตลอดไป 16 บัดนี้เขามิใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือ
เป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่าน
มากยิ่งกว่านั้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า 17 เหตุฉะนั้นถ้า
ท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัว
ข้าพเจ้าเอง 18 ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไร
ท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด 19 ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วย
มือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่าน
เป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย 20 แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้
ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่น
ใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า 21 ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึง
ท่าน เพราะรู้อยู่ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสรภาพของเปาโล

22 อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย
เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน 23 เอปา
ฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความ
คิดถึงมายังท่าน 24 มาระโก อาริสทารคัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วม
งานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 25 ขอพระคุณของพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน
เถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาส
รับใช้]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือฮีบรู

เราไม่ทราบว่าใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่า ตั้งแต่ ต้น ถึง ปลาย มี การ เปรียบ เทียบ ความ เชื่อ ของ คริสเตียน กับ พระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวยิว

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟีลิปปี โคโลสี 1 และ 2 เธสะโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่น กาลาเทีย หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟีเลโมน 2 และ 3 ยอห์น แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นทีเรียกกันว่า จดหมายทั่วไป ซึ่งเขียนถึงชาวยิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวยิวด้วย แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวยิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆของศาสนายิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นการดีที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เรารู้ว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นทีกรุงโรมเพราะได้เขียนว่า พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล พึ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ชี้ให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวซึ่งท่านว่า มีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค ศ 70 (10:2-3; 13:10-11)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาปุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วยให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

1 ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทาง
พวกศาสดาพยากรณ์ 2 แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้ง

หลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็น
มรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร 3 พระบุตรทรงเป็น
แสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับ
พระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์
เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทั
บนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

4 พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์
ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก 5 เพราะ
ว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า
“ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว” และยังตรัสอีกว่า
“เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” 6 และอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก
พระองค์ก็ตรัสว่า “ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการ
ท่าน” 7 ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า “พระองค์ทรงบันดาลพวก
ทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของ
พระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง” 8 แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า “โอ
พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธารพระกร
แห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม 9 พระองค์ทรงรัก
ความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้า
ของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระ
สหายทั้งปวงของพระองค์” 10 และ “องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิม
พระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจ
ของพระองค์ 11 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่า
นี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม 12 พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อ
คลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม
และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด” 13 แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่
พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำ
ให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” 14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่
เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้
รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

2

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

1 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที เราได้ยินได้ฟัง
ให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจาก

ข้อความเหล่านั้น 2 ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง
และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบสนองตามความยุติ
ธรรมแล้ว 3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้น
ไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้
เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความ
จริง 4 ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและ
การมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

5 เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้
บังคับของเหล่าทูตสวรรค์ 6 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า
มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่ง
พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา 7 พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์
แต่หน่อยเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้
แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ 8
พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา ในการซึ่งพระองค์
ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้
อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

9 แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่
หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่
พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของ
พระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน 10 ด้วยว่าใน
การที่พระเจ้าจะทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่
พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิด
ขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทน
ทุกข์ทรมาน 11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเห
ล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึง
ไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน 12 ดังที่พระองค์
ตรัสว่า เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้อง
เพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน 13 และตรัสอีกว่า เรา
จะไว้วางใจในพระองค์ ทั้งตรัสอีกว่า ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้า
ทรงประทานแก่เรา

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

14 เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์
ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้
ทรงทำลายผู้นั้นที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร 15 และจะได้
ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความ
ตาย 16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับ
สภาพของเชื้อสายของอับราฮัม 17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็น
เหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้
กอปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า
เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน 18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทน
ทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลอง
นั้นได้

3

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

1 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่ง
มาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่
นั้น คือพระเยซูคริสต์ 2 ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์
ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น 3 แต่ถึง
กระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่น
เดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น 4 ด้วยว่าบ้านทุกหลัง
ต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า 5 ฝ่ายโมเสส
นั้นสัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็น
พยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง 6 แต่พระคริสต์นั้นใน
ฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลาย
เป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีใน
ความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

7 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลาย
จะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป
อย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันทีถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อ
บรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการ
ของเราถึงสี่สิบปี 10 เพราะเหตุนั้นเราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า “ใจ
ของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา” 11 ดังนั้นเรา
จึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของ
เรา” ”) 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวก
ท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 13 ท่าน

จงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า “วันนี้” เพื่อว่าจะไม่
มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป 14 เพราะว่า
ถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็
กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ 15 เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้ง
หลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้าง
ไปอย่างในครั้งกบฏนั้น” 16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กบฏ
อยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์ 17 และใครหนอที่
พระองค์ได้ทรงโทมนัสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และ
ซากศพของเขาทิ้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ 18 และแก่ใครหนอที่
พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็
คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ 19 ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่
สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

4

การเข้าสู่ที่สงบสุขโดยความเชื่อ

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เข้าในที่สงบ
สุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้
หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง 2 เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่
เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นไม่ได้เป็น
ประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน 3 เพราะว่า
เราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้
วว่า “ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่
สงบสุขของเรา” แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก 4 และ
มีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า “ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรง
พักการงานทั้งสิ้นของพระองค์” 5 และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า “เขา
จะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา” 6 ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีช่องให้บางคนเข้า
ในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐคราวก่อนไม่ได้เข
้าเพราะเขาไม่เชื่อ 7 พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวใน
คัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า “วันนี้” เหมือนตรัสเมื่อคราว
ก่อนแล้วว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่า
ให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป” 8 เพราะว่าถ้าเยซูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบ
สุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก 9 ฉะนั้นจึงยั
งมีสะบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า 10 ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่
สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุด
จากพระราชกิจของพระองค์ 11 เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตส่าห์เข้าใน
ที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในการไม่เชื่อเช่นเขาเหล่า

นั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง 12 เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย 13 ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ 15 เพราะว่าเรามิได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป 16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

5

มหาปุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

1 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายเพราะความบาป 2 ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงฉันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์

5 ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว” 6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค” 7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง 8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา 9 และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อ

ฟังพระองค์ 10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่าง
ของเมลคีเซเดค

ทารกคริสเตียน
11 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้
เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว 12 ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่าน
ทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่อง
หลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่
ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง 13 เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้นก็ยัง
ไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ 14
แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของ
เขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

6

คำสอนให้ละประถมโอวาทของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์
1 เหตุฉะนั้นให้เราละประถมโอวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้า
ไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับ
ใจเสียใหม่จากการกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า 2 และคำ
สอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และ
การพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น 3 ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็
จะกระทำอย่างนี้ได้ 4 เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่ง
แล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ
์ 5 และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุค
ที่จะมานั้น 6 ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับ
ใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว
และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล 7 ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดู
ดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนืองๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คน
ทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า 8 แต่ดินที่งอก
หนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่ง
ในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย 9 แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เรา
ก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความ
รอด 10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืมการงานและการทำ
งานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการ
รับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ 11 และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลาย
ทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้น
จนถึงที่สุดปลาย 12 เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่าง
แห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญา
เป็นมรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดย
เหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้
นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง 14 คือตรัสว่า เราจะ
อวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น 15 เช่นนั้นแหละ
เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญา
นั้น 16 ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิด
ข้อทุ่มเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขั้นเด็ดขาด
17 ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรง
สัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวน
ไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย 18 เพื่อด้วยสองประการนี้
นที เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสมุสาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้
หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอา
ความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา 19 ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมอของจิต
วิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่และมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน 20 ที่ผู้
นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเผื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็น
มหาปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคีเซเดค

7

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้า
ผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้ง
หลาย และได้อวยพรแก่อับราฮัม 2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจาก
ของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบ
ธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึงกษัตริ
ย์แห่งสันติสุข 3 บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวัน
สิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรง
ตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

4 แล้วจงคิดดูเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้น
ตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน
5 และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่า
ท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบ
ชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน 6
แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม

และได้อวยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย 7 สิ่งที่ค้านไม่ได้
คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่ 8 ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบ
ชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่าน
ยังมีชีวิตอยู่ 9 ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีนั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยัง
ได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม 10 เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของ
บรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน

11 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมา
จากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่ง
นี้ ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมิได้
เรียกตามอย่างอาโรน 12 เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว
พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย 13 เพราะว่าท่านที่เรา
กล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่
ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย 14 เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่า
จะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย 15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อ
ปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค 16 ซึ่งไม่
ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่
ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย 17 เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า
ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค 18 ด้วยว่าจริงๆแล้ว
พระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์
19 เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำ
ความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้
พระเจ้า 20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรง
ปฏิญาณไว้ 21 (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้า
รับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่าน
เป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค) 22 พระเยซูก็ได้ทรง
เป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์

23 แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความ
ตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป 24 แต่ฝ่ายพระองค์นี้
โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่
แปรปรวน 25 ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้ง
ปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะ

ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้คนเหล่านั้น 26 มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ 27 พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง 28 ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

8

พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึงความจริงของพระเจ้า

1 บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ 2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง 3 เพราะว่าทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นทีมหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิงหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย 4 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลกพระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว 5 ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นทีอยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้นเมื่อท่านจะสร้างพลับพลานั้นว่า “ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา”

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า

6 แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น 7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นทีจะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก 8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์ 9 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายเมื่อเราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจุราช

บัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจ
ของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชน
ของเรา 11 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละ
คนอีกว่า จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด
ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด 12 เพราะเราจะกรุณาต่อการ
อธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป
13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง พันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญา
เดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะ
เสื่อมสูญไป

9

พิธีต่างๆในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

1 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติใน
พิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ 2 เพราะว่าได้มีพลับ
พลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันประทีป โต๊ะ และ
ขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ 3 และภายในม่านชั้นทีสอง
มีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด 4 ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับ
ถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมี
โถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธ
สัญญา 5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเครูบแห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณา
นั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ 6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่ง
เหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้ง
ที่ปรนนิบัติพระเจ้า 7 แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นทีเข้า
ไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิด
ของประชาชนด้วย 8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า
ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลา
เดิมยังตั้งอยู่ 9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการ
ถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้
ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ 10 ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระ
ล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะ
ต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะ
มาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้
สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ 12 พระองค์เสด็จ
เข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือด

แพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป
และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา 13 เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และ
เลือดแพะ และเถ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถ
ชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ 14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระ
คริสต์ โดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็น
เครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของ
ท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้า
ผู้ทรงพระชนม์อยู่ 15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธ
สัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้
ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับ
มรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของ
พระองค์
16 เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวกับหนังสือพินัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้อง
ถึงแก่ความตายแล้ว 17 เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพินัยกรรมนั้นจึง
ใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพินัยกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ 18 เหตุ
ฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด 19 เพราะ
ว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญั
ติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสี
แดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง 20
กล่าวว่า “นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้ง
หลาย” 21 แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลากับเครื่องใช้ทุกชนิดใน
การปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน 22 และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่ง
จะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัย
บาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์
23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่อง
บูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอัน
ประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น 24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าใน
สถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง
แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะ
พระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย 25 พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์
เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือด
ซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย 26 มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์
ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏใน
เวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เอง

เป็นเครื่องบูชา 27 มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายหนหนึ่ง
และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาฉันใด 28 ดังนั้นพระคริสต์ได้ทรงถวาย
พระองค์เองหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก
แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่
คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดฉันนั้น

10

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด

1 โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภาย
หน้า มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชา
ที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่
ได้ 2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่
หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขา
คงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป 3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้
ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ 4 เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระ
ความบาปได้ 5 ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรั
สว่า เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์
ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ 6 เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา
ไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย 7 แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูเถิด ข้า
พระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์
(ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ 8 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้
วว่า เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่
บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย ซึ่งเขาได้บูชาตามพ
ระราชบัญญัตินั้น 9 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว
โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิก
ระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ 10 โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้ง
หลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซู
คริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น 11 ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆ
และนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนืองๆ เครื่องบูชานั้นจะยก
เอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย 12 ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชา
เพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระเจ้า 13 ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของ
พระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ 14 เพราะว่าโดย
การทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำ
ระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์ 15 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้
แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนที่เชื่อ

16 “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย 17 และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” 18 ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู 20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยม่านนั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ 21 และครั้นเรามีมหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว 22 ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ 23 ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) 24 และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี 25 ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

การปฏิเสธพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

26 เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขืนทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย 27 แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย 28 คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา 29 ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง” องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส” และได้ตรัสอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์” 31 การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว 32 แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง 33 บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น 34 เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้น

ชิงเอาทรัพย์สิงของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ 35 เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ 36 ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา 37 เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า 38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความพอใจในคนนั้นเลย 39 แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นทีกลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นทีเชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

11

ความเชื่อได้แสดงออกโดยบุคคลแห่งความเชื่อ

1 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่าสิงที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง 2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง 3 โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาแบล

4 โดยความเชื่อ อาแบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่านโดยความเชื่อนั้น แม้ว่าอาแบลตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่

เอโนค

5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นทีพอพระทัยของพระเจ้า 6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทีพอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาราห์

8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่าน
จะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหารู้ไม่ว่าจะ
ไปทางไหน 9 โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น
เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบ
ซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น 10 เพราะว่า
ท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็น
ผู้ทรงสร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้ง
ครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้
ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ 12 เหตุฉะนั้น คนเป็นอัน
มากดุจดาวในท้องฟ้า และดุจเม็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่
ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย 13 บรรดาคนเหล่า
นี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลาย
นั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่า
นั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจรอยู่ใน
แผ่นดินโลก 14 เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลัง
แสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา 15 และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่
เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ 16 แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะ
อยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้
ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้
ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว 17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัม
ถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญา
เหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา 18 คือบุตรที่
มีพระดำรัสไว้ว่า เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค 19 ท่านเชื่อ
ว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่าน
ได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

อิสอัคและยาโคบ

20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุ
การณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหน้านั้น 21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้
อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้นมัสการขณะที่ค้ำอยู่บน
หัวไม้เท้าของท่าน

โยเซฟ

22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติ
อิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิดามารดาของท่าน

23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึง
สามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์
นั้น 24 โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็น
บุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ 25 ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของ
พระเจ้า แทนการเริงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง 26 ท่านถือว่าความ
อัปยศของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่าน
หวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น 27 โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์
โดยมิได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือน
ประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา 28 โดยความเชื่อ ท่านได้
ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์เพชฌฆาตผู้ประหาร
บุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ 29 โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้
ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดิน
ข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

30 โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวัน
แล้ว กำแพงเมืองก็พังลง 31 โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศ
ไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที มิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้
อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะ
กล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และ
ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย 33 โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนือ
อาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปาก
สิงโต 34 ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของ
ท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตี
กองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป 35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่
ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการ
ปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า
36 บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่
และถูกขังคุกด้วย 37 บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อยเป็นท่อนๆ บาง
คนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัญจรไปนุ่งห่มหนัง
แกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ 38 (โลก
ไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และ
อยู่ตามถ้ำและตามโพรง 39 คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อ
ของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ 40 ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัด
เตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่
สำเร็จนอกจากเรา

12

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของ
หนักทุกสิ่งที่ขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่
งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม 2 หมาย
เอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ
เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน
ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวา
พระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การตีสอนของพระเจ้า

3 ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการติ
เตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่
อ่อนระอาใจไป 4 ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รบสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก
5 และท่านได้ลืมคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า
บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่า
ระอาใจเมื่อพระองค์ทรงติเตียนท่านนั้น 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตี
สอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็
ทรงเฆี่ยนตีผู้นั้น 7 ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิ
บัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอน
เขาบ้าง 8 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่าน
ก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ 9 อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มี
บิดาตามเนื้อหนังที่ได้ตีสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอ
ีก เราควรจะได้ยำเกรงนบนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเริญ
ชีวิตมิใช่หรือ 10 เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นตีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็ก
น้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงตีสอนเรา
เพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์
11 ดังนั้นการตีสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่
เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่
บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั้นเอง 12 เพราะเหตุนั้น จง
ยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น 13 และจงกระทำ
ทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่อยจะมิได้
กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ 14 จงอุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง
และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็น
เจ้า 15 และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณ
ของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขื่นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยาก
แก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

16 และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่าง
เอซาว ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว
17 เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับ
พรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึง
แม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

การชุมนุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

18 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ไหม้ไฟแล้ว
และถึงที่ดำ ถึงที่มืดมิด และถึงที่ลมพายุ 19 และถึงเสียงแตร และถึงพระ
สุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขา
อีก 20 (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า “แม้แต่
สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้นก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทง
ทะลุด้วยแหลนให้ตาย” 21 สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า
“ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น”) 22 แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมา
ถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์
และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ 23 และมาถึงที่ชุมนุ
มอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว
และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของ
คนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว 24 และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่ง
พันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐ
กว่าเสียงโลหิตของอาแบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

25 จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขา
เหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้
พ้นโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลาย
ก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งกว่านั้นอีก 26 พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้น
ได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า “อีก
ครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้ง
สวรรค์ด้วย” 27 และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” นั้น แสดงว่าสิ่ง
ที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่ง
ที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ 28 เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหว
มาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัย
ของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง 29 เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้น
ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

13

คำสั่งฉันพี่น้อง

1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป 2 อย่าละเลยที่จะต้อนรับ
แขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูต
สวรรค์โดยไม่รู้ตัว 3 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นทีถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่า
ท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี่ยวเข็ญ
เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย 4 การ
สมรสเป็นทีนับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนทีล่วง
ประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา 5 ท่านจงพ้น
จากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้
วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” 6 เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าว
ด้วยใจกล้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
จะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” 7 ท่านทั้งหลายจงระลึก
ถึงคนเหล่านั้นทีปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่
ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อ
ของเขา 8 พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้
และต่อๆไปเป็นนิจกาล 9 อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่า
เป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหาร
การกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนทีหลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

10 เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลานั้นไม่มีสิทธิ์
ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้ 11 เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นทีมหา
ปุโรหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็
ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย 12 เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมาน
ภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วย
พระโลหิตของพระองค์เอง 13 เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหา
พระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์
14 เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่ว่าเราแสวงหาเมืองที่จะมีในภาย
หน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

15 เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอด
ไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของ
พระองค์ 16 แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกั
นและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นทีพอพระทัยพระเจ้า 17 ท่านทั้ง
หลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นทีปกครองท่าน ด้วย

ว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ทำดังนั้นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอำลา

18 จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง 19 และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว 20 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น 21 ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน 22 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น 23 ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ทิโมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา 24 ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 25 ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปี ค.ศ. 45 ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น "ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า" (กท 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับโยเสส ซีโมน และยูดาสหรือยูดาซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดาส ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรึกษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื่อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน 7:5)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์
พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น 2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อ
ท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น
3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิด
ความเพียร 4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้ง
หลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย 5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติ
ปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวง
อย่างเหลือล้นและมิได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น 6 แต่จง
ให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็น
เหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา 7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่ง
ใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย 8 คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้ง
หลายที่ตนประพฤตินั้น 9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชู
เขา 10 และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้อง
ล่วงลับไปดุจดอกหญ้า 11 เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอัน
แรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความ
งามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่น
นั้นด้วย 12 ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่า
ผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
สัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่ราคะตัณหาของตัวเราเองที่ล่อลวงเรา

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า พระเจ้าทรงล่อลวง
ข้าพเจ้าให้หลง เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และ
พระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย 14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง
เมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้กระทำผิด แล้วตัวก็กระทำตาม 15 ครั้น
ตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่
ความตาย 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย 17 ของประทานอันดี
ทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลง
มาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือ
ไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง 18 พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลาย
บังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้ง
หลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น 19 ดัง
นั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าใน
การโกรธ 20 เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบ
ธรรมอย่างพระเจ้า 21 เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการ
ชั่วร้ายอันดาษดื่น และจงน้อมใจรับพระวจนะที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่ง
สามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวจนะ

22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็น
แต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง 23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระ
วจนะ และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวใน
กระจกเงา 24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่า
ตัวเป็นอย่างไร 25 ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ
อันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้ว
หลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้ความสุขในการของ
ตน

ความเชื่อแท้

26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมิได้เหนี่ยว
รั้งลิ้นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้
นั้นก็ไร้ประโยชน์ 27 การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อ
พระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและ
หญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

2

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา ผู้ทรงสง่าราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน 2 เพราะ

ว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้า
มาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าซอมซ่อเข้า
มาด้วย 3 และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่
เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี่ในที่อันดีเถิด" และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า "แก
จงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด" 4 พวกท่านเองมิได้
ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ 5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า
จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความ
เชื่อ และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รัก
พระองค์มิใช่หรือ 6 แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่
กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล 7 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาท
พระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน 8 ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จ
ตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า "จงรักเพื่อน
บ้านเหมือนรักตนเอง" แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ 9 แต่ถ้าท่านทั้ง
หลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็น
ผู้ละเมิดแล้ว 10 เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่
ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด 11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้
ตรัสว่า "อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา" ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า "อย่าฆ่าคน" แม้
ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผัวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราช
บัญญัติ 12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่จะได้รับการพิพากษา
ด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ 13 เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาย่อม
จะได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาย่อมก่อ
ให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระ
ทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ 15 ถ้าพี่
น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน 16 และ
มีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและ
อิ่มเถิด" และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์
อะไรเล่า 17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดย
ลำพังแล้ว 18 แต่คงมีผู้ค้านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ
" จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และ
ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของ
ข้าพเจ้า 19 ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปิศาจก็
เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น 20 โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะรู้หรือว่า ความ
เชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบู
ชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการกระทำไม่ใช่หรือ 22 ท่านทั้งหลายคงเห็น
แล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับการกระทำของท่าน และความเชื่อก
สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ 23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า อับราฮัมได้
เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน และท่าน
ได้ชื่อว่า เป็น สหายของพระเจ้า 24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะ
เป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมิใช่ด้วยความเชื่อเพียง
อย่างเดียว 25 เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่อง
ด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่ง
เขาไปเสียทางอื่น 26 เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด
ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

3

ความชั่วร้ายของลิ้น

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนัก
เลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้
อื่น 2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิด
ทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้
ด้วย 3 ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็
บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว 4 จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่
และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนาย
ท้ายที่จะให้ไปทางไหน 5 เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูด
โอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด 6 และ
ลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา
เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมัน
เองก็ติดไฟจากนรก 7 เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์
ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว 8 แต่ลิ้นนั้น
ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และ
เต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย 9 เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้ว
ยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็แช่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายา
ของพระเจ้า 10 คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน
พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย 11 บ่อน้ำพุจะมีน้ำ
จืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ 12 พี่น้องทั้งหลายของ
ข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออก
ผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำ
จืดได้ 13 ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้

นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วย
ปัญญา 14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกัน
ในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง 15 ปัญญาเช่นนี้
ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานตัณหา
และเป็นเช่นปิศาจ 16 เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่
นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง 17 แต่ปัญญาจากเบื้อง
บนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย
เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด
18 และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นทีก่อ
ให้เกิดสันติสุข

4

ตำหนิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

1 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน
มิใช่ราคะตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน 2 ท่านทั้งหลาย
อยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำ
สงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ 3 ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะ
ท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน 4 ท่านทั้งหลายผู้
ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการ
เป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรู
ของพระเจ้า 5 ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า
พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง 6 แต่พระองค์
ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า พระเจ้า
ทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนทีใจถ่อม 7 เหตุ
ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และ
มันจะหนีไปจากท่าน 8 จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน
คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจ
ของตนให้บริสุทธิ์ 9 จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะ
ของตนกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปีติยินดีของตนกลับกลาย
เป็นความเศร้าสลด 10 ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์
พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและ
ตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระ
ราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติ
ตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน 12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่

เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถ
ทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

13 ดูเถิด ท่านที่พูดว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้
และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร" 14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่า
จะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือน
หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป 15 ท่านทั้งหลายควรจะ
พูดว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่ง
นี้หรือสิ่งนั้น" 16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความ
ยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น 17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และ
ไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

5

ตักเตือนคนมั่งมี

1 ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้
นกับท่าน 2 ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของ
ท่าน 3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐาน
ต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สั่งสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวัน
สุดท้าย 4 ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่าน
ได้ฉ้อโกงไว้นั้น ก็ร่ำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้าวนั้น ได้ทราบ
ถึงพระกรรณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว 5 ท่านมีชีวิตอยู่ใน
โลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือน
อย่างในวันประหาร 6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็
ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยท่าการเสด็จกลับมา

7 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จ
มา ดูเถิด ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอย
จนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู 8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้น
เหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็
จวนจะถึงอยู่แล้ว 9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าขุ่นเคืองใจต่อกัน เกรงว่าท่าน
จะถูกพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว
10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการ
อดทนของพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็น
เจ้า 11 ดูเถิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยินเกี่ยวกับความอดทน

ของโยบ และได้เห็นทีสุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปรานีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จง
อย่าปฏิญาณ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะ
โดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่
เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ 13 มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้น
อธิษฐาน มีผู้ใดร่าเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ 14 มีผู้ใดใน
พวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา
และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนาม
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วย
รอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้
กระทำบาป ก็จะทรงโปรดอภัยให้แก่เขา 16 ท่านทั้งหลายจงสารภาพความ
ผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้
หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรม
นั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล 17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์
เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก
และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน 18 และท่านได้
อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้
งอกพืชผลต่างๆ 19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจาก
ความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้ 20 จงให้ผู้นั้นรู้เถิด
ว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้
รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น "อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต" (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ จากที่นั่น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบในหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์บอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายๆคนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เปาโลถึงที่นั่น (กจ 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า "ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า"

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อและท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น "ศิลา" ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า "หินเล็กๆ" ที่ไม่มั่นคง (1 คร 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไป
อยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และ
แคว้นบิธีเนีย 2 ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้
ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง และ
ให้รับการประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและ

สันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า
พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหา
กรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่
โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ 4 และเพื่อให้ได้รับ
มรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ใน
สวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย 5 ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครอง
ไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย
6 ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำ
เป็นทีท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ 7 เพื่อ
การลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึง
แม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เก
ิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ 8 พระองค์
ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่าน
ไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้น
เหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี 9 แล้วจิตวิญญาณของท่าน
ทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอดีต

10 พวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้
พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย 11 เขาได้สืบค้นหาสิ่ง
ใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ใน
ตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความ
ทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง 12 ก็ทรงโปรด
เผยให้พวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติ
ในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้
คนเหล่านั้นทีประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้น
แก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็น
สิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

13 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และ
จงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่
ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ 14 ดุจดังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง
ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่าน
ในกาลก่อน 15 แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ฉันใด
ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยฉัน
นั้น 16 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะ

เราเป็นผู้บริสุทธิ์ 17 และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษา
ทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติ
ตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้ 18 ท่านรู้ว่า พระองค์
ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่าน
ได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อม
สลายได้ เช่นเงินและทอง 19 แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของ
พระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย 20 แท้จร
ิงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระ
คริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย 21 เพราะพระ
คริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย
และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจ
ของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า 22 ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้
บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่
น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง 23 ด้วย
ว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืช
อันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่
เป็นนิตย์ 24 เพราะว่า "บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดา
สง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็
ร่วงโรยไป 25 แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิตย์" พระ
วจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

2

1 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย
การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย 2 เช่นเดียวกับ
ทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้
ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น 3 หากว่าท่านได้ชิมดูรู้แล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
ประกอบด้วยพระกรุณา 4 จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอ
ยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่า
อันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลาอันมีชีวิต

5 และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศ
ฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ
ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ 6 เพราะมีคำเขียนไว้ใน
พระคัมภีร์ด้วยว่า "ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอก
ที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์
นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย" 7 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐ
สำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น "ศิลาซึ่ง

ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว 8 และ เป็นศิลา
ที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะ
เขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย 9 แต่ท่าน
ทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็น
ประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลาย
จะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมา
จากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 10 เมื่อก่อนท่า
นทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่
อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณา
แล้ว 11 พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าว
และเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิต
วิญญาณ 12 จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลาง
คนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขา
เห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะ
ทรงเยี่ยมเยียนเขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

13 ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง
เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง
14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำ
ชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี 15 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่
จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโฉดเขลาให้สงบด้วยการประพฤติ
ดี 16 จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที
ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า 17 จงให้เกียรติแก่
ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์
18 ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรง
ทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้าย
ด้วย 19 เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า
ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างอยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ
20 ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเฆี่ยนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทน
ถูกเฆี่ยนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้ง
หลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น
เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า 21 ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรี
ยกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมาน
เพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาท
ของพระองค์ 22 พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุบาย
ในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย 23 เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่
พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม 24 พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาป
ของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตาย
จากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเฆี่ยนของ
พระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย 25 เพราะว่าท่านทั้งหลาย
เป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิ
บาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

3

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

1 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อ
ว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะ แต่ความประพฤติของภรรยา
ก็อาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวจนะนั้น 2 คือเมื่อเขาเห็น
การประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบกับความ
ยำเกรง 3 การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก
คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม 4 แต่
จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่อง
ประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสาย
พระเนตรพระเจ้า 5 บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่ง
วางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน 6 เช่น
นางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติ
ดี และไม่มีความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง
7 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กินกับภรรยาโดยใช้ความ
รู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า และเหมือน
เป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัด
ขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใฝ่ใจประพฤติการดี

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน
รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ 9 อย่าทำการร้ายตอบแทน
การร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้อยู่
ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็น
มรดก 10 เพราะว่า “ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้น
บังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง
11 ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนิน
ตามนั้น 12 เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบ

ธรรม และพระกรรณของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่
พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความ
ชั่ว 13 ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้
14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข
อย่ากลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย 15 แต่ในใจของท่าน จง
เคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร
้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวัง
ใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความ
ยำเกรง 16 มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้
พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของ
ท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย 17 เพราะว่า การได้รับความทุกข์
เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะ
การประพฤติชั่ว

พระคริสต์โดยเดชพระวิญญาณได้เทศนาแก่วิญญาณในที่คุมขัง
18 ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความ
ผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้
ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์
แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ 19 และโดยพระวิญญาณเช่นกัน
พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่ 20 ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้
เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดงดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลัง
จัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน 21 เช่น
เดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วย
ชำระราคีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะ
พระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย 22 พระองค์ได้
เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวก
ทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้
อำนาจของพระองค์แล้ว

4

หน้าที่ของคริสเตียน
1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเรา
ทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธ
ด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว
2 เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนา
ของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า 3 ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปใน
ชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติ

ชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เฮฮาเอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย
และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด 4 เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่าน
ทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน
5 คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษา
ทั้งคนเป็นและคนตาย 6 ด้วยเหตุนี้เอง ข่าวประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่
คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง
แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ 7 แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะ
ถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสงี่ยมเจียมตัว
และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน 8 ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและ
กันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากหลาย 9 ท่านทั้งหลายจง
ต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น 10 ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทาน
แล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อัน
ดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า 11 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้
กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติ
ตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับ
เกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและไอศวรรยานุ
ภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าท้อใจ

12 ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสน
สาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกั
บท่าน 13 แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมใน
ความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น
ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย 14 ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะ
พระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศี
และของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่าย
ท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ 15 แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับ
โทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เท
ี่ยวยุ่งกับธุระของคนอื่น 16 แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็
อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะ
เหตุนั้น 17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัว
ของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของ
คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร 18 และ
ถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาป
จะไปอยู่ที่ไหน 19 เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพ
ระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการ
ประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

5

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

1 ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะ
ที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์
ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลั
งด้วย 2 จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่
ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของ
อันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม 3 และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้
สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น 4 และเมื่อพระผู้เลี้ยง
ใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่
ได้เลย 5 ในทำนองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อั
นทีจริงให้ท่านทุกคนคาดเอวไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและ
กัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหอง แต่พระองค์ทรง
ประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง 6 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง
ถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรง
ยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร 7 จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่าน
ไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลาย
จงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญา
มาร วนเวียนอยู่รอบๆดุจสิงโตคำราม เที่ยวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้
9 จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้อยู่ว่าความยากลำ
บากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน
10 และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลาย
เข้าในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลาย
ทนทุกข์อยู่หน่อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่
สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง
11 ขอสง่าราศีและไอศวรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอ
เมน 12 ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางสิลวานัส
ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเตือนสติและเป็นพยาน
แก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่าน
ทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น 13 คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรง
เลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระ
โกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 14 จงทักทายกัน
ด้วยธรรมเนียมจุบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้ง
หลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ
2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่พระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียน้อย ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากรุงเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดผลในความรู้แห่งพระคริสต์

1 ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้ง
หลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบ
ธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย
2 ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและ
พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 3 ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์
ของพระองค์ ได้ให้สิงสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่าง
พระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม
4 ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและ
ใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความ
เสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของ
พระองค์ 5 เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรม
เพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม 6 เอาความเหนี่ยวรั้งตนเพิ่มความ
รู้ เอาความอดทนเพิ่มความเหนี่ยวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่ม
ความอดทน 7 เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอา
ความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง 8 เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่าน
ทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลใน

ความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 เพราะว่าผู้ใดที่ขาด
สิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมไปว่าตนได้รับการชำระจากความ
ผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว 10 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยิ่งอุตส่าห์
กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น
เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย 11 ด้วยว่าอย่าง
นั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระ
เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา 12 เหตุฉะนั้น
ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้า
ก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ 13 ตราบ
ใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติ
ท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ 14 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้า
ข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

คำพยานอันหนักแน่นของเปโตร

15 ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่า
นี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว 16 เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลาย
ทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการ
ที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วย
ความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอานุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง
17 เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้า
พระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่
พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” 18 และ
เราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภู
เขาอันบริสุทธิ์นั้น 19 และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะ
เป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่าง
ในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่าน
ทั้งหลาย 20 จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์
แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง 21 ด้วยว่าคำพยากรณ์
ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

2

ผู้พยากรณ์เท็จและผู้หลอกลวง

1 แต่ว่าได้มีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดีย
วกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่
ออกนอกลู่นอกทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธ

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลัน
มาถึงตนเอง 2 จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา
และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย 3 และ
ด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อค้ากำไรจากท่านทั้งหลาย
การลงโทษคนเหล่านั้นที ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนินช้า และ
ความหายนะของเขาก็จะไม่หลับไหลไป 4 เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรง
ยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่นรก และ
ได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุมไว้จนกว่าจะถึงเวลาทรง
พิพากษา 5 และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครั้งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโน
อาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่
พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม 6 และได้ทรงลงโทษ
เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นเถ้าถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่าง
แก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว 7 และได้ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มี
ความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของคนชั่วเหล่านั้น 8 (ด้วย
ว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห
็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆเพราะ
การประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น) 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะ
ช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรง
ทราบวิธีที่จะรักษาคนอธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา

สัญญลักษณ์บางอย่างของผู้พยากรณ์เท็จ

10 โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหา
แห่งความโสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ทะนงตน
และประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มี
บรรดาศักดิ์ 11 แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้
กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ 12 แต่
ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่
ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่ง
ที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง 13 และจะ
รับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลาง
วันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพร้อยและมลทิน และประพฤติการเสเพล
เฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านทั้งหลาย
14 ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขาหยุด
กระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มีจิตใจไม่มั่นคง เขามีใจชินกับ
การโลภ เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง 15 เขาสละทิ้งทางถูกต้อง หลงไป
ในทางผิด ดำเนินตามทางของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ชอบบำเหน็จ
แห่งการอธรรม 16 แต่บาลาอัมก็ได้ถูกติเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่ว
ช้านั้น ลาใบ้ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของ

ศาสดาพยากรณ์คนนั้น 17 คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นเป็นนิตย์
18 เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นทีหลงประพฤติผิด 19 เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

ความหน้าซื่อใจคดของผู้สอนเท็จ

20 เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น 21 เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลย ก็ยังจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขานั้น 22 พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก”

3

1 บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก 2 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด

คำเตือนเกี่ยวกับผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา

3 จงรู้ข้อนี้ ก่อน คือ ในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน 4 และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” 5 เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟ้าสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ 6 โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น 7 แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพินาศแห่งบรรดาคนอธรรม 8 แต่พวกที่รัก อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้า

ในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

10 แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบ
ย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่วงเสียไปด้วยเสียงที่ดังก
ึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลก
กับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย 11 เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่ง
ทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใด
ในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า 12 คอยท่าและเร่งที่จะให้วันของ
พระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะ
ละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง 13 แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เรา
จึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะ
ดำรงอยู่ 14 เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่าน
ก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทิน
และข้อตำหนิ 15 และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้น
พระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เข
ียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรด
ประทานแก่ท่านนั้น 16 เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าว
ถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้ง
หลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือน
เขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ
17 เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จง
ระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และ
ท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน 18 แต่ขอท่านทั้ง
หลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สง่าราศีจงมีแด่พระองค์ทั้งใน
ปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค□ศ□ 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

1 ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต 2 (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย□

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

3 ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ 4 และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

5 แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย 6 ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง 7 แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น 8 ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะ
ทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น
10 ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรั
สมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มิได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

2

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

1 ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้ง
หลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วย
เหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น 2 และ
พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของ
เรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลก
ด้วย 3 เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระ
บัญญัติของพระองค์ 4 คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้
รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพูดมุสา และความจริงไม่
ได้อยู่ในคนนั้นเลย 5 แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของ
พระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้ง
หลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ 6 ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควร
ดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย 7 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่
ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว 8 อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญั
ติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็เป็นความจริงทั้งฝ่ายพระองค์
และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่วงไปแล้ว และบัดนี้ความ
สว่างแท้ก็ส่องอยู่ 9 ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชัง
พี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ 10 ผู้ที่รักพี่น้องของ
ตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย 11 แต่
ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่
รู้ว่าตนกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอด
ไปเสียแล้ว 12 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะ
ว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
13 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้ง
หลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็น
คนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่
มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะ

ท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา 14 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียน
จดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่
ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน
เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่าน
ทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดา
ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น 16 เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อ
หนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา
แต่เกิดจากโลก 17 และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่
ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

18 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้ง
หลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระ
คริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว 19 เขา
เหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่า
ถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก
็เป็นทีปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่ 20 ท่าน
ทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง
21 ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะ
ท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย 22 ใครเล่า
เป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้
ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 23
ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มี
พระบิดาด้วย 24 เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรง
อยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่าน
จะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย 25 นี่แหละเป็นพระสัญญา
ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง 26 ข้าพเจ้าเขียน
ข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่อลวงท่าน 27 แต่การเจิมซึ่งท่าน
ทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้
ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็น
ความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร
ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น 28 และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลาย
เอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลาย
จะได้มีใจกล้า และไม่มีความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา

29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่
ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

3

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

1 จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่
เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะ
เขาไม่รู้จักพระองค์ 2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของ
พระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่า
เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะ
ว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น 3 และทุกคนที่มีความ
หวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระองค์ทร
งบริสุทธิ์ 4 ผู้ใดที่กระทำบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาป
เป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ 5 ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้
ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มี
เลย

จงระวัง มนุษย์เก่า ที่ยังคงทำบาปอยู่

6 คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป ผู้ใดที่กระทำบาป
ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์ 7 ลูกเล็กๆทั้งหลาย
เอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบ
ธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม 8 ผู้ที่กระทำบาปก็มาจาก
พญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของ
พระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของ
พญามารเสีย 9 ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะเมล็ด
ของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิด
จากพระเจ้า 10 ดังนี้แหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใด
เป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มิได้ประพฤติตามความชอบธรรม และ
ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

11 นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้ง
หลายรักซึ่งกันและกัน 12 อย่าเป็นเหมือนคาอินที่มาจากมารร้ายนั้น และ
ได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการก
ระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม 13 พี่น้องทั้ง
หลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน 14 เราทั้ง
หลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้

ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย 15 ผู้ใดเกลียดชังพี่น้อง
ของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใด
ที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย 16 ดังนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของ
พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา
ทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง 17 แต่
ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจืด
ใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้
18 ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วย
ลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

19 และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเรา
ให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ 20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้า
ทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง 21 ท่านที่รักทั้ง
หลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า
22 และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษา
พระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยใน
สายพระเนตรของพระองค์ 23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้
เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และ
ให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว 24 และ
ทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรง
สถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระ
วิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

4

จงพิสูจน์วิญญาณทั้งหลาย

1 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน
์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท
็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก 2 โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระ
วิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้
เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า 3 และวิญญาณทั้งปวงที่
ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มา
จากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลาย
ได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว 4 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็น
ฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่าน
ทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก 5 เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุ

ฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา 6 เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า
ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา ดังนี้แหละ
เราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

7 ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจาก
พระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า 8 ผู้ที่ไม่รั
กก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก 9 โดยข้อนี้ความรัก
ของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นทีประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรง
ใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อ
เราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น 10 ในข้อนี้แหละเป็นความ
รัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของ
พระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของ
เรา 11 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควร
จะรักซึ่งกันและกันด้วย 12 ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเรา
ทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความ
รักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา 13 ดังนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เรา
อยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรด
ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา 14 และเราทั้งหลายได้เห็นและ
เป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอด
ของโลก 15 ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้า
ก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า 16 เราทั้งหลายจึงรู้และ
เชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่
อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น 17 ในข้อนี้
แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวัน
พิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นใน
โลกนี้ 18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัด
ความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยัง
ไม่มีความรักที่สมบูรณ์ 19 เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรง
รักเราก่อน 20 ถ้าผู้ใดว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังเกลียดชังพี่น้องของ
ตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว
เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ 21 พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้
มาจากพระองค์ คือว่าให้คนทีรักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

5

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าก็มีชัยชนะแก่โลก

1 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และ
ทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย
2 เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึง
รู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า 3 เพราะนี่แหละเป็นความ
รักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระ
บัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นทีหนักใจ 4 ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า
ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความ
เชื่อของเราทั้งหลายนี่เอง 5 ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระ
เยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 6 นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและ
พระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระ
โลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความ
จริง 7 เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาทะ และ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน 8 มีพยานอยู่
สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยาน
ทั้งสามนี้สอดคล้องกัน 9 ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยาน
หลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้า
ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ 10 ผู้ที่เชื่อในพระ
บุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้
พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้
ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

11 และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตน
ิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ 12 ผู้ที่มี
พระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต 13 ข้อความเหล่า
นี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของ
พระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้
เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า 14 และนี่คือความมั่นใจที่เรามี
ต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์
ก็ทรงโปรดฟังเรา 15 และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูล
ขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น 16 ถ้าผู้ใด
เห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้
นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นทีได้กระทำบาป
ซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ว่าให้
เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น 17 การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาป
ที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี 18 เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้า

ก็ไม่กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ระวังรักษาตัว และมาร
ร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย 19 เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และ
ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว 20 และเราทั้งหลายรู้ว่าพระ
บุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อ
ให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น
คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้
และเป็นชีวิตนิรันดร์ 21 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้น
จากรูปเคารพ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้ เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆ จากอัครสาวกยอห์นไปถึง ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะประพฤติอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้ความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และ
บรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมิใช่แต่
ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย 2 เพราะเห็นแก่
ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์ 3 ขอพระ
กรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจาก
พระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความ
จริงและในความรัก 4 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของ
ท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา 5 และ
ท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้า
เขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่
เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 6 และความรักนั้นก็คือ
การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญั
ตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะ
ดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

7 เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่า
พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิ
ปักษ์ต่อพระคริสต์ 8 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสีย
สิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ 9 ผู้ใดละเมิดและไม่
อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาท
ของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร 10 ถ้าผู้ใดมาหาท่าน
และไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขา
เลย 11 เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น
12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะ
เขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนา

กันต่อหน้า เพื่อความปีติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม 13 บรรดาบุตรของ
น้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอ
เมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอซูเบียสเข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่ท่านได้รับการปล่อยจากเกาะปัทมอส ซึ่งหลังจากที่ท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว

ฉบับนี้ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดิโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ล่อลวงคนอื่น และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้เป็นทีรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความ
จริงนั้น 2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้น
และมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่จิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น 3 เพราะ
ว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึง
ความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น 4 ไม่มี
สิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของ
ข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่าน
ก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ 6 เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึง
ความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา
ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี 7 เขาเหล่านั้น
ได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวก
ต่างชาติเลย 8 ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วม
งานกับความจริง

คำเตือนต่อดิโอเตรเฟส

9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่
เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่ 10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความ
เราด้วยถ้อยคำประสงค์ร้าย และเท่านั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับ
รองพี่น้องเหล่านั้น และหนำซ้ำยังกีดกันคนที่ใคร่จะรับรองเขา และไล่
เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย 11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอา
อย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตริอัส

12 เดเมตริอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็น
พยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่าน
ก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง 13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่
ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา 14 แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า
จะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน
บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายัง
บรรดาสหายแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยูดาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยูดาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์

ยูดาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาปไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคนที่กล่าวก้าวร้าวและ คนเพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน ยูดาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

คำนำ

1 ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน
คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และที่ทรง
คุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว 2 ขอพระเมตตา
คุณ สันติสุข และความรักจงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียนต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

3 ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่อง
เกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็น
ต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้
ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว 4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้า
มาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเล็งไว้ล่วงหน้ามานานแล้วว่าจะได้รับการ
พิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้า
ของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์
พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
เจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

5 ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้
ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้น
รอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที
่ไม่เชื่อพระองค์เสีย 6 และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน
แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวน
อันเป็นนิรันดร์ ขังไว้ในที่มืดจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น
7 เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้
หลงตัวไปกับการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้
เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนิรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

8 เช่นเดียวกัน คนเพ้อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้
เนื้อหนังเป็นมลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์
9 ฝ่ายอัครเทวทูตาธิบดีมีคาเอล ครั้นเมื่อท่านโต้เถียงกับพญามารเรื่อง
ศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมาร
เลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด 10
แต่ว่าคนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตามสิ่งที่
ตนเองรู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขา
ได้กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไปด้วยการนั้น 11 วิบัติจงมีแก่เขา เพราะ
เขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของ
บาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์
12 คนเหล่านี้เป็นรอยด่างในการประชุมเลี้ยงผูกรักของท่านทั้งหลาย ขณะ
เขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เขาเป็น
เมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้ง
ไปจึงไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก
13 เป็นคลื่นทีบ้าคลั่งในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้น
มา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดทึบตลอดกาล 14 เอ
โนคคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า ดูเถิด องค์
พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น
15 เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุรชนทั้งปวง
รู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบ
ช้าทั้งหมดที่ทุรชนคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์ 16 คนเหล่า
นี้มักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทะนา เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของ
ตัว และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์
ของตน 17 แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนข
องเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล
่าวไว้ 18 คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยสุดท้าย

จะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว
19 คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาและประพฤติตัวตามโลกียวิสัย และ
ปราศจากพระวิญญาณ

ทรงบัญชาให้อธิษฐานและเป็นพยาน

20 แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่
ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 จง
รักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์
พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ 22 และจงแสดงความเมตตาต่อ
บางคน โดยรู้ความต่างกัน 23 และจงช่วยคนอื่นๆให้รอดโดยความกลัว
ด้วยการฉุดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อนด้วย
เนื้อหนังเถิด 24 บัดนี้แด่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้ม
ลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจาก
ตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น 25 สง่าราศี พระอานุภาพ
การครอบครอง และศักดานุภาพจงมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียง
พระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อๆ
ไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติ ตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค□ศ□ 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส (1:9) □วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์□ นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ในหนังสือวิวรณ์คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็เป็นสำหรับสมัยนั้น (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต □เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า□ (1:19) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา 7 สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ□ เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมยและเราควรคอยท่าการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดนั้นก็จะผิดไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำตรัสที่ว่า □ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์□ (กจ 1:7) ก็จะผิดไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรจะพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้อย่างตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสง่าราศี การสงครามที่อารมาเกดโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา 1000 ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาครั้งสุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสุขนิรันดร์กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อ
ชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า
และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้
ของพระองค์ 2 ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยาน
ฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่าน
ได้เห็นนั้น 3 ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้
และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข
้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้ง
หลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และ
ผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้ง
เจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์ 5 และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็น
พยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ฟื้นจากความตาย และผู้ทรงครอบ
ครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แด่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรง
ชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ 6 และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นก
ษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและ
ไอศวรรย์จงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

คำนับมายังคริสตจักรทั้งหลาย

7 ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้
นที ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร่ำไห้
เพราะพระองค์ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว
่า **เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่
เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธา
นุภาพสูงสุด** 9 ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วม
การยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซู
คริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวจนะของพระเจ้า
และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ 10 พระวิญญาณได้ทรงดลใจ
ข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมา
จากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร 11 ตรัสว่า **เราเป็นอัลฟาและโอเม
กา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้
ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือค
ริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธิยาทิ
รา เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย** 12 ข้าพเจ้า
จึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้า
ก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน 13 และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคัน
นั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรอมพระบาท และ

ทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ 14 พระเศียรและพระเกศาของ
พระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์
ดุจเปลวเพลิง 15 พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ราวกับ
ว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย
16 พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์
และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี
พระพักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธานุภาพของ
พระองค์ 17 เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาท
ของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วย
พระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้อง
ต้นและเป็นเบื้องปลาย 18 และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว
แต่ ดูเถิด เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือ
ลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย**

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

19 **จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่
ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย 20 ส่วนความลึ
กลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแท่ง
คันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์
ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้
แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด**

2

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

1 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า
พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์
และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า
2 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทน
ของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเห
ล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่า
เขาเป็นคนมุสา 3 เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อย
ยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมิได้อ่อนระอาไป 4 แต่เรามีข้อที่
จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า 5 เหตุฉะนั้น
จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่
และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยก
คันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ 6 แต่ว่า
พวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโค
เลาส์นิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน 7 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่ง**

พระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นา

8 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นาว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว
และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า 9 เรารู้จักแนวการกระทำของ
เจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้า
ก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขา
เป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน
10 อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามาร
จะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะ
ได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย
และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า 11 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความ
ซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้
รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย**

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

12 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า 13 เรารู้จักแนว
การกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้า
ยึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่อันที
พาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่
ซึ่งซาตานอยู่ 14 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้า
บางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้
ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว
และให้เขาล่วงประเวณี 15 และมีพวกเจ้าบางคนที่ถือคำสอนของ
พวกนิโคเลาส์นิยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง 16 จงกลับ
ใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วย
ดาบแห่งปากของเรา 17 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัส
ไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อน
อยู่ และจะให้หินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้
ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น**

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา

18 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธิยาทิรา ว่า พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ**
และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสดังนี้ว่า 19 เรารู้จักแนว
การกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียร
ของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบื้องปลายของเจ้า
มีมากกว่าการเบื้องต้น 20 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือ
พวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง
หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้
กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว 21 เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจ
จากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย 22 ดูเถิด เรา
จะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เรา
ก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับ
ใจจากการกระทำของตน 23 เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้น
เสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้รู้ว่าเราเป็นผู้พินิจพิจารณา
จิตใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสม
กับการงานของเจ้า 24 สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลืออยู่ที่เมืองธิ
ยาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้ำลึกของ
ซาตานนั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า 25 แต่สิ่งที่เจ้า
มีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา 26 ผู้ใดมีชัยชนะและ
ถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบ
ครองบรรดาประชาชาติ 27 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลาย
ด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็น
เสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา 28 และเราจะมอบดาว
ประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น 29 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัส
ไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

3

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

1 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสว่า พระองค์**
ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาราเจ็ดดวงนั้น
ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่
แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว 2 เจ้าจงระแวดระวังให้ดี และกระตุ้นส่วน
ที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบ
การประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า 3 เหตุฉะนั้น เจ้า
จงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสีย
ใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และ

เจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร 4 แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่
เมืองซาร์ดิสที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้น
จะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว 5
ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออก
จากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดา
ของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ 6 ใครมีหูก็ให้ฟัง
ข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

7 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า**
พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิด
แล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า 8 เรา
รู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้า
พวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย
แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา 9
ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของซาตานที่พูดมุสาว่าเขาเป็น
พวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้า
ของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า 10 เพราะเหตุเจ้าได้รักษา
คำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลอง
นั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่ว
แผ่นดินโลก 11 ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อ
ไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ 12 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำ
ให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออก
ไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น
และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจาก
สวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้น
ด้วย 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักร
ทั้งหลายเถิด

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

14 **จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า**
พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง
และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดั
งนี้ว่า 15 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เรา
ใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน 16 ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็น
และไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา 17 เพราะเจ้าพูดว่า
เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่ง

ใดเลย เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ 18 เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความละอายแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ 19 เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

20 **ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา 21 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ 22 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด**

4

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์

1 ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตรว่า จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า 2 ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น 3 และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์

4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ 5 มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทีปเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง 7 สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน 8 สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืน

ไม่ได้หยุดเลยว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้
ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ใน
ปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา 9 เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวาย
พระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรง
พระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ 10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะ
พระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรง
พระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่ง
ร้องว่า 11 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำ
สรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพ
สิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบ
พระทัยของพระองค์

5

หนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้

1 และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น
ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประ
ทับอยู่เจ็ดดวง 2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศ
ด้วยเสียงอันดังว่า ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้น
ออก 3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินทีสามารถ
คลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ 4 และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้มากมาย
เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรื
อดูหนังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

5 และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าร้องไห้เลย ดู
เถิด สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว
พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก
ได้

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า *(ยน 1:29, 36)*

6 และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส
ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลง
พระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ด
ของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก 7 และพระเมษโปดกนั้นได้
เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับ
บนพระที่นั่งนั้น 8 เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้
อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคน

ถือพิณเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของ
พวกวิสุทธิชนทั้งปวง 9 และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ "พระองค์
ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้น
ออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของ
พระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษา
ทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า 10 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้ง
หลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะ
ได้ครอบครองแผ่นดินโลก"

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

11 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมาก
นับเป็นโกฏิๆเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวุโสทั้ง
หลายนั้น 12 ร้องเสียงดังว่า "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วน
ั้น เป็นผู้ที่สมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ
สง่าราศี และคำสดุดี" 13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งใน
สวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ใน
ที่เหล่านั้น ร้องว่า "ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช
จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็น
นิตย์" 14 และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า "เอเมน" และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุด
ตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

6

ตราประทับดวงแรก *(มีชัยแก่โลก)*

1 เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น
และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า "มาดูเถิด"
2 ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และ
ได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง *(สงคราม)*

3 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่
สองร้องว่า "มาดูเถิด" 4 และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่
ม้าตัวนี้ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวง
รบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม *(ความอดอยาก)*

5 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวท
ี่สามร้องว่า "มาดูเถิด" แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง

และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราชู 6 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลาง
สัตว์ทั้งสี่นั้นว่า ข้าวสาลีราคาทะนานละหนึ่งเดนาริอัน ข้าวบาร์เลย์สาม
ทะนานต่อหนึ่งเดนาริอัน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น

ตราประทับดวงที่สี่ *(*ความตายอันน่ากลัวของประชากรหนึ่งในสี่
7 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัว
ที่สี่ร้องว่า มาดูเถิด 8 แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียวตัว
หนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย
และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วย
ดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า *(*เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา*)*
9 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวง
วิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระ
วจนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น 10 เขาเหล่านั้นร้อง
เสียงดังว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนาน
เท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคน
ทั้งหลายที่อยู่ในโลก 11 แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่า
นั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้
รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบ
จำนวน

ตรา ประทับ ดวง ที่ หก *(*ความ โกลาหล บน แผ่น ดิน โลก เหตุ จาก พระพิโรธ
12 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห
็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขน
สัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด 13 และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า
ก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผล
หล่นลงไม่ทันสุก 14 ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไป
หมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม 15 แล้วกษัตริย์
ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และ
ทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและโขดหินตามภูเขา
16 พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโขดหินว่า จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเรา
ไว้ให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้น
จากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น 17 เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธ
ของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า

7

อิสราเอล *144,000* คนจาก *12* ตระกูลได้รับการประทับตรา

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น 3 ว่า "จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน" 4 และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้การประทับตรา คือผู้ที่ได้การประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน 5 ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้การประทับตราหมื่นสองพันคน 6 ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน 7 ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้การประทับตราหมื่นสองพันคน 8 ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้การประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้การประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับความรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

9 ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 10 คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า "ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก" 11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก้มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า 12 กล่าวว่า "เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน" 13 และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า "คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน" 14 ข้าพเจ้าตอบท่านว่า "ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว" ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า "คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด 15 เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและ

กลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่า
นั้น 16 พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่อง
ต้องเขาอีกต่อไป 17 เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะ
ทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะ
ทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น

8

ตราประทับดวงที่เจ็ด (แตรทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา

1 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่
ประมาณครึ่งชั่วโมง 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่
เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน 3 และทูต
สวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรง
ประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำ
อธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น 4 และ
ควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้ง
หลาย จากมือทูตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า 5 แล้วทูตสวรรค์
องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลง
บนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว 6 และ
ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

แตรที่หนึ่ง (พืชพันธุ์แห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม

7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูก
ทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ไหม้ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไป
หมดสิ้น

แตรที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม

8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลัง
ลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งใน
สามส่วน 9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และ
บรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

แตรที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพุมีรสขมหนึ่งในสาม

10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลว
ไฟลุกโพลงดุจโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสาม
ส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย 11 ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำ
กลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะ
น้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

แตรที่สี่ (ดวงต่างๆในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม)

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งใน
สามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งใน
สามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียว
กับกลางวัน 13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่
ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า "วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่
อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่า
อยู่แล้ว"

9

แตรที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหวที่ไม่มีก้นเหว)

1 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจาก
ฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีก้นเหวให้
แก่ดาวดวงนั้น 2 เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจาก
เหวนั้นดุจควันทีเตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควั
นทีขึ้นมาจากเหวนั้น 3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก
ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่ง
แผ่นดินโลก 4 และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืช
เขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้า
ผากของเขาเท่านั้น 5 และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน
การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย 6 ตลอดเวลา
เหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากจะตาย
แต่ความตายจะหนีไปจากเขา 7 ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่อง
พร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามัน
เหมือนหน้ามนุษย์ 8 ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต 9 มั
นมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอ
ันมากกรูเข้ารบข้าศึก 10 มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมี
เหล็กไน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน 11 มันมีทูตแห่งเหว
ที่ไม่มีก้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบ
ัดโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน 12 วิบัติอย่างที่หนึ่งผ่านไปแล้ว
ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า

แตรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย)

13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจาก
เชิงงอนมุมทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า 14 เสียงนั้น
สั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า "จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้
ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส" 15 ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่ง

ทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน 16 และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน 17 ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นก็มีทับทรวงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและกำมะถันพลุ่งออกมาจากปากของมัน 18 มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันทีพลุ่งออกมาจากปากมันนั้น 19 เพราะว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิงเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้ 20 มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้ 21 และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่วงประเวณี และการลักขโมย

10

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กๆม้วนหนึ่ง

1 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ้งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ 2 ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลี่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก 3 ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น 4 เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น 5 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า 6 และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ผู้ได้ ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น ว่าจะไม่มีการเนิ่นช้าอีกต่อไปแล้ว 7 แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความลึกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ 8 และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นทีคลี่อยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น 9 ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือม้วนเล็กนั้นเถิด ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มัน

จะหวานเหมือนน้ำผึ้ง 10 ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตสวรรค์
แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำ
ผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม 11 และท่านบอก
ข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ
ภาษา และกษัตริย์

11

การวัดพระวิหารชั้นใน

1 ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้อ้อท่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และ
ทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า
และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น 2 แต่ไม่ต้องวัด
ลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และ
เขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงใต้เท้าตลอดสี่สิบสองเดือน

คำพยากรณ์ของพยานทั้งสอง

3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์
ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ 4 พยานทั้งสองนั้น
คือต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์
พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก 5 ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยาน
ทั้งสองนั้น ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะ
ทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ 6 พยานทั้งสองมีฤทธิ์
ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์
และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้
ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลก กี่ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา 7 และ
เมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวก็จะ
สู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย 8 และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนใน
เมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์ อัน
เป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย 9 คนหลายชาติ หลาย
ตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง
และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย 10 คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่น
ดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน
เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทรมานคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก
11 เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปราณแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่
ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวา
ดกลัวเป็นอันมาก 12 คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัส
แก่เขาว่า จงขึ้นมาที่นี่เถิด และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่
สวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

13 และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่ง
ในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นม
ีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ 14 วิบัติ
อย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

แตรที่เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆเสียงกล่าว
ขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า "ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราช
อาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์
ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์" 16 และ
ผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัว
ลงกราบนมัสการพระเจ้า 17 และทูลว่า "โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็น
เจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ใน
กาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณ
พระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และ
ได้ทรงครอบครอง 18 เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธ
ของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลาย
ที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้
ของพระองค์ คือพวกศาสดาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คน
ทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้
วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก" 19 แล้วพระวิหารของ
พระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของ
พระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตก
อย่างหนัก

12

ผู้หญิงและพญานาค

1 มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวง
อาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสอง
ดวงเป็นมงกุฎ 2 ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่
ใกล้จะคลอด 3 และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด
มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นม
ีมงกุฎเจ็ดอัน 4 หางพญานาคตวัดดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดิน
โลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลัง
จะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

5 หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วย
คทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ 6 และ
หญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัด
เตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบ
วัน

มีคาเอลและทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

7 และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่าน
ได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ 8 แต่ฝ่าย
พญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย 9 พญานาค
ใหญ่ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวง
มนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดิน
โลก 10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “บัดนี้ความรอด และ
ฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์
ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อ
พระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้ง
ลงมาแล้ว 11 เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก
และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียดายที่จะพลีชีพของ
ตน 12 ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จงรื่นเริงยินดีเถิด แต่วิบัติ
จะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้า
ด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

13 เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็
ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น 14 แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สอง
ปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหน้างูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่
ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระ
และครึ่งวาระ 15 งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น
เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม 16 แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้
โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้น
ลงไป 17 พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสาย
ของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำ
พยานของพระเยซูคริสต์

13

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

1 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง
ขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน
และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน 2 สัตว์ร้ายที่
ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือน
ปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิ
อำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์
ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้ง
โลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ 4 เขาทั้งหลายได้บูชา
พญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า
ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้
5 และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และ
ยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน 6 มันกล่าวคำ
หมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อ
พลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน

7 และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมี
อำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ 8 และบรรดาคน
ที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ใน
หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรง
สร้างโลก 9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด 10 ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้
นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่
แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

11 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขา
เหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค 12 มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัว
เดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่
อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว 13
สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่
นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย 14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ใน
โลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์
ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่
สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น 15 และมันมีอำนาจที่จะให้
ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้
บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ 16 และมันยังได้
บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับ
เครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา 17 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการ

ซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือ
เลขชื่อของมัน 18 ในเรื่องนี้จงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิด
ตรึกตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของ
มันคือหกร้อยหกสิบหก

14

ความชื่นชมยินดีของคน *144,000* คน

1 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน
และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนาม
ของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา 2 และข้าพเจ้า
ได้ยินเสียงจากสวรรค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่น และ
ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกดีดพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่ 3 คนเหล่านั้นร้อง
เพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสัตว์ทั้งสี่นั้น และ
หน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสน
สี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก 4 คนเหล่านี้เป็นคน
ที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดก
เสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวล
มนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก 5 ปากเขาไม่กล
่าวคำอุบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

6 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อ
ประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ
ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร 7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จง
ยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะ
ทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่
นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า บาบิโลนมหานครนั้นล่มจม
แล้ว ล่มจมแล้ว เพราะว่านครนั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่ง
ความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี

ทูตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการทุกข์ทรมานเป็นนิตย์ของทุกคนที่รับ
เครื่องหมายและบูชาสัตว์ร้าย

9 และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า
ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน
้าผากหรือที่มือของตน 10 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของ

พระเจ้า ซึ่งไม่ได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์
และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์
ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 11 และควันแห่งการทรมานของ
เขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้
ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวัน
และกลางคืน

พระสัญญาอันมั่นคงสำหรับพวกวิสุทธิชน

12 นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญั
ติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระ
สุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้ง
หลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระวิญญาณตรัสว่า
จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการ
งานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆ
นั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือ
เคียวอันคม 15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูล
พระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า จงใช้เคียวของพระองค์
เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้อง
เก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น
ได้ทรงตวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว
17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียว
อันคมเช่นเดียวกัน 18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออก
มาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอัน
ดังว่า ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเก็บพวงองุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพ
ราะลูกองุ่นนั้นสุกดีแล้ว 19 ทูตสวรรค์นั้นก็ตวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และ
เก็บเกี่ยวผลองุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปในบ่อย่ำองุ่นอันใหญ่
แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 บ่อย่ำองุ่นถูกย่ำภายนอกเมือง และโลหิต
ไหลออกจากบ่อย่ำองุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อย
กิโลเมตร

15

ขันทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่า
ประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบั
ติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่า

นั้น 2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อ
สัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของ
มัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า 3 เขาร้อง
เพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดก
ว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราช
กิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่
งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง 4
โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่
ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรง
เป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์
เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว 5 ต่อจากนี้ข้าพเจ้า
ได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์
เปิดออก 6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจาก
พระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ
7 และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้เอาขันทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธ
ของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น
8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจาก
ฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้
จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

16

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้ง
เจ็ดองค์นั้นว่า จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของ
พระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก

ขันใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก
และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมัน ก็เกิด
เป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกข์เวทนาแสนสาหัส

ขันใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็น
เหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมด
สิ้น

ขันใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และ
น้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด 5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า
โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาล

ก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะ
พระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น 6 เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิต
ของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสดาพยากรณ์ไหลออก และพระองค์
ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว 7 และ
ข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า จริงอย่าง
นั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของ
พระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว

ขันใบที่สี่ *(ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์)*

8 ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจ
แก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ 9 ความร้อนแรงกล้าได้คลอก
คนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมี
ฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระ
เกียรติแด่พระองค์

ขันใบที่ห้า *(ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)*

10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และ
อาณาจักรของมันก็มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บ
ปวด 11 และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและ
เพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการ
ประพฤติของตน

ขันใบที่หก *(การเตรียมทางไว้สำหรับพวกกษัตริย์แห่งทิศตะวันออก)*

12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่
มาจากทิศตะวันออก 13 และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายกบ
ออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปาก
ของผู้พยากรณ์เท็จ 14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มัน
ออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริ
ย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพ
สูงสุด 15 **จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษา
เสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกลือกว่าผู้นั้นจะเดินเปลือยกาย และคน
ทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา** 16 และมันให้เขาทั้งหลาย
ชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกดโดน

ขันใบที่เจ็ด *(ความพินาศของบาบิโลน)*

17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียง
ดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า สำเร็จแล้ว 18 และ
เกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่ง

ตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่ง
ใหญ่เช่นนี้เลย 19 มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของ
นานาประชาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อ
เบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นดื่มถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธ
อันใหญ่หลวงของพระองค์ 20 และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขา
ทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ 21 และมีลูบเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง
แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาท
พระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็
บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

17

การพิพากษาลงโทษแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย

1 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และ
พูดว่า เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิง
แพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย 2 คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่ว
แผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้
มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ 3 ทูตสวรรค์องค์นั้นได้
นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็น
ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็น
คำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา 4 หญิงนั้นนุ่งห่มด
้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆ
และไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของ
โสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน 5 และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียน
ชื่อไว้ว่า ความลึกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และ
แม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก 6 และข้าพเจ้าเห็น
หญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่
พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้า
ก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก 7 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า เหตุไฉนท่าน
จึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และ
ของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

กษัตริย์ทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

8 สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมัน
จะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลาย
ที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก
นั้น ก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่

บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น 9 นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขา
เจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ 10 และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งห้าองค์ได้ล่วงไป
แล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อ
เป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง 11 สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก
่อน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้เป็นนั้นก็เป็นทีแปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์
นั้น และจะไปสู่ความพินาศ 12 เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์
สิบองค์ที่ยังไม่ได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันก
ับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง 13 กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน
และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น 14 กษัตริย์เหล่านี้
จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวก
เขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็น
พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้
ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ 15 และทูต
สวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่
นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ 16 เขาสิบเขาที่ท่าน
ได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้
นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผา
นางเสียด้วยไฟ 17 เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัย
ของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบ
อาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของ
พระเจ้า 18 และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริ
ย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก

18

นครบาบิโลนล่มจม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง
ลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่น
ดินโลกสว่างไป 2 ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า บาบิโลน
มหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่คุม
ขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่า
เกลียด 3 เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาล
ในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้
ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้น
ด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น 4 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่ง
ประกาศมาจากสวรรค์ว่า ชนชาติของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อ
ท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้อง
รับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น 5 เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึง
สวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ 6 นครนั้นได้

ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำ
ของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสอง
เท่าให้นครนั้น 7 นครนั้นได้เย่อหยิ่งจองหองและมีชีวิตอย่างหรูหรามาก
เท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น
เพราะว่านครนั้นทะนงใจว่า “เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม
่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย” 8 เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของ
นครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกข์ การกันดาร
อาหาร และไฟจะเผานครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอานุภาพยิ่งใหญ่”

กษัตริย์และพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกคร่ำครวญต่อบาบิโลน

9 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มี
ชีวิตอย่างหรูหราร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาป
ร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น 10 พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัว
ภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย
บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษา
โทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น” 11 บรรดาพ่อค้าในแผ่นดิน
โลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขา
อีกต่อไปแล้ว 12 สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไข่มุก
ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดา
ภาชนะที่ทำด้วยงา บรรดาภาชนะไม้ที่มีราคามาก ภาชนะทองสัมฤทธิ์
ภาชนะเหล็ก ภาชนะหินอ่อน 13 อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กำยาน
เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และทาส และ
ชีวิตมนุษย์ 14 และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้า
แล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหรูหราก็พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะ
ไม่ได้พบมันอีกเลย 15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่
งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรมานของนคร
นั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง 16 ว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจา
เอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้นุ่งห่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดง
เข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น 17 เพียงใน
ชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น” และนายเรือ
ทุกคน คนทีโดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล
ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ 18 และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็
ร้องว่า “นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้” 19 และเขาทั้งหลายก็โปรย
ผงคลีลงบนศีรษะของตน พลางร้องไห้คร่ำครวญว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจา
เอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นทีซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็น

คนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นทีรกร้างไป

การชื่นชมยินดีในสวรรค์ต่อการพิพากษาของพระเจ้า
20 เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย จงร่าเริงยินดีเพราะนครนั้นเถิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว 21 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโม่ใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย 22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักดีดพิณเขาคู่ นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงโม่แป้งในเจ้าอีกต่อไป 23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิทยาคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง 24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก

19

อาเลลูยาบนสวรรค์
1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า อาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา 2 เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์ 3 คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า อาเลลูยา ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ 4 และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า เอเมน อาเลลูยา 5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา 6 แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่

การเลี้ยงสมรสอันวิเศษของพระเมษโปดก

7 ขอให้เราทั้งหลายร่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะ
ว่า ถึง เวลา มงคล สมรส ของ พระ เมษ โปดก แล้ว และ มเหสี ของ พระองค์
ได้ เตรียม ตัว พร้อม แล้ว 8 และ ทรง โปรด ให้ เธอ สวม ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด
สะอาด และ ขาว เพราะ ผ้า ป่าน เนื้อ ละเอียด นั้น เป็น ความ ชอบ ธรรม ของ
พวก วิ สุท ธิ ชน 9 และ ทูต สวรรค์ องค์ นั้น สั่ง ข้า พเจ้า ว่า จง เขียน ไว้ เถิด
ว่า ความ สุข มี แก่ คน ทั้ง หลาย ที่ ได้ รับ เชิญ มา ใน การ มงคล สมรส ของ พระ
เมษ โปดก และ ท่าน บอก ข้า พเจ้า ว่า ถ้อย คำ เหล่า นี้ เป็น พระ ดำ รัส แท้ ของ
พระ เจ้า 10 แล้ว ข้า พเจ้า ได้ ทรุด ตัว ลง แทบ เท้า ของ ท่าน เพื่อ จะ นมัส การ
ท่าน แต่ ท่าน ได้ กล่าว แก่ ข้า พเจ้า ว่า อย่า เลย ข้า พเจ้า เป็น เพื่อน ผู้ รับ ใช้
เหมือน กับ ท่าน และ พวก พี่ น้อง ของ ท่าน ที่ ยึด ถือ คำ พยาน ของ พระ เยซู จง
นมัส การ พระ เจ้า เถิด เพราะ ว่า คำ พยาน ของ พระ เยซู นั้น เป็น หัว ใจ ของ การ
พยา กรณ์

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

11 แล้ว ข้า พเจ้า ได้ เห็น สวรรค์ เปิด ออก และ ดู เถิด มี ม้า ขาว ตัว หนึ่ง
พระ องค์ ผู้ ทร ง ม้า นั้ น มี พระ นาม ว่า สัตย์ ซื่อ และ สัตย์ จริง พระ องค์
ทรง พิ พาก ษา และ กระ ทำ สง คราม ด้วย ความ ชอบ ธรรม 12 พระ เนตร ของ
พระ องค์ ดุ จ เปลว ไฟ และ บน พระ เศียร ของ พระ องค์ มี มง กุฎ หลาย อัน และ
พระ องค์ ทรง มี พระ นาม จา รึก ไว้ ซึ่ง ไม่ มี ผู้ ใด รู้ จัก เลย นอก จาก พระ องค์ เอง
13 พระ องค์ ทรง ฉลอง พระ องค์ ที่ จุ่ม เลือด และ พระ นาม ที่ เรียก พระ องค์ นั้น
คือ พระ วา ทะ ของ พระ เจ้า 14 เหล่า พล โยธา ใน สวรรค์ สวม อา ภรณ์ ผ้า
ป่าน เนื้อ ละเอียด ขาว และ สะอาด ได้ นั่ง บน หลัง ม้า ขาว ตาม เสด็ จ พระ องค์
ไป 15 มี พระ แสง คม ออก มา จาก พระ โอษฐ์ ของ พระ องค์ เพื่อ พระ องค์ จะ
ได้ ทรง ฟัน ฟาด บรรดา นา นา ประ ชา ชา ติ ด้วย พระ แสง นั้น และ พระ องค์ จะ
ทรง ครอบ ครอง เขา ด้วย คท า เหล็ก พระ องค์ จะ ทรง เหยียบ บ่อ ย่ำ องุ่น แห่ง
พระ พิ โร ธ อัน เฉียบ ขาด ของ พระ เจ้า ผู้ ทรง ฤท ธา นุ ภาพ สูง สุด 16 พระ องค์
ทรง มี พระ นาม จา รึก ที่ ฉลอง พระ องค์ และ ที่ ต้น พระ อู รุ ของ พระ องค์ ว่า
พระ มหา กษัต ริย์ แห่ง มหา กษัต ริย์ ทั้ง ปวง และ เจ้า นาย แห่ง เจ้า นาย ทั้ง ปวง

การชุมนุมของฝูงนกในท้องฟ้า

17 แล้ว ข้า พเจ้า เห็น ทูต สวรรค์ องค์ หนึ่ง ยืน อยู่ บน ดวง อา ทิ ตย์ ท่าน ร้อง
ประ กาศ แก่ นก ทั้ง ปวง ที่ บิน อยู่ ใน ท้อง ฟ้า ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า จง มา ประ ชุม
กัน ใน การ เลี้ยง ของ พระ เจ้า ยิ่ง ใหญ่ 18 เพื่อ จะ ได้ กิน เนื้อ กษัต ริ ย์ เนื้อ
นาย ทหาร เนื้อ คน มี บรรดา ศัก ดิ์ เนื้อ ม้า และ เนื้อ คน ที่ นั่ง บน ม้า และ เนื้อ
ประ ชา ชน ทั้ง ไท ย และ ทาส ทั้ง ผู้ น้อย และ ผู้ ใหญ่ 19 และ ข้า พเจ้า เห็น สัตว์
ร้าย นั้น และ บรรดา กษัต ริย์ บน แผ่น ดิน โลก พร้อม ทั้ง พล รบ ของ กษัต ริย์
เหล่า นั้น มา ประ ชุม กัน จะ ทำ สง คราม กับ พระ องค์ ผู้ ทรง ม้า และ กับ พล โยธา
ของ พระ องค์

ปลายทางปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา
20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์
ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับ
เครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์
เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน 21 และคนที่เหลืออยู่นั้น
ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย
และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

20

ซาตานถูกขังไว้พันปี
1 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญ
แจของเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ 2 และท่านได้จับพญานาค ซึ่ง
เป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี 3 แล้
วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประทับตรา เพื่อไม่
ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลัง
จากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นขึ้นของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์
4 ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรง
มอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคน
ทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะ
ของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้
รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมี
ชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี 5 แต่
คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละ
คือการฟื้นจากความตายครั้งแรก 6 ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความ
ตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือ
คนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะ
ครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ซาตานถูกทิ้งลงในนรก
7 ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ 8 และ
มันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกก
และมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมาย
ดุจเม็ดทรายที่ทะเล 9 และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และ
ล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลง
มาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น 10 ส่วนพญามารที่
ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้

พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืน
ตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษาบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว

11 ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบน
พระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์
พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย
12 ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะ
พระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็
เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตาม
ข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ 13 ทะเลก็ส่งคืน
คนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ใน
ที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุก
คน 14 แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความ
ตายครั้งที่สอง 15 และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้ง
ลงไปในบึงไฟ

21

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ลอยลงมาจากพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิม
และแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว 2
ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอย
ลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือน
อย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่

3 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้า
อยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของ
พระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของ
เขา 4 พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มี
อีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป
เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว 5 พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรั
สว่า ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ 6
พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็น
ปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดย
ไม่ต้องเสียอะไรเลย 7 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก
และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา 8 แต่คนขลาด

คนไม่เชื่อ คนทีน่าสะอิดสะเอียน ฆาตกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุสานั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า เชิญมานี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก 10 ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า 11 เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก 12 เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล 13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู 14 และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่อออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก 15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น 16 เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน 17 ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตรวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น 18 กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใสดุจแก้ว 19 ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควัอตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต 20 ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง 21 ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตูเมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น 23 เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น 24 บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดากษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น 25 ประตูเมืองทุกประตู

จะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย 26 และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น 27 สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

22

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต

1 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสเหมือนแก้วผลึก
ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก 2 ท่ามกลาง
ถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบ
สองชนิด ออกผลทุกๆเดือน และใบของต้นไม้นั้นสำหรับรักษาบรรดา
ประชาชาติให้หาย 3 จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของ
พระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์จะปรนนิบัติพระองค์ 4 เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์
และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา 5 กลางคืนจะไม่มีที่
นั่น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
คือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอด
ไปเป็นนิตย์ 6 และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็น
คำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวกศาสดา
พยากรณ์อันบริสุทธิ์ ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้
รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า 7 **ดูเถิด
เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข**

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้

8 ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้น
ข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะนมัสการแทบเท้าทูต
สวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า 9 แต่ท่านห้ามข้าพเจ้า
ว่า อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และ
พวกพี่น้องของท่านคือพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำ
ในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด 10 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า อย่า
ประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว 11
ผู้ที่เป็นคนอธรรมก็ให้เขาอธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อ
ไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์
ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป 12 **ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำ
บำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน 13 เราคือ
อัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้อง
ปลาย** 14 คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข

เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมือง
นั้นโดยทางประตู 15 ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วง
ประเวณี ฆาตกร คนไหว้รูปเคารพ คนใดที่รักและกระทำการมุสา 16 **เรา
คือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่า
นี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของ
ดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส**

การชวนเชิญครั้งสุดท้ายของพระคัมภีร์ต่อคนบาป

17 พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า เชิญมาเถิด และให้ผู้ที่ได้ยิน
กล่าวว่า เชิญมาเถิด และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้
ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย 18 ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่
ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปใน
หนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น
19 และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรง
เอาส่วนแบ่งของผู้นั้นทีมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธิ์
นั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

20 พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า **แน่นอน
เราจะมาโดยเร็ว** เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นเช่นนั้น เชิญเสด็จมา
เถิด 21 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำ
รงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน